

การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

THE CONSTRUCTION AND EFFICIENCY OF THAI TRADITIONAL MUSIC PRACTICE
EXERCISE PACKAGE FOR STUDENTS AT EKAMAI INTERNATIONAL SCHOOL

อชิรญา เกษสุภะ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2566

การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

ปฏิญานีพจน์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE CONSTRUCTION AND EFFICIENCY OF THAI TRADITIONAL MUSIC PRACTICE
EXERCISE PACKAGE FOR STUDENTS AT EKAMAI INTERNATIONAL SCHOOL

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Art Education)

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

2023

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

ของ

อชิรญา เกษสุภา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนรรฆ จรรย์ยานนท์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนุช สุนทรธนผล)

ชื่อเรื่อง	การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย
ผู้วิจัย	อชิรญา เกษสุภะ
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฉานิก หวังพานิช

การใช้ชุดแบบฝึกทักษะเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ได้รับความนิยมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และต่อยอดเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ในการเรียนดนตรีไทย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย 2) หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยโดยมีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80 กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับชั้น Middle School Grade 7 - 8 ที่ลงเรียนชมรมดนตรีไทย จำนวน 35 คน เป็นการเลือกกลุ่มประชากรแบบเจาะจง วิธีดำเนินการวิจัยโดย 1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะและการหาประสิทธิภาพเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา 2. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบประเมินความถูกต้องเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนดนตรีไทย 3. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย ผลจากการวิจัยพบว่า ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 84.15/95.01 นั่นคือชุดแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพของกระบวนการที่ระดับ 84.15 และมีประสิทธิภาพผลลัพธ์ที่ระดับ 95.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 จากการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย พบว่า การนำข้อมูลเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้อันตรีมาประยุกต์ใช้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะ มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนั้นจะช่วยส่งเสริมและกระตุ้นการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อารมณ์ที่เข้าใจในทักษะดนตรีไทยมากขึ้น

คำสำคัญ : ชุดแบบฝึกทักษะ, ทักษะดนตรีไทย, การหาประสิทธิภาพ

Title	THE CONSTRUCTION AND EFFICIENCY OF THAI TRADITIONAL MUSIC PRACTICE EXERCISE PACKAGE FOR STUDENTS AT EKAMAI INTERNATIONAL SCHOOL
Author	ACHIRAYA KETSUPA
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2023
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Chanick Wangphanich

The use of a set of skill development exercises is one of the popular tools that teachers utilize to enhance the skills of the students, and fostering learning and advancement to benefit Thai music education. This experimental research aimed to (1) create a set Thai traditional music practice exercise package; and (2) to identify the efficiency of Thai traditional music practice exercise package, set at an 80/80 criteria. The sample consisted of 35 Grade 7-8 middle school students at Ekamai International School, enrolled in the Thai Music Club, and selected using purposive sampling. The methodology included the following: (1) studying relevant documents and research related to the creation of Thai traditional music practice exercise package sets and content scope; (2) validating Thai music skill development exercises by three experts to assess their suitability for use in Thai music education; and (3) identifying the efficiency of the Thai traditional music practice exercise package. The results indicated that the Thai music skill development exercises had an efficiency score (E1/E2) of 84.15/95.01. It means the efficiency was at 84.15%, and the efficiency of the results was 95.01%, higher than the efficiency criterial, set at 80/80. The incorporation of Thai music standards, learning theories, and relevant research in creating the exercises contributed to a more effective learning experience. This approach promotes a better understanding and learning of Thai music skills among students.

Keyword : EXERCISE PACKAGE, THAI TRADITIONAL MUSIC SKILLS, EFFICIENCY

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาบัตรฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปได้ดี ด้วยการได้รับความเมตตาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฌานิก หวังพานิช ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลักปริญญาบัตร ที่ได้สละเวลาในการติดตามความคืบหน้า ตรวจสอบ ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทางแก่ผู้วิจัย รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิษณ์ เศษยานเดิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทพิกา รอดสการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนุช สุนทรธนผล ที่ได้ให้คำแนะนำ และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนรรฆ จรรย์ยานนท์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ให้ความกรุณามาเป็นประธานในการสอบปริญญาบัตร ได้ให้ข้อชี้แนะในการตรวจสอบ แก้ไข ผลงานวิจัยให้มีคุณภาพตรงตามวัตถุประสงค์

กราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญอาจารย์นิรมล ตระการผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวิวรรณ์ ลิ้มปะชัย อาจารย์มณใจ จันทร์สุวรรณ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจ ให้คำปรึกษา แนะนำ แก้ไขเครื่องมือจนสมบูรณ์และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

ขอบคุณกัลยาณมิตรครูกลุ่ม Spend Well ครูเอ๋ ครูจอย ครูอ๋อม ครูวาว ครูเอ ที่ช่วยติดตามความคืบหน้าให้คำปรึกษา ช่วยเหลือและส่งมอบกำลังใจให้เสมอมา และขอบใจนักเรียน Middle School Grade7 - 8 ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาศิลปศึกษา ที่สร้างมิตรภาพ มอบประสบการณ์ และแลกเปลี่ยนความรู้ ให้คำแนะนำ เป็นกำลังใจให้กันในการศึกษารวมไปถึงการทำวิจัย

ขอบคุณครอบครัวพระพ่อ พ่อ แม่ พี่วิ พี่อุย ที่ส่งกำลังใจ และน้องเมย์ที่ดูแล ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ แนะนำ ทั้งให้กำลังใจตลอดการเรียนและการทำวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

อชิรญา เกษสุภา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายของการทำวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของงานวิจัย.....	6
กรอบแนวคิด.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน.....	9
2.2 วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย.....	14
2.3 แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี.....	17
2.3.1 เอมีล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze).....	17
2.3.2 แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori).....	20
2.3.3 ชินอิจิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki).....	21
2.4 เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย.....	24

2.4.1 ขนาดเอกและขนาดท่อม	24
เกณฑ์การประเมินขนาดเอก	41
เกณฑ์การประเมินขนาดท่อม	45
2.4.2 ซอด้วงและซอดู้	48
เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอด้วง	59
เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอดู้	64
2.5 แบบฝึกทักษะ	69
2.5.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ	69
2.5.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ	70
2.5.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ	71
2.5.4 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ	72
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	74
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	79
1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	79
2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	79
2.1 ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย	79
2.2 แบบประเมินทักษะดนตรีไทย	80
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	80
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	81
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	81
5.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	81
5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	82
บทที่ 4 ผลการวิจัย	84

1. สร้างชุดแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมคณิตศาสตร์ไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566.....	84
2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมคณิตศาสตร์ไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80	97
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	106
1 จุดมุ่งหมายของการทำวิจัย	106
2 ขอบเขตของงานวิจัย.....	106
3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	107
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	108
5 สรุปผลการวิจัย	108
6 การอภิปรายผล.....	109
7 ข้อเสนอแนะ	112
บรรณานุกรม.....	114
ภาคผนวก.....	118
ภาคผนวก ก.....	119
ภาคผนวก ข.....	130
ภาคผนวก ค.....	149
ภาคผนวก ง	174
ภาคผนวก จ.....	268
ภาคผนวก ฉ.....	317
ประวัติผู้เขียน.....	320

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 มาตรฐานระดับความสามารถทางวัฒนธรรมไทย	12
ตาราง 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไทย	14
ตาราง 3 ตัวชี้วัดช่วงชั้น	16
ตาราง 4 สรุปแนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี	24
ตาราง 5 เกณฑ์การประเมินระนาดเอก	41
ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินระนาดทุ้ม	45
ตาราง 7 เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอด้วง	59
ตาราง 8 เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซออู้	64
ตาราง 9 ผลการประเมินชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ...	86
ตาราง 10 แปลผลการประเมิน	93
ตาราง 11 ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียน นานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน ครั้งที่ 1	97
ตาราง 12 ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียน นานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ครั้งที่ 2	97
ตาราง 13 แสดงผลวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบระหว่างเรียน (E1)	98
ตาราง 14 แสดงผลวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบหลังเรียน (E2)	101
ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบระหว่างเรียน (E1) และการทดสอบหลัง เรียน (E2)	104

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย 7

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาการศึกษาในประเทศไทยเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและได้รับการให้ความสำคัญอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษา เปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลเพื่อให้ตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบันที่เติบโตอย่างรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีและสื่อสาร โดยในปัจจุบันการศึกษาได้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะและความรู้ที่เป็นที่ต้องการในสังคมสมัยใหม่ เช่น ทักษะการคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การทำงานเป็นทีม และทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นอกจากนี้ การศึกษายังเน้นการพัฒนาทักษะสมัยใหม่ที่สำคัญ เช่น การคิด Critically (คิดอย่างมีเหตุผล) การคิด Creatively (คิดอย่างสร้างสรรค์) การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และการทำงานร่วมกันเป็นทีม การศึกษาในปัจจุบันยังมุ่งหวังที่จะสร้างบุคคลที่มีทักษะที่เหมาะสมและมีความพร้อมในการแข่งขันในสังคมและตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคสมัยปัจจุบัน นอกจากนี้ การศึกษายังมีบทบาทสำคัญในการสร้างสังคมที่ยั่งยืนและการพัฒนาประเทศชาติให้ก้าวไกลไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในระดับสากลได้อย่างยั่งยืนและมั่นคง (สิทธิพันธ์ รุ่งทวีทรัพย์, 2561) เมื่อการศึกษามีระบบการศึกษาให้เลือกที่หลากหลาย ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ผู้ปกครองล้วนเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกระบบการศึกษาให้กับผู้เรียน อย่างไรก็ตามเมื่อกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งสหราชอาณาจักรไทยได้กำหนดและบังคับให้ผู้ปกครองต้องส่งเด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนในระดับที่รัฐฯ เห็นว่ามีความจำเป็นโดยบังคับให้เด็กได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี โดยเข้าเรียนระดับก่อนวัยเรียน 3 ปีระดับชั้นประถม 6 ปีและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กควรได้รับการส่งเสริมการศึกษาภาคบังคับอันเป็นสิทธิมนุษยชนสากล ซึ่งแต่ละประเทศในโลกส่วนใหญ่ ต่างบัญญัติกฎหมายเพื่อให้มีการจัดการศึกษาภาคบังคับแก่เยาวชนของประเทศนั้น ๆ จึงส่งผลให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการเลือกรูปแบบและระบบการศึกษาให้กับบุตรหลาน

โรงเรียนนานาชาติอยู่ในประเทศไทยมีฐานะเป็นโรงเรียนเอกชนที่อยู่ภายใต้การกำกับและดูแลของกองโรงเรียนนโยบายนพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่ หรือหลักสูตรที่สร้างขึ้นเอง ที่ไม่ใช่หลักสูตรของหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ

และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนโดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมและความมั่นคงของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2550) ทำให้โรงเรียนนานาชาติเป็นโรงเรียนที่มีความหลากหลายทางสัญชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม การเผยแพร่ปลูกฝังวัฒนธรรมไทยจึงเป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังแก่ผู้เรียน เพื่อแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายและเป็นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมกับนักเรียนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

การเรียนการสอนในโรงเรียนนานาชาติได้มีการกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ซึ่งทางหมวดวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยได้มีการกำหนดหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างชาติ กำหนดตามมาตรฐานและตัวชี้วัดของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวัย และบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการโดยคณะกรรมการอำนวยการพัฒนาหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับปี พ.ศ. 2538) ได้กำหนดให้โรงเรียนนานาชาติจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้แก่ นักเรียนของโรงเรียน (หนังสือสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่ ศธ 1206/14125 วันที่ 31 ตุลาคม 2543) เป็นวิชาบังคับ 1 คาบ/สัปดาห์ สำหรับนักเรียนเกรด 1 - 8 และเป็นวิชาเลือก สำหรับนักเรียนเกรด 9 - 12 (สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2558)

รูปแบบการเรียนดนตรีในโรงเรียนนานาชาตินั้นโดยรวมจะเน้นการเรียนดนตรีสากล ซึ่งจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มสาระดนตรี (Music Department) แต่ในส่วนของการเล่นดนตรีไทยนั้นถูกจัดอยู่ในวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย (Thai Language and Thai Culture Department) นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับหลักสูตรของสถานศึกษาในโรงเรียนนานาชาติแต่ละแห่งด้วยว่าต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนดนตรี - นาฏศิลป์ไทยขึ้นหรือไม่ จากการสัมภาษณ์ (อัจฉรา พงษ์ประยูร, 2565) ครูประจำภาควิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย โรงเรียนนานาชาติ หลักสูตรออสเตรเลียแห่งหนึ่ง ได้ให้ข้อมูลการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยว่า ในโรงเรียนมีการส่งเสริมให้จัดกิจกรรมวัฒนธรรม ตามวันและเทศกาลสำคัญต่าง ๆ เช่น วันสงกรานต์ วันลอยกระทง โดยให้ครูและนักเรียนแต่งกายด้วยชุดไทย นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมให้แต่งกายตามเชื้อชาติในวันชาติ (International Day) ซึ่งเป็นไปตามที่โรงเรียนกำหนด ในส่วนของการเล่นดนตรีไทยนั้นผู้ปกครองจะพานักเรียนไปเรียนพิเศษที่ ตามสถาบันข้างนอกไม่มีการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยในเวลาเรียนของในโรงเรียน ดังนั้นเมื่อมีกิจกรรมวันสำคัญ ๆ ที่ต้องทำการแสดงเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ก็จะมีการคัดเลือกนักเรียนแต่ละชั้นเรียนเพื่อเป็นตัวแทนมาซ้อมการแสดง โดยจะ

เน้นด้านนาฏศิลป์เป็นหลัก หรือหากต้องมึดนตรีก็จะใช้การรำประกอบกลองยาว โดยมีครูในภาควิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยรำนำน่านักเรียน 1 คน และครูในภาควิชาที่เหลืก็มาช่วยตีกลองยาวและเครื่องประกอบจังหวะ เป็นต้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาการเรียนดนตรีโดยทั่วไปพบว่า นักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน บางคนเรียนรู้ได้เร็ว บางคนเรียนรู้ได้ช้า ส่งผลให้กระบวนการเรียนการสอนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีนักเรียนที่ปฏิบัติเครื่องดนตรีตามแบบฝึกหัดได้เล็กน้อยและนักเรียนส่วนที่เหลืก็ปฏิบัติไม่ได้ การบรรเลงตามโน้ตก็ไม่คล่องบางคนเกิดความถดถอยในการฝึก เนื่องจากนักเรียนคิดว่าต้องจำสัญลักษณ์และการอ่านโน้ตพร้อมปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นเรื่องยาก จนทำให้ไม่ยอมฝึกซ้อม (ธีรพงศ์ พุทธขาว, 2564) จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างปัญหาและทัศนคติการเรียนดนตรีของผู้เรียนดนตรีไทยบางส่วน ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษา หลักแนวคิดและวิธีการจัดการเรียนรู้ทางดนตรีมาประยุกต์ใช้กับแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

หลักแนวคิดและทฤษฎีของการจัดการเรียนการสอนดนตรีนั้นมีหลายรูปแบบทฤษฎี เช่น

- 1) การสอนดนตรีด้วยแนวคิดของ เอมีล ซาคส์ – ดาลโครซ (Emile Jaques – Dalcroze) ครูสอนดนตรีชาวสวิตเซอร์แลนด์ มีวิธีการที่สำคัญต่อการสอนดนตรีให้กับเด็กทั้งหมด 3 ประการ ได้แก่ การเคลื่อนไหวทางจังหวะ (Eurhythmic) การร้องโน้ต (Solfege) และการด้นสด (Improvisation)
- 2) ทฤษฎีการสอนดนตรีของแพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) ชาวอิตาลี ที่มีหลักการสอนสำคัญหลัก ๆ 3 ส่วนคือ การเลียนแบบ (Imitation) การจดจำ (Reorganization) และความแม่นยำในเสียง (Intonation)
- 3) ทฤษฎีการสอนดนตรีของโซตาล โคดาเย (Zoltan Kodaly) นักดนตรีชาวฮังการี ที่มีลักษณะเด่นในการสอนดนตรีคือการใช้สัญลักษณ์ก่อนเรียนรู้ตัวโน้ตจริง เน้นการขับร้องที่เป็นเพลงพื้นบ้านเป็นหลัก
- 4) ทฤษฎีการสอนดนตรีของคาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff) นักแต่งเพลงและนักดนตรีชาวเยอรมัน มีแนวคิดสำคัญคือการเรียนดนตรีเบื้องต้น (Elemental Music) โดยการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวกับดนตรี และมีหลักการสอนดนตรีที่เน้นการเล่นระนาด ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีหลักที่ใช้ในการสอนของออร์ฟ และ ทฤษฎีการสอนดนตรีของ ชินอิชิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki) นักดนตรีชาวญี่ปุ่น มีแนวคิดหลักสำคัญจากการเรียนรู้ภาษาประจำชาติของเด็กด้วยระยะเวลาและการฝึกสม่ำเสมอ และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงดนตรีต่อสาธารณชน นอกจากนี้การใช้ชุดแบบฝึกทักษะยังเป็นตัวช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนอีกด้วย เห็นได้จากผลการวิจัยของ (ธีรพงศ์ พุทธขาว, 2564) ที่พบว่า นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีอยู่ในระดับสูง โดยเป็นการประยุกต์ตามแนวคิดของดาด โครัช ออฟท์ และโคดาเย เพื่อเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองโนประชาสรรค์อีกด้วย

จากการที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ระดับ Middle School (มัธยมศึกษาตอนต้น) Grade 6 – 8 โรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ได้จัดการเรียนการสอนตามที่หลักสูตรของสถานศึกษากำหนด คือให้มีการเรียนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย 5 ครั้งต่อสัปดาห์ ทางหมวดวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยจึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย 1 ครั้งต่อสัปดาห์ ครั้งละ 45 นาที โดยแบ่งเป็น ชมรมดนตรีไทย ชมรมนาฏศิลป์ไทย ชมรมการเล่นไทย ชมรมอาหารไทย ชมรมวาดรูปลายไทย และชมรมจัดดอกไม้ ซึ่งเป็นการเรียนโดยการเลือกตามความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของสำนักการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่มีการกำหนดให้มีการสอดแทรกการเรียนศิลปวัฒนธรรมไทยเข้าไปในการจัดการเรียนการสอน จึงได้พบปัญหาของการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทยที่เกิดขึ้นกับผู้วิจัยโดยตรง คือ เวลาในการจัดการเรียนการสอนไม่เพียงพอ หากเลือกเรียนดนตรีเพียงอย่างเดียวก็จะมีเครื่องดนตรีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน หรือกรณีที่เครื่องดนตรีมีหลากหลายแต่มีครูผู้สอนเพียง 1 คน จึงส่งผลให้ผู้วิจัยมีความสนใจต้องการศึกษาและพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียน ส่งผลให้เวลาในการเรียนไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชมรมดนตรีไทย ในการสอนทักษะปฏิบัติดนตรีให้กับนักเรียน ครูผู้สอนอธิบายควบคู่ไปกับการสาธิต การเรียนดนตรีไทยในชมรมดนตรีไทยมีเครื่องดนตรีที่หลากหลาย เช่น ขิม ระนาดเอก ระนาดทุ้ม จะเข้ ซออู้ ซอด้วง เป็นต้น โดยปฏิบัติทีละขั้นตอนเริ่มจากง่ายไปหายาก ผลปรากฏว่า เกิดปัญหาจากการเรียนการสอน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจทางดนตรีที่แตกต่างกัน บางคนสามารถเรียนรู้ได้เร็วและช้าแตกต่างกัน ส่งผลให้การจัดการเรียนรู้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนบางคนปฏิบัติไม่ได้ นักเรียนบางคนไม่เข้าใจทฤษฎีการอ่านโน้ตเพลงซึ่งส่งผลต่อทักษะปฏิบัติการบรรเลงดนตรี ทำให้อ่านโน้ตไม่คล่อง นักเรียนบางคนไม่กล้าร้องโน้ต นักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติทางลบต่อการเรียนดนตรี และปิดกั้นการเรียนรู้จากการเรียนในชั่วโมง ซึ่งมีเวลาไม่เพียงพออีกด้วย เนื่องจากการเรียนดนตรีต้องอาศัยทักษะทางด้านทฤษฎีและทักษะปฏิบัติ ส่งผลให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนดนตรีบางส่วนไม่สามารถเข้าร่วมการแสดงผลงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนและมีการเข้าใจผิด มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนดนตรีไทย

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นส่งผลให้ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย โดยใช้หลักแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้การสอนดนตรีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน โดยใช้เกณฑ์การสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยจากเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย โดยสำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษามาใช้ประกอบการสร้างชุดแบบฝึกทักษะ และมีเกณฑ์การประเมินจากหลักสูตรและตัวชี้วัดในบริบทของโรงเรียนระบบนานาชาติ จากสำนักการศึกษาโรงเรียนเอกชนเป็นเกณฑ์การประเมินเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ ฝึกฝนผ่านการฟังแล้วนำมาสู่การฝึกปฏิบัติ จดจำ เลียนแบบ ทำซ้ำ เพื่อให้เกิดความชำนาญต่อไป ผู้เรียนสามารถร้องโน้ต อ่านโน้ต และบรรเลงดนตรีได้ พร้อมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการแสดงดนตรีต่อสาธารณชน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านดนตรีและบุคลิกภาพเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจไปพร้อม ๆ กัน เป็นการเสริมสร้างพหุวัฒนธรรม พัฒนาบุคลิกภาพและความมั่นใจในการบรรเลงเพลง เพื่อเป็นการเผยแพร่และปลูกฝังวัฒนธรรมไทยให้กับผู้เรียนที่อยู่ในโรงเรียนนานาชาติซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลายให้มีความรู้ความสามารถและภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของชาติไทย

จุดมุ่งหมายของการทำวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
2. เพื่อหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 เพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนชมรมดนตรีไทย ของวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ให้เหมาะสมกับนักเรียน และเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน และพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนดนตรีไทยให้ดีขึ้น

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 219 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น : ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

2.2 ตัวแปรตาม : ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

3. เนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย (1 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary Had A Little Lamb) (1 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (2 คาบ)

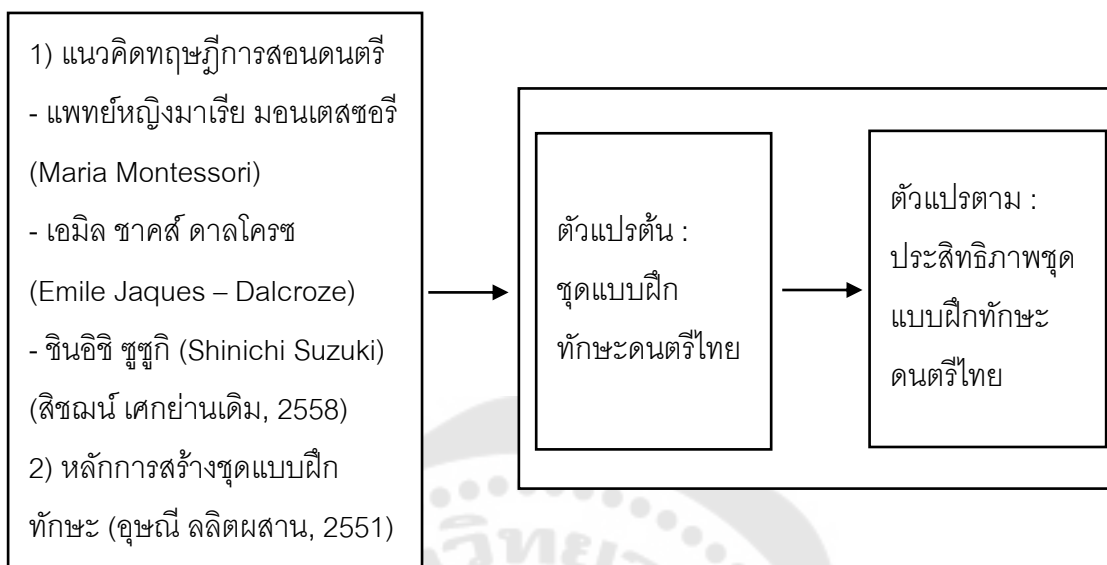
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เพลงพม่าเขว (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks (3 คาบ)

4. ระยะเวลาทำการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองทั้งหมด 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที

กรอบแนวคิด

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุดแบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะดนตรีไทยโดยประกอบด้วย ทฤษฎีดนตรีไทย ได้แก่ ประเภทของดนตรีไทย จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย รวมถึงการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย ได้แก่ ขิม ซอคู่ ซอด้วง ระนาดเอก และระนาดทุ้ม เพลงหนูมาลี เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว เพลงพม่าเขว เพลง Give Thanks

ทักษะดนตรีไทย หมายถึง ทักษะการเรียนดนตรีไทยโดยใช้นักเรียนโรงเรียนนานาชาติ เอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ประสิทธิภาพ หมายถึง ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

สมมติฐานการวิจัย

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งหัวข้อดังนี้

2.1 โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน

2.1.1 หลักสูตรวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน

2.2 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

2.2.1 วัตถุประสงค์การเรียนรู้

2.2.2 สาระสำคัญ ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยของวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไทย สาระที่ 2 ดนตรี ระดับชั้น Middle School Grade 6 – 8

2.2.3 สาระรายวิชาดนตรีตามช่วงชั้น

2.3 แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี

2.3.1 เอมีล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze)

2.3.2 แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori)

2.3.3 ชินอิจิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki)

2.4 เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย

2.4.1 ระนาดเอก

2.4.2 ระนาดทุ้ม

2.4.3 ซอด้วง

2.4.4 ซออู้

2.5 แบบฝึกทักษะ

2.5.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

2.5.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

2.5.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

2.5.4 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน

1.1 สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2558) ได้กำหนดหลักสูตรวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนนานาชาติพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้โรงเรียนนานาชาติจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้นักเรียนโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สำหรับนักเรียนเกรด 1 – 8

การเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยเป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์
การเรียนการสอนนี้จะใช้สื่อการสอนเป็นภาษาต่างประเทศ

2. สำหรับนักเรียนเกรด 9 - 12

การเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยเป็นวิชาเลือก
ในกรณีที่นักเรียนเป็นชาวต่างชาติที่เข้าเรียนในเกรด 9 - 12 จะต้องเรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อย 1 คาบต่อสัปดาห์เป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี

3. กิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มเติม

มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยระดับก่อนประถมศึกษา

นักเรียนไทยทุกคนจะต้องเรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อย 5 คาบต่อสัปดาห์

ในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนร่วมกับสมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทยและโรงเรียนนานาชาติได้ร่วมกันแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อจัดทำมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย โดยคณะทำงานประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจากโรงเรียนนานาชาติ เพื่อให้โรงเรียนนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละโรงเรียน

มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นนี้มีเป้าหมายเพื่อให้การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นไปอย่างเหมาะสมและมีคุณภาพ เน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาไทยและความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยของนักเรียนในบริบทที่

หลากหลาย โดยมาตรฐานที่จัดทำไว้มีการให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาไทยทั้งทางพูด ฟัง อ่าน เขียน และการใช้ภาษาในสื่อสารทั้งในและนอกชั้นเรียน การทราบและเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่หลากหลายผ่านกิจกรรมและการเรียนรู้ที่หลากหลาย

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาของโรงเรียนและการเรียนรู้ของนักเรียน ในกรณีของโรงเรียนนานาชาติ การประกันคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทย และวัฒนธรรมไทยเป็นส่วนสำคัญที่ต้องให้ความสำคัญ เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพตามความต้องการและสภาพแวดล้อมของแต่ละโรงเรียน ตามกฎหมายที่กำหนดโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ โรงเรียนทุกประเภทต้องดำเนินการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนและต้องมีการตรวจสอบคุณภาพอย่างต่อเนื่อง โดยการประกันคุณภาพจะต้องมุ่งเน้นที่การเรียนการสอน สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และผลลัพธ์ของการเรียนรู้ของนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนซึ่งเป็นต้นสังกัดของโรงเรียนนานาชาติจะต้องดำเนินการตามบทบัญญัติที่กำหนดให้โดยกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้กำหนดให้มีการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติตามที่กำหนดไว้

การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากมีผลต่อการเติบโตและพัฒนาของนักเรียนในด้านทักษะภาษาและความเข้าใจในวัฒนธรรมของประเทศไทย การปรับปรุงหลักสูตรนี้จะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและเป็นประสบการณ์ที่มีคุณภาพอันดับหนึ่ง การร่วมมือระหว่างโรงเรียนและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในกระบวนการนี้ เนื่องจากมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยระหว่างกัน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียนในโรงเรียนนั้น ๆ นอกจากนี้ การตรวจสอบและประเมินคุณภาพอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้โรงเรียนนานาชาติทำการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรได้อย่างต่อเนื่อง โดยการประเมินคุณภาพควรให้ความสำคัญกับผลการเรียนรู้ของนักเรียน สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และกระบวนการสอนของครู ดังนั้น การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและต้องมีการใช้กำลังที่มากพอสมควร แต่ผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะและความรู้ของนักเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้คณะทำงานพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรได้ดำเนินการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนสัญชาติไทย
 2. วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ
- ในส่วนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ คณะทำงานฯ ได้พิจารณาแล้วพบว่า สาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้มีความครอบคลุมสาระสำคัญที่นักเรียนชาวต่างประเทศควรเรียนรู้ทั้งด้านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนของสถาบันพระมหากษัตริย์ จึงไม่จำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงแต่อย่างใด

การเรียนรู้ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติมีความสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับทักษะทางภาษาและเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของประเทศไทยอย่างเหมาะสม โดยมีสาระการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ภาษาไทย

การอ่าน การฝึกทักษะการอ่านเพื่อเข้าใจเนื้อหาที่เป็นรูปแบบต่าง ๆ ทั้งในเชิงความหมายและการวิเคราะห์เนื้อหา

การเขียน การฝึกทักษะการเขียนเพื่อสร้างความเข้าใจในเรื่องราวต่าง ๆ และสื่อสารความคิดและความรู้ผ่านการเขียน

การฟัง การดู และการพูด การฝึกทักษะการฟัง การเข้าใจข้อความจากเสียงและภาพ การพูดเพื่อสื่อสารและแสดงความคิดเห็น

2. วัฒนธรรมไทย

ศาสนาและศีลธรรม การเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาและจริยธรรมในสังคมไทย

หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม การทบทวนและเข้าใจหน้าที่และบทบาทของพลเมืองในสังคม รวมถึงวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตในสังคมไทย

ประวัติศาสตร์ การศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศไทยเพื่อเข้าใจและประยุกต์ใช้ความรู้ในการตัดสินใจและการเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบัน

3. ศิลปะ

ทัศนศิลป์ การเรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมไทยผ่านศิลปะต่าง ๆ เช่น งานประดิษฐ์ การแสดงศิลปะ และศิลปะสังคม

ดนตรี การเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีไทยและการแสดงดนตรีท้องถิ่น

นาฏศิลป์ การศึกษาเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์และการละครของประเทศไทย

การสร้างหลักสูตรภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติจึงเน้นการประยุกต์ใช้สาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้แนวทางและมาตรฐานที่เป็นไปตามหลักการการศึกษาแห่งชาติ และตรงกับความต้องการของนักเรียนในการพัฒนาทักษะและความรู้ในด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างเหมาะสมและมีคุณภาพ

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยสำหรับโรงเรียนนานาชาติ แบ่งเป็น 2 วิชาย่อยคือ

1. วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามระดับความสามารถของนักเรียน คือ

- 1) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 2) กลุ่มสาระวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมของนักเรียน
- 3) กลุ่มสาระสังคมศึกษาและประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับสังคมไทย

ภูมิศาสตร์ไทย และประวัติศาสตร์ไทย

ตาราง 1 มาตรฐานระดับความสามารถทางวัฒนธรรมไทย

มาตรฐานระดับความสามารถทางวัฒนธรรมไทย

Standards for Thai Culture Competency

นักเรียนเข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของนักเรียน และนำความรู้ของวัฒนธรรมไทยมาใช้อย่างเหมาะสม

C1.1

Students demonstrate an understanding of the similarities and differences between the Thai culture and the students' culture and apply themselves appropriately with the Thai culture practices

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐานระดับความสามารถทางวัฒนธรรมไทย Standards for Thai Culture Competency	
C1.2	<p>นักเรียนอธิบายความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วรรณกรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทั้งในส่วนกลางและภูมิภาคโดย ใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาหลักของโรงเรียนเป็นสื่อในการอธิบาย และมีส่วน ร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยได้อย่างเหมาะสม</p> <p>Student use English or the school primary language to communicate their knowledge and understanding of Thai culture, Thai society, Thai literature, Thai traditional practices in difference regions, and participate in Thai culture activities appropriately.</p>

ที่มา : สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2558)

2. วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนสัญชาติไทย
 ประกอบด้วยสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังแบ่งเป็น 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ

1) กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยประกอบด้วย

- การอ่าน
- การเขียน
- การฟัง การดู และการพูด
- หลักการใช้ภาษาไทย
- วรรณคดีและวรรณกรรม

2) กลุ่มสาระการเรียนรู้ วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ประกอบด้วย

- ศาสนา ศิลธรรมและจริยธรรม
- ภูมิศาสตร์ไทย และประวัติศาสตร์และหน้าที่พลเมือง
- ศิลปไทย วัฒนธรรมไทยและการดำเนินชีวิตในสังคมไทย

แต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้คัดเลือกมาตรฐานที่เกี่ยวข้องจากหลักสูตรแกนกลาง
 การศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 โดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ได้มีการดัดแปลงให้เฉพาะเจาะจงสำหรับ
 วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยสำหรับโรงเรียนนานาชาติดังนี้

ตาราง 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไทย

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย	
สาระที่ 1 ทักษะศิลป์	
มาตรฐาน ศ1.2	เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ไทย ประวัติศาสตร์ไทยและวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยและสากล
สาระที่ 2 ดนตรี	
มาตรฐาน ศ2.2	เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทยและวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยและสากล
สาระที่ 3 นาฏศิลป์	
มาตรฐาน ศ3.2	เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ไทย ประวัติศาสตร์ไทยและวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยและสากล

ที่มา : สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2558)

2.2 วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

2.1 วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. มีความเป็นไทย มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ มีความรัก ในชนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของไทยและมีเจตคติที่จะสืบสานต่อไปในอนาคต
2. มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการสื่อสารและใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการและสถานการณ์
3. มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีจิตสำนึกในหน้าที่ความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
4. มีจิตสำนึกที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย มีจิตสาธารณะที่จะทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมไทยและสังคมโลก

5. มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาพุทธ หรือศาสนาที่ตนนับถือยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิต

2.2 สาระสำคัญ ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ของ วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไทย สาระที่ 2 ดนตรี ระดับชั้น Middle School Grade 6 – 8

เนื่องจากการเรียนการสอนในโรงเรียนนานาชาติ มักมีลักษณะเป็นหน่วยบูรณาการที่ใช้ร่วมกันระหว่างวิชาต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ประกอบกับโรงเรียนนานาชาติจำนวนมากใช้วิชาภาษาไทยเป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน และบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเข้าสู่วิชาภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาตินั้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เนื่องจากมีการปรับใช้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้เป็นไปตามบริบทและความเหมาะสมของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น การกำหนดหัวข้อหรือหน่วยการเรียนรู้เหล่านี้ในระดับชั้นต่าง ๆ ของโรงเรียนนานาชาติจึงมีความหลากหลาย โดยมักจะเน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมไทยในบทเรียนเป็นหนึ่งในวิชาภาษาไทย แต่การเน้นที่มาตรฐานและตัวชี้วัดอาจแตกต่างกันไปตามนโยบายและความเหมาะสมของแต่ละโรงเรียน การสอนและการเรียนรู้เหล่านี้อาจถูกออกแบบให้เป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจและรู้เรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในบทเรียนประสานตามความเหมาะสมของแต่ละระดับชั้นและการเรียนรู้ของนักเรียน

2.3 สาระรายวิชาดนตรีตามช่วงชั้น

ตอนที่ 3 ศิลปะ วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคมไทย

ก. ศิลปะไทย

มาตรฐานการเรียนรู้จากหลักสูตรแกนกลาง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

สาระที่ 1 ทักษะศิลป์

มาตรฐาน ศ 1.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ไทย ประวัติศาสตร์ไทย และ วัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระที่ 2 ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทยและวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง นาฏศิลป์ไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทยและสากล

ตาราง 3 ตัวชี้วัดช่วงชั้น

ตัวชี้วัดช่วงชั้น		
การศึกษาปฐมวัย	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
1. เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การละเล่นของเด็กไทยและการละเล่นพื้นบ้าน ที่จัดขึ้นภายในและหรือภายนอกโรงเรียน/	1. เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การละเล่นของเด็กไทยและการละเล่นพื้นบ้าน ที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน	1. เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การละเล่นของเด็กไทยและการละเล่นพื้นบ้าน ที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน
2. พுகุย เล่าเกี่ยวกับศิลปะไทยตามประสบการณ์ที่ได้รับ	2. บอกหรือระบุความรู้เกี่ยวกับศิลปะไทย	2. นำศิลปะไทยมาใช้ในการเป็นสื่อในการสื่อสารความรู้สึคนึกคิดของตนเองนึกคิดขอ
3. ใช้ศิลปะไทยเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเอง	3. นำศิลปะไทยมาใช้ในการเป็นสื่อในการสื่อสารความรู้สึคนึกคิดของตนเอง การแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง และ/หรือการเป็นตัวแทนของชาติในบริบทพหุวัฒนธรรมของโรงเรียนนานาชาติ	ตนเองการแสดงอัตลักษณ์ของตน และ/หรือ การเป็นตัวแทนของชาติในบริบทพหุวัฒนธรรมของโรงเรียนนานาชาติ
	4. นำเสนอข้อมูลด้วยการบรรยายและ/หรือ อภิปราย	3. นำเสนอข้อมูลด้วยการบรรยายหรือพรรณนาเกี่ยวกับศิลปะไทย ในแง่มุมต่างๆ

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวชี้วัดช่วงชั้น		
การศึกษาปฐมวัย	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
		(ต่อ) 4. อภิปราย และ/หรือวิเคราะห์ ตลอดจนเสนอแนะการปรับปรุงพัฒนาเกี่ยวกับศิลปะไทยในแง่มุมต่าง ๆ

ที่มา : สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2558)

2.3 แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี

2.3.1 เอมิล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze)

เอมิล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze) เป็นนักแต่งเพลง นักดนตรี และครูสอนดนตรีชาวสวิสเซอร์แลนด์ เกิดปี ค.ศ. 1865 และเสียชีวิตปี ค.ศ. 1950 เป็นศาสตราจารย์ทางดนตรีในการประสานเสียง (Harmony) และโน้ตดนตรีในระบบซอลเฟจ (Solfege) โดยในขณะที่ ดาลโครซ สอนดนตรีให้กับเด็กๆ เขาพบว่าดนตรีเป็นวิชาที่ยากสำหรับเด็ก เด็กจะไม่เข้าใจทฤษฎีดนตรี ที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และไม่สามารถปฏิบัติดนตรีได้ถูกต้อง เช่น ร้องเพลงไม่ลงตรงตามจังหวะ เป็นต้น ดังนั้นเขาจึงพยายามศึกษาค้นคว้า ทดลองวิธีการสอนดนตรีที่เหมาะสมกับเด็ก วิธีการสอนดนตรีให้กับเด็กแต่เดิมนั้นจะแยกการสอนตัวโน้ตและทฤษฎีดนตรีต่าง ๆ ออกจากเสียงดนตรี การเคลื่อนไหว และความรู้สึก จึงเป็นสิ่งที่ยากที่จะทำให้เด็กเกิดความเข้าใจดนตรีได้อย่างสมบูรณ์

ดังนั้นดาลโครซจึงได้ทำการสอนดนตรีให้กับเด็ก โดยให้เรียนทฤษฎีดนตรีต่าง ๆ ควบคู่ไปพร้อมกับเสียงดนตรี การเคลื่อนไหว และความรู้สึก ซึ่งเชื่อว่า องค์ประกอบส่วนใหญ่ในดนตรีสามารถทำให้เด็กเข้าใจได้ โดยให้เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายไปตามความรู้สึกที่ได้ฟังจากเสียงขององค์ประกอบดนตรีนั้น ความเชื่อนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้นดนตรีโดยการฟังและการเคลื่อนไหวประกอบดนตรี ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างหูที่ได้ยินกับร่างกายที่ได้รับความรู้สึก และมีการเคลื่อนไหวเพื่อตอบสนองต่อเสียงดนตรี ทำให้เด็กมีความเข้าใจดนตรีที่มีลักษณะเป็นนามธรรมได้สมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้การที่เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะของเพลง ก็ทำให้เด็กรับรู้เกี่ยวกับจังหวะ ซึ่งช่วยให้สามารถปฏิบัติดนตรีและร้องเพลงได้ถูกต้องตามจังหวะมากขึ้น

โดยแนวคิดการเรียนดนตรีด้วยการเคลื่อนไหวตามจังหวะเพื่อตอบสนองต่อเสียงดนตรีของ ดาลโครซ นี่เป็นที่รู้จักและยอมรับกันในชื่อ ยูริธึมมิก (Eurhythmic) แต่บางแห่งก็เรียกเป็นชื่ออื่น เช่น ในยุโรปยกเว้นหมู่เกาะอังกฤษนิยมเรียกว่า Le Rhythme และในเอเชียนิยมเรียกว่า Dalcroze - Rhythmics เป็นต้น (สมชาย อมะรักษ์, 2542)

สำหรับแนวคิดยูริธึมมิก (Eurhythmic) ของดาลโครซ จะเน้นการเคลื่อนไหวทางจังหวะที่ดี (Good rhythmic movement) โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาความรู้สึกในดนตรีด้วยการเคลื่อนไหวร่างกาย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนดนตรีที่เกิดขึ้น จึงเป็นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคลเป็นหลัก ทำให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง เพราะมุ่งให้ผู้เรียนแต่ละคนเห็นความสามารถของตนเองที่แสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวร่างกาย ในขณะที่เดียวกันก็พัฒนาการด้านจิตใจด้วย เพราะการเคลื่อนไหวร่างกายย่อมสัมพันธ์กับอารมณ์ของผู้ปฏิบัติในขณะนั้น ทำให้แนวคิดยูริธึมมิกนี้สัมพันธ์กับประสาทสัมผัสทางกายและความสามารถทางสติปัญญา เกิดทักษะและความเข้าใจในดนตรีซึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเคลื่อนไหวจากกิจกรรมดนตรีต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ธวัชชัย นาควงษ์ (2544) กล่าวว่า ยูริธึมมิก เป็นการพัฒนาความเป็นนักดนตรีที่ดี ดาลโครซ ใช้เพลงของนานาชาติมาสอนโดยเน้นถึงลักษณะจังหวะต่าง ๆ ที่สอดแทรกอยู่ในเพลง เขาเชื่อว่าความเป็นนักดนตรีสามารถสร้างได้ด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างเอาใจจริงเอาใจจวบจวนไปกับการฟังดนตรีอย่างตั้งอกตั้งใจ วิธีการของดาลโครซ สามารถทำการสอนทั้งกับเด็กและผู้ใหญ่รวมทั้งเด็กปัญญาเลิศและเด็กพิเศษ นอกจากนี้ยังมีผู้นำแนวคิดนี้ไปใช้ในการเต้นรำ การเรียนพลศึกษา และการบำบัด (Therapy) ด้วย

ในการสอนดนตรีด้วยแนวคิดของดาลโครซ จะมีลักษณะสำคัญ 3 ข้อดังนี้

1. ยูริธึมมิก (Eurhythmic) หรือการเคลื่อนไหวทางจังหวะที่ดี เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้เกี่ยวกับจังหวะดนตรี โดยคำนึงถึงความรู้สึกหรืออารมณ์เป็นสำคัญ ซึ่งผู้เรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ออกมาในรูปของการเคลื่อนไหวทางร่างกาย สำหรับในห้องเรียนของยูริธึมมิกผู้เรียนจะเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระไปกับบทเพลงที่ผู้สอนเล่นโดยใช้เปียโนในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เช่น ถอดรองเท้าและสวมเสื้อผ้าหลวม ๆ ผู้เรียนสามารถเดิน วิ่ง กระโดด ไปตามความรู้สึกของตนเองที่มีต่อเสียงดนตรี ผลของการเคลื่อนไหวนี้จะนำไปสู่การพัฒนาการรับรู้ และตอบสนองต่อรายละเอียดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบทเพลง ซึ่งหลักสำคัญที่ควรปฏิบัติในการดำเนินกิจกรรมยูริธึมมิก เช่น ควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิด เพื่อสร้างจินตนาการในการเคลื่อนไหวภายในใจตนเองตามเสียงดนตรีที่ได้ยิน โดยไม่ต้องแสดงออกเป็นท่าทาง หรืออาจใช้

ความคิดสร้างเสียงดนตรีขึ้นมาตามจินตนาการแล้วเคลื่อนไหวท่าทางให้สอดคล้องกับเสียงดนตรีตามจินตนาการนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาการได้ยินเสียงจากข้างใน (Inner hearing) เป็นต้น

2. ซอลเฟจ (Solfege) โดยเป็นการร้องโน้ตตัวซอล (G) - ฟา (F) แบบอยู่กับที่ เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้เสียงดนตรีร่วมกับการเคลื่อนไหวร่างกาย ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาการอ่านโน้ตเพลง ไม่ใช่เป็นเพียงการเคลื่อนไหวร่างกายจากความจำ การอ่านโน้ตเพลง (Sight reading) เป็นการแสดงถึงการรับรู้ทางด้านเสียงดนตรีที่เกิดจากภายในสมอง ซึ่งในการเรียนเสียงประสาน (Harmony) ผู้เรียนจะสามารถร้องโน้ตหรือนีกเสียงที่ต้องร้องล่วงหน้าได้ ซึ่งการอ่านโน้ตแบบซอลเฟจจะเริ่มอ่านจากบรรทัดเส้นเดียว โน้ตที่นำมาใช้เป็นการตัดทอนมาจากโน้ตสากลที่บันทึกบนบรรทัด 5 เส้นปกติ โดยผู้เรียนจะได้อ่านโน้ตใน 3 กุญแจเสียงคือ กุญแจซอล (G clef) กุญแจฟา (F clef) และกุญแจโด (C clef) ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานการอ่านโน้ต หลังจากสามารถอ่านโน้ตบนบรรทัดเส้นเดียวได้ เด็กจึงจะฝึกอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้นต่อไป

3. อิมโพรไวเซชัน (Improvisation) เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่สอนให้ผู้เรียนพัฒนาแนวคิดและทักษะการอิมโพรไวเซชัน เช่น การสร้างสรรค์ทางดนตรี และการแต่งเพลง เป็นต้น ผู้เรียนในระดับอนุบาลหรือประถมต้นสามารถได้รับการพัฒนาการสร้างสรรค์ด้านจังหวะในขณะที่ครูใช้เปียโนเป็นสื่อการสอน และเมื่อได้รับการฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอผู้เรียนจะสามารถสร้างสรรค์ทางดนตรีได้ โดยในกิจกรรมขั้นนี้จะให้ผู้เรียนรู้จักการใช้สัญลักษณ์หรือคำสั่งเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีได้พัฒนาด้านการฟังควบคู่ไปด้วยและตัวอย่างของกิจกรรมอิมโพรไวเซชัน ได้แก่ การเคลื่อนไหวโดยเสรี การเคลื่อนไหวประกอบเพลงตามจินตนาการ การร้องเพลงแบบเสียงสะท้อน การร้องเพลงแบบผลัดกันร้องทีละวรรค การร้องเพลงโดยเปลี่ยนเสียงให้ดัง - เบาตามสัญญาณการปรบมือแบบเสียงสะท้อน การปรบมือโต้ตอบกัน และการปฏิบัติเครื่องประกอบจังหวะไปตามบทเพลงโดยเสรี สำหรับกิจกรรมการอิมโพรไวเซชันอื่น ๆ เช่น การฟังเพลง การขับร้องและการเล่นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องกระทบหรือเครื่องประกอบจังหวะ ผู้สอนอาจนำมาสอดแทรกได้บ้างตามความเหมาะสม แต่ควรเลือกอย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กในชั้นเรียน (สมชาย อมระวัักษ์, 2542)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีที่สำคัญในหลักการของดาลโครซคือการเน้นการเคลื่อนไหว เพราะการเคลื่อนไหวสามารถแสดงถึงองค์ประกอบของดนตรีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของดนตรี การจัดกิจกรรมที่อิงหลักการของดาลโครซ จึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ (สิษณีย์ เศกยานเดิม, 2558)

2.3.2 แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori)

แนวการสอนดนตรีแบบมอนเตสซอรี เกิดขึ้นโดย แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) ชาวอิตาลี เกิดปี ค.ศ.1870 และเสียชีวิตปี ค.ศ.1952 โดย มอนเตสซอรี ได้ทำการศึกษาด้านจิตวิทยาเพื่อช่วยให้เด็กสามารถผ่านขั้นประถมศึกษาได้ทุกคน และได้ประยุกต์วิธีการสอนนี้มาใช้ในเด็กเล็กปกติด้วย โดยวิเคราะห์วิธีการเรียนรู้ของเด็ก และได้ข้อสรุปว่า เด็กสร้างตัวตนของเขาจากสิ่งที่เด็กค้นพบในสิ่งแวดล้อม ทำให้มอนเตสซอรีเปลี่ยนจุดเน้นจากร่างกายสู่จิตใจ โดยมีแนวคิดว่าการใช้การศึกษาสำหรับเด็กในวัยเริ่มต้นไม่ใช่นำความรู้ไปบอกเด็ก แต่ควรเป็นการปลูกฝังให้เด็กเจริญเติบโตไปตามความต้องการทางธรรมชาติของเขา ซึ่งเธอได้อุทิศเวลาทั้งชีวิตในการสาธิตวิธีการสอนนี้ให้แพร่หลาย โดยเธอเรียกการสอนของตนเองว่า “A Scientific System of Education” ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนที่จัดแนวการสอนมอนเตสซอรีมีอยู่ทั่วโลก ที่ให้บริการตั้งแต่เด็กวัยแรกเกิดจนถึงวัยรุ่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีโรงเรียนมากกว่า 4200 แห่ง ที่จัดการสอนแบบมอนเตสซอรี นอกจากนี้ยังมีสมาคมมอนเตสซอรีสากล (Association Montessori International) หรือ AMI ที่ก่อตั้งโดยมอนเตสซอรีในปี ค.ศ. 1929 ด้วย

ในชั้นเรียนแบบมอนเตสซอรี มีการให้ความสำคัญในการแนะนำดนตรีต่อเด็กที่โรงเรียนต้นแบบมอนเตสซอรี (The Model Montessori School) ที่กรุงเวียนนา โดยครูจะคัดเลือกเพลงพื้นเมืองและเพลงคลาสสิกจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมาใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนของเด็ก โดยมีลักษณะดังนี้

1. การฝึกเพื่อให้เข้าใจจังหวะของดนตรี โดยการฝึกการทรงตัว การวิ่งเข้าจังหวะ เดินตามจังหวะและเคลื่อนที่ไปตามกฎที่กำหนดไว้
2. การฝึกฝนเพื่อความสมส่วน (Matrix) ของดนตรี โดยให้เด็กมีความประทับใจในเสียงดนตรี (Musical Impressions) ครูจะเลือกเพลงมาเป็นท่อนใดท่อนหนึ่งแล้วเล่นซ้ำ ๆ ให้เด็กเคลื่อนไหวไปตามจังหวะด้วยทุกส่วนของร่างกายไม่เฉพาะแต่มือและเท้าเท่านั้น เพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับดนตรี
3. การศึกษาความคล่องจงและทำนองดนตรี อาจใช้เครื่องดนตรีง่าย ๆ เช่น เครื่องเคาะต่าง ๆ เข้าไปประกอบโดยให้เด็กเล่นกันโดยเสรี ความสนใจในเด็กเกิดมาจากการฟังเพลงซึ่งตนเองชอบ แล้วลองมาเล่นเสียงสูง-ต่ำคือเกิดการจดจำได้ ส่วนความเข้าใจและความสามารถในการเล่นดนตรีนั้น จะได้รับการส่งเสริมจากการได้จับเครื่องดนตรี ซึ่งจะ让孩子เล่นเพลงนั้น ๆ ได้จากภายในจิตใจสู่การปฏิบัติทางด้านร่างกาย

4. การเขียนและการอ่านโน้ตดนตรี โดยให้เด็กได้ฝึกโสตประสาทควบคู่กับการสังเกตเสียงสูง-ต่ำ และขั้นต่อมาก็แทนตัวโน้ตด้วยสัญลักษณ์ต่าง ๆ ขั้นสุดท้ายจึงแนะนำให้เด็กรู้ความหมายของตัวโน้ตดนตรี

กระบวนการการสอนดนตรีของมอนเตสซอรีที่ใช้ในการเรียนการสอนแก่เด็กมีความเน้นที่การพัฒนาทักษะด้านการฟังและการเลียนแบบ เพื่อให้เด็กสามารถจดจำและฝึกฝนทักษะด้านดนตรีได้ดียิ่งขึ้น โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้ 1. การเลียนแบบ (Imitation) เด็กจะต้องเริ่มจากการฟังและเลียนแบบตัวอย่างของครูหรือผู้สอนที่เป็นมืออาชีพในการเล่นดนตรี โดยการนำเสนอตัวอย่างเสียงต่าง ๆ และการเล่นดนตรีตามจังหวะที่ชัดเจน เป็นการเริ่มต้นที่สำคัญเพื่อให้เด็กเรียนรู้ระบบของเสียงและจังหวะ 2. การจดจำ (Reorganization) เด็กจะฝึกทักษะในการจดจำและแยกแยะเสียงที่ฟังได้ โดยการฝึกให้เด็กสังเกตและระบุเสียงที่ต่างกันออกจากกัน เช่น ระบุเสียงของเครื่องดนตรีแต่ละชนิด ระบุจังหวะและเสียงที่มีความแตกต่างกัน 3. ความแม่นยำในเสียง (Intonation) เด็กจะถูกทดสอบความสามารถในการเปล่งเสียงร้องอย่างถูกต้องตามจังหวะและเสียงที่ต้องการ โดยการสร้างสถานการณ์ที่เด็กจะต้องปฏิบัติกรร้องเพลงหรือเล่นดนตรีตามตัวอย่างที่ได้รับการเรียนรู้

การเรียนการสอนดนตรีโดยใช้กระบวนการนี้มุ่งเน้นการสร้างความเข้าใจและทักษะทางดนตรีให้กับเด็กโดยการเริ่มต้นจากขั้นพื้นฐานและสร้างฐานความรู้เกี่ยวกับดนตรีในระดับขั้นเริ่มต้น ๆ ด้วยการเรียนรู้ผ่านการเลียนแบบ จดจำ และฝึกฝนทักษะการเล่นดนตรีอย่างเหมาะสมและมีเป้าหมายในการทดสอบความสามารถของเด็กในการเล่นดนตรีอย่างแม่นยำดังนั้นก็จึงสรุปได้ว่า แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีที่สำคัญหลักการของมอนเตสซอรีคือ เน้นการสัมผัสและลงมือทำ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมดนตรีนั้นด้วยตนเอง ผ่านการเลียนแบบ การจดจำ จนสามารถทำได้อย่างถูกต้องด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถทางดนตรีโดยผ่านบทเพลงพื้นเมืองและเพลงคลาสสิก เพื่อพัฒนาจังหวะ การเคลื่อนไหว และเข้าใจท่วงทำนองในดนตรีอันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของดนตรี (สิขฌน์ เศกยานเดิม, 2558)

2.3.3 ซินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki)

ซินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki) เป็นนักดนตรีชาวญี่ปุ่น เกิดปี ค.ศ. 1898 และเสียชีวิตปี ค.ศ. 1998 เป็นผู้คิดระบบการเรียนดนตรีแบบซุซูกิ (Suzuki Method) เขาเกิดในครอบครัวนักดนตรีโดยพ่อของ ซุซูกิ เป็นผู้สร้างเครื่องดนตรีชื่อ ซามิเซ็น (Samisen) ซึ่งเป็นเครื่องสายของญี่ปุ่น และตัวซุซูกิเองก็เป็นนักไวโอลิน และผู้ก่อตั้งวงเครื่องสายซุซูกิ (The Suzuki Quartet ร่วมกับ

พี่น้องของเขา และในปี ค.ศ.1930 เขาได้เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนดนตรีไทโกกุ (Teikoku Music School) ต่อมาก็ก่อตั้งวงออร์เคสตราเครื่องสายแห่งโตเกียว (The Tokyo Sting Orchestra) รวมทั้งแต่งหนังสือการสอนดนตรีแบบชูชูกิออกเผยแพร่ไปทั่วโลกกับสำนักพิมพ์ The Zen-on Music Publishing ด้วย ซึ่งเป็นการสร้างปรากฏการณ์ทางการเรียนดนตรีคลาสสิกของตะวันตกแก่ชาวญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก

แนวความคิดการสอนดนตรีของ ชูชูกิ เน้นการให้โอกาสแก่เด็กที่จะเรียนรู้ดนตรีได้อย่างธรรมชาติและเพลิดเพลิน โดยไม่ต้องมีการสอนแบบเชิงระบบหรือเป็นรูปแบบที่ซับซ้อนมาก ชูชูกิเชื่อว่าเด็กทุกคนมีความสามารถและอัจฉริยะในการเรียนรู้ และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นกันเองและสนุกสนานเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ในการสอนดนตรีในเครื่องดนตรีไวโอลิน โดยไม่เน้นการสอนอย่างเป็นระบบหรือตามกฎเกณฑ์การเรียนการสอนแบบเดิม แต่เน้นการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่น่าสนใจและเป็นมิตร โดยให้เด็กมีโอกาสเล่นและสร้างเสียงดนตรีด้วยตนเอง ซึ่งเชื่อว่าการเรียนและความสม่ำเสมอในการฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถไปสู่ระดับที่มีคุณภาพและมีระดับมาตรฐานสากลได้ เช่นเดียวกับบทเรียนจากชูชูกิที่ได้ผลสำเร็จมากมาย เช่น โทชิยะ เอโตะ (Toshiya Eto) และ โคจิ โทโยตะ (Koji Toyoda) ที่เป็นต้นแบบที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่จำเป็นต้องมีการเรียนรู้อย่างเป็นทางการในโรงเรียนแบบเดิม

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ชูชูกิได้เป็นส่วนหนึ่งของการปรับปรุงระบบการศึกษาในประเทศญี่ปุ่น โดยร่วมมือกับสถาบันการศึกษาโยจิ เคียวอิกุ ไดชิคัย (Yoi Kyoiku Doshikai) และโรงเรียนประถม ฮันโก (Hango Primary School) เพื่อสอนนักเรียนด้วยวิธีการสอนของชูชูกิเอง ซึ่งเป็นวิธีการที่เน้นการเรียนรู้ที่สนุกสนานและเป็นมิตร โดยไม่ต้องการความพยายามมากมายจากนักเรียน ผลลัพธ์ที่ได้มาก็เป็นที่น่าพอใจ และแสดงให้เห็นถึงความเป็นอัจฉริยะของเด็กที่สามารถเรียนรู้ได้อย่างธรรมชาติ นับว่าเป็นความสำเร็จในวงการศึกษานิวญี่ปุ่น ชูชูกินำแนวความคิดสอนดังกล่าวไปประยุกต์ใช้กับโรงเรียนไชนะ เคียวอิกุ โยจิ (Saino Kyoiku Yoji) ที่สอนนักเรียนอายุ 3 - 5 ปี โดยให้เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน การตัดลายมือ การวาดรูป การสนทนาภาษาอังกฤษ และยิมนาสติก อย่างมีความสุขสนุกสนาน และไม่ต้องใช้ความพยายามมากมาย ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบชูชูกิที่เน้นการเรียนรู้อย่างเป็นมิตร ในปี ค.ศ. 1950 ชูชูกิก่อตั้งสถาบันการศึกษาและวิจัยไชนะ เคียวอิกุ เค็งคิว-ไค (Saino Kyoiku Kenkyu-kai) และในปี ค.ศ. 1952 มีนักเรียนสำเร็จการศึกษาจำนวน 196 คน สถาบันนี้ได้รับความนิยมและขยายสาขาไปยังทั่วประเทศญี่ปุ่น โดยการสอนดนตรีตามแนวคิดของชูชูกิ ซึ่งเน้นการให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ดนตรี

อย่างเปลือยเปลือย และไม่ต้องเรียนรู้ตามกฎเกณฑ์หรือเป็นรูปแบบที่ซับซ้อนมาก และมีผลงานอันน่าทึ่งที่เป็นผลลัพธ์จากการเรียนดนตรีแบบซุซูกิ ซึ่งได้แสดงทักษะในการเล่นดนตรีและแสดงสุนทรียะในการแสดง ซึ่งเป็นที่ยอมรับในสังคมวงการดนตรี ในระหว่างปี ค.ศ. 1964 ซุซูกิได้พานักเรียนไปแสดงกันหลายครั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้เผยแพร่วิธีการสอนของเขาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยดนตรีหลายแห่ง แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จและความนิยมของวิธีการ ในปี ค.ศ. 1973 ซุซูกิได้ออกแสดงดนตรีและเผยแพร่วิธีการสอนในประเทศทางยุโรป เช่น อังกฤษ และสวิตเซอร์แลนด์ เป็นต้น ซึ่งได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นวิธีการสอนดนตรีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุกรี เจริญสุข (2541: 13-17) กล่าวว่า คำว่า "เก่งหรืออัจฉริยะ" ซุซูกิ ให้ความหมายว่า เป็นสิ่งที่ไม่ได้มีติดตัวมาแต่กำเนิด ทุกคนเกิดมามีทุกสิ่งทุกอย่างเท่ากันหมดคือไม่มีอะไรต้องอาศัยการเรียนรู้ การเลี้ยงดู และอบรมสั่งสอนให้เกิดการพัฒนา เพื่อให้เด็กเป็นอย่างไรที่พ่อแม่ต้องการการเรียนรู้ของเด็กเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาจากแม่ ซุซูกิตั้งชื่อกระบวนการสอนว่า การศึกษาคนเก่ง (Talent Education) เพราะเชื่อว่าเด็กทุกคนสามารถเรียนรู้และเป็นคนเก่งได้ แต่อย่าทอดทิ้งให้เด็กเติบโตอย่างยถากรรมโดยไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างต่อเนื่องเป็นอันขาด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีที่สำคัญในหลักการของซุซูกิคือการเน้นกระบวนการแม่สอนลูก คือให้ผู้ปกครองเป็นผู้สอนลูกทุกวันอย่างต่อเนื่องเหมือนการฝึกพูดในขั้นต้นของการเรียน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้แนะนำแนวทางการเรียนการสอนให้ผู้ปกครองและผู้ปกครองต้องอยู่ในห้องเรียนกับเด็กขณะครูสอน พร้อมจัดสภาพแวดล้อมทางดนตรีด้วยการฟังเพลงก่อนเรียนเพลงนั้นอย่างสม่ำเสมอ และส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้แสดงดนตรีต่อหน้าสาธารณชน ส่วนในขั้นต่อมาผู้เรียนจึงจะเรียนกับครูดนตรีโดยตรง ควบคู่กับการฟังเพลง การเล่นตรงจังหวะ การสร้างคุณภาพเสียง และเข้าใจสัญลักษณ์ทางดนตรี (ลิขณณ์ เสกย่านเดิม, 2558)

จากหลักแนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีของนักดนตรีสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในเพื่อผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางดนตรีซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกสู่สาธารณชนเพื่อเพิ่มความกล้าแสดงออกและพัฒนาทักษะทางด้านดนตรีของตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปได้ดังนี้

ตาราง 4 สรุปแนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี

ทักษะ/แนวคิด	การใช้สัญลักษณ์	การร้อง	การเคลื่อนไหว	การต้นสด (Improvisation)	การใช้เพลงอย่างง่าย เช่น เพลงพื้นเมือง เพลงคลาสสิก	เรียนรู้จากภาษา	การทำซ้ำ	ส่งเสริมให้เกิดการแสดงในที่สาธารณะ	การจดจำ
เอมิล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze)	✓	✓	✓	✓					
ชินอิชิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki)						✓	✓	✓	
แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori)			✓		✓		✓		✓

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าหลักแนวคิดและทฤษฎีการสอนดนตรีในแต่ละแนวคิดนั้นมีความคล้ายคลึงกัน เช่น การเข้าใจในสัญลักษณ์และจังหวะ การทำซ้ำ และการจดจำ โดยมีเป้าหมายเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีพัฒนาการที่ดีในการเรียนดนตรีให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

2.4 เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย

2.4.1 ระยะเวลาและระนาดทุ้ม

1. การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการบรรเลง

1.1 รางระนาด

1.1.1 การตั้งรางให้ไม่เอียงและไม่โคลง

1.1.2 ขอแขวนฝืนระนาด ด้านนอก ด้านใน อยู่ในตำแหน่งถูกต้องการแขวน

ฝืนระนาดเพื่อให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

1.2 ลูกระนาด

การติดตะกั่วในลูกระนาดมีความสำคัญในการเล่นเครื่องดนตรีไทย เพื่อให้เสียงที่ได้มีความสมบูรณ์และสมดุล ดังนั้นมีข้อกำหนดและมาตรฐานที่เจาะจงเพื่อให้การติดตะกั่วนั้นถือเป็นมาตรฐาน ดังนี้

1.2.1 ตะกั่วติดที่ลูกระนาดทั้งใต้ปลายด้านนอก และด้านใน การติดตะกั่วจะต้องถูกติดอยู่ในทั้งด้านนอกและด้านในของลูกระนาดเพื่อให้เสียงที่ได้มีความสมบูรณ์และสมดุล

1.2.2 ลูกระนาดไม่ชิดติดกัน ลูกระนาดควรมีการชิดติดกันซึ่งอาจทำให้เกิดเสียงที่ไม่ตรงตามความพึงพอใจและไม่สมดุลบางลูกที่ไม่ติดตะกั่วหมายถึงเสียงของลูกใช้ได้แล้ว หรือตะกั่วหลุดหายไปทดสอบได้จากการไล่เสียง การที่บางลูกไม่ติดตะกั่วหมายความว่าเสียงของลูกนั้นสมบูรณ์และสามารถใช้งานได้ หรืออาจเกิดจากตะกั่วหลุดหายไป การทดสอบไล่เสียงสามารถทำได้เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเสียง

1.2.3 ระยะห่างระหว่างลูกระนาดแต่ละลูกห่างกันอย่างเหมาะสม ระยะห่างระหว่างลูกระนาดแต่ละลูกควรเหมาะสม เพื่อให้เสียงที่ได้มีความสมดุลและสมบูรณ์

1.2.4 การถ่วงเสียงของลูกระนาด

1.2.5 ติดตะกั่วที่หลุดออกมากลับเข้าที่ได้ตรงตำแหน่งที่เดิมแต่อาจไม่เรียบร้อย การปรับตัวของลูกระนาดให้ตะกั่วหายไปได้และสามารถติดตั้งอีกครั้งให้แน่นหนาตามที่ต้องการ

1.2.6 ติดตะกั่วที่หลุดออกมากลับเข้าที่ได้ตรงตำแหน่งที่เดิมและตบแต่งเรียบร้อย การปรับตัวของลูกระนาดให้ตะกั่วหายไปได้และติดตั้งใหม่โดยการตบแต่งเพื่อให้ติดแน่นหนา

1.2.7 ติดตะกั่วที่หลุดออกมากลับเข้าที่ได้ตรงตำแหน่งที่เดิมและปรับได้ตรงเสียงเดิม การปรับตัวของลูกระนาดให้สามารถปรับได้เพื่อให้เสียงที่ได้ตรงตามความต้องการเหมือนเสียงเดิม

1.2.8 ติดตะกั่วที่ลูกระนาดเพื่อปรับเสียงให้ตรงตำแหน่งเสียงได้: การปรับตัวของลูกระนาดให้ตะกั่วติดอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมเพื่อปรับเสียงให้ตรงตำแหน่งที่ต้องการ

1.3 ฟืนระนาด

การตั้งด้านเสียงสูงอยู่ทางขวามือของผู้ตีช่วยให้เสียงที่ได้มีความสมดุลและสมบูรณ์ โดยผู้ตีจะต้องเห็นฟืนระนาดทั้งหมดและทำให้เสียงสูงโดยการตีฟืนระนาดด้วยไม้ตีที่ตั้ง

อยู่บนด้านขวามือ แขนวนี้นะขนาดให้อยู่บนขอทั้งสองข้างถูกต้องช่วยให้เสียงที่ได้มีความสมบูรณ์ และเป็นระเบียบ โดยฝืนขนาดควรถูกแขวนในตำแหน่งที่ไม่มีเสียงมากเกินไปและไม่กระทบ ขอบวาง การใช้เชือกเพื่อปรับฝืนขนาดให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมช่วยให้ผู้ตีสามารถปรับได้ตาม ความต้องการของเสียงที่ต้องการ เช่น การผูกเชือกที่ปลายของฝืนขนาดเพื่อปรับระดับเสียง

1.4 ไม้ตีระนาด

1.4.1 ไม้แข็ง

1.4.1.1 หัวไม้ควรถูกติดมันอยู่ในตำแหน่งและไม่คลอนหรือเหลือ ออกไป เพื่อให้เสียงที่ได้มีความสมบูรณ์และเป็นไปตามที่คาดหวัง

1.4.1.2 ฝ่าพื้นที่ใช้บริเวณหัวไม้ควรมีความแข็งแรงพอเหมาะและไม่ มีรอยฉีกขาดหรือหลุดลุ่ย เพื่อให้หัวไม้มีความคงทนและป้องกันการเสียดสี

1.4.1.3 ก้านไม้ควรมีความแข็งแรงพอเหมาะและไม่มียรอยแตกหรือเสียด คาย เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถใช้งานได้อย่างมั่นคงและปลอดภัย

1.4.1.4 ความแข็งของหัวไม้ต้องเหมาะสมเพื่อให้เสียงที่ได้มีความแกร่ง กร้าวและสมบูรณ์ เป็นไปตามมาตรฐานเสียงที่คาดหวังของเครื่องดนตรีนั้น ๆ

1.4.2 ไม้ نرم

1.4.2.1 หัวไม้ควรถูกติดมันอยู่ในตำแหน่งและไม่คลอนหรือเหลือ ออกไป เพื่อให้เสียงที่ได้มีความสมบูรณ์และเป็นไปตามที่คาดหวัง

1.4.2.2 ฝ่าพื้นที่ใช้บริเวณหัวไม้ควรมีความแข็งแรงพอเหมาะและไม่ มีรอยฉีกขาดหรือหลุดลุ่ย เพื่อให้หัวไม้มีความคงทนและป้องกันการเสียดสี

1.4.2.3 ก้านไม้ควรมีความแข็งแรงพอเหมาะและไม่มียรอยแตกหรือเสียด คาย เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถใช้งานได้อย่างมั่นคงและปลอดภัย

1.4.2.4 ความแข็งของหัวไม้ต้องเหมาะสมเพื่อให้เสียงที่ได้มีความแกร่ง กร้าวและสมบูรณ์ เป็นไปตามมาตรฐานเสียงที่คาดหวังของเครื่องดนตรีนั้น ๆ

2. ทำนัง

นังโดยให้ขาขวาทับขาซ้าย ซึ่งช่วยให้ลำตัวมีความสมดุลและเสถียร ปลายเท้าขวา ควรวางอยู่ที่ใต้รางระนาดเอกด้านซ้าย เพื่อให้มีความสมดุลและความเสถียรในการตี นังโดยให้ ลำตัวตรง ซึ่งช่วยให้การส่งกำลังและความแม่นยำในการตีมีประสิทธิภาพมากขึ้น ให้ขาอยู่ห่างจาก เท้าระนาดด้านขิดตัวของผู้ตีประมาณ 4 นิ้วฟุต เพื่อให้มีความสมดุลและเสถียรในการตี หันหน้า เข้าหากึ่งกลางของฝืนขนาด เพื่อให้มีการตีที่มีความแม่นยำและสม่ำเสมอ

3. วิธีการจับไม้ตีระนาดเอก

3.1 การจับแบบปากกา

หงายฝ่ามือของคุณให้สูงขึ้น และจับไม้ตีในท่านั่ง ใช้นิ้วกลาง นาง และก้อยจับ ก้านไม้ตีให้อยู่ในร่องกลางของอุ้งมือ พร้อมเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะที่ด้านข้างไม้ตี และปลายนิ้วชี้ กดที่ด้านล่างของก้านไม้ที่จุดกึ่งกลางของไม้ตี เพื่อให้มีการควบคุมน้ำหนักของไม้ได้ดี ปรับระยะห่างระหว่างหัวไม้กับปลายนิ้วชี้ให้อยู่ในระยะเท่ากันทั้งข้างขวาและข้างซ้าย เพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่สมดุล คำว่ามือพร้อมที่จะเริ่มตี และให้แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติ โดยขอข้อศอกเป็นมุมฉาก

3.2 การจับแบบปากไก่

คือจับแบบปากกา ให้หงายฝ่ามือให้สูงขึ้นและจับไม้ตีในท่านั่ง โดยใช้นิ้วกลาง และนิ้วนางจับไม้ตีในลักษณะเดียวกับการจับปากกา แต่ปลายนิ้วชี้จะต้องไพล่งไปด้านล่างของไม้ตีประมาณครึ่งองคุลี เพื่อให้มีการควบคุมน้ำหนักของไม้ได้ดีและมีความสมดุล ปรับระยะห่างระหว่างหัวไม้กับปลายนิ้วชี้ให้อยู่ในระยะเท่ากันทั้งข้างขวาและข้างซ้าย เพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่สมดุล คำว่ามือพร้อมที่จะเริ่มตี และให้แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติ โดยขอข้อศอกเป็นมุมฉาก เพื่อให้สามารถส่งกำลังและความแม่นยำในการตีได้อย่างเหมาะสม และปลายนิ้วชี้จะต้องไพล่งข้างไม้ทางด้านนิ้วกลางประมาณครึ่งองคุลี

3.3 การจับแบบปากนกแก้ว

คือ การจับไม้ตีแบบท่านั่งหงายฝ่ามือและใช้แบบปากกาให้ปลายนิ้วชี้ไพล่งข้างไม้ทางด้านนิ้วกลางประมาณ 1 องคุลี หงายฝ่ามือให้สูงขึ้นและจับไม้ตีในท่านั่ง โดยใช้นิ้วกลาง และนิ้วนางจับไม้ตีในลักษณะเดียวกับการจับปากกา แต่ปลายนิ้วชี้จะไพล่งข้างไม้ทางด้านนิ้วกลางประมาณ 1 องคุลี (ประมาณครึ่งข้อนิ้วมือข้อแรก) เพื่อให้มีการควบคุมน้ำหนักของไม้ได้ดีและมีความสมดุล ปรับระยะห่างระหว่างหัวไม้กับปลายนิ้วชี้ให้อยู่ในระยะเท่ากันทั้งข้างขวาและข้างซ้าย เพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่สมดุล คำว่ามือพร้อมที่จะเริ่มตี และให้แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติ โดยขอข้อศอกเป็นมุมฉาก เพื่อให้สามารถส่งกำลังและความแม่นยำในการตีได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งปลายนิ้วชี้ไพล่งข้างไม้ทางด้านนิ้วกลางให้ตั้งฉากกับก้านไม้ตีประมาณ 1 องคุลี (ประมาณครึ่งข้อนิ้วมือข้อแรก)

4. วิธีตีระนาด

4.1 ลักษณะการตี

4.1.1 การตีตรงกลางของลูกระนาดเอกแต่ละลูกเป็นการที่ต้องมีความแม่นยำและความสม่ำเสมอ เพื่อให้ได้เสียงที่ดีและสมดุล

4.1.2 วิธีตีโดยใช้กล้ำมเนื้อบังคับ ดังนี้

4.1.2.1 ใช้กล้ำมเนื้อแขนเป็นหลักและใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหวข้อมือร่วมด้วยเรียกว่า "ครึ่งข้อแขน" หรือ "เกร็งแขน ปล่อยข้อ" ซึ่งเป็นหลักการในการตีระนาดที่มีหลักการอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นให้กล้ำมเนื้อแขนทำหน้าที่หลักในการส่งกำลังและควบคุมการตี ในขณะที่กล้ำมเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหวข้อมือจะช่วยในการปรับความแรงและมุ่งเน้นการตีให้ตรงกลางของลูกระนาดเอกแต่ละลูกอย่างแม่นยำ ซึ่งทำให้การตีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความแม่นยำในการตีที่สูงขึ้น

4.1.2.2 ในการตีด้วยความเร็วและความแรง การใช้ส่วนของกล้ำมเนื้อตริ่งหัวไหล่ไว้เป็นหลักเป็นการเพิ่มความเร็วและความแม่นยำในการตี โดยให้กล้ำมเนื้อแขนทำหน้าที่หลักในการส่งกำลังและควบคุมการตี ในขณะที่การใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับช่วยในการปรับความแรงและความแม่นยำให้เหมาะสม การจับไม้ให้แน่นช่วยในการส่งกำลังและปรับความแรงของการตีให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและเป้าหมายที่เราต้องการ ดังนั้น การบังคับกล้ำมเนื้อที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมและสัมพันธ์กับการตีเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การตีมีประสิทธิภาพและมีความแม่นยำในการตีที่สูงขึ้น

4.1.3 ยกไม้ตีสูงประมาณ 6 นิ้วฟุต จากพื้นระนาด

4.2 วิธีการตีระนาด

4.2.1 วิธีการตีระนาดเอก

4.2.1.1 ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ เป็นทักษะที่ต้องใช้ความยืดหยุ่นและความสมดุลของร่างกาย เพื่อให้สามารถควบคุมการตีได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น นี่คือขั้นตอนในการฝึกฝนและปรับปรุงทักษะการตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ:

4.2.1.2 การตีจากเป็นการตีที่ใช้ทั้งสองมือตีหัวไม้ระนาดทั้งสองลงพร้อมกัน โดยให้น้ำหนักของทั้งสองมือประมาณเท่ากัน เพื่อให้การตีมีความสมดุลและเสียงที่สม่ำเสมอ ด้วยลักษณะการตีแบบนี้ การยกแขนท่อนล่างขึ้นให้บริเวณแขนท่อนบนเป็นขนานกับลำตัว และยกขึ้นเกือบตั้งฉากกับพื้น จะช่วยให้ได้เสียงตอบรับที่เบาและมีความสมดุลในการตีมากขึ้น

4.2.1.3 การตีเก็บคู่แปดคือการตีที่ใช้สองมือพร้อมกันเป็นคู่ โดยตีทั้งสองมือในแบบแปดที่สามารถเสียงตอบรับได้เป็น 8 ครั้ง คือเสียงที่ได้รับจากการตีมือขวาเทียบกับมือซ้าย และการตีมือซ้ายเทียบกับมือขวา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ทำให้การตีเก็บคู่มีความยากลำบากและมีความซับซ้อนมากขึ้น การตีเก็บคู่แปดสามารถทำได้ในหลายรูปแบบ เช่น การใช้สองไม้ตีพร้อมกัน หรือการใช้ไม้ตีเดียวแต่สลับการตีระหว่างมือซ้ายและมือขวา

4.2.1.4 การตีฉากเก็บ 2 มือพร้อมกันให้เสียงลงเท่ากันแล้วรีบยกขึ้น โดยเร็วจะมีผลต่อคุณภาพของเสียงที่เกิดขึ้น การตีสองมือจะให้เสียงที่ใหญ่และเป็นเสียงที่มีความแรง ในขณะที่การตีลิ้มจะให้เสียงที่เล็กกลงและมีความน้อยลง ส่งผลให้เสียงมีความแรงและเสียงเบาของการตี

4.2.1.5 การตีดำเนินกลอนเป็นการใช้หัวไม้ระนาดในการตีเพื่อส่งเสียงที่มีความละเอียดและเป็นจังหวะ โดยมักจะใช้เวลาตีอย่างช้า ๆ เพื่อให้เกิดเสียงที่เป็นจังหวะและเป็นเสียงดนตรีที่สวยงาม เทคนิคการตีดำเนินกลอนมักจะใช้กำลังและการควบคุมเสียงอย่างแม่นยำ เพื่อให้เกิดเสียงที่มีความสมดุลและสม่ำเสมอ

4.2.1.6 ตีกรอ คือการตีกรอเป็นการใช้สองมือสลับกันเป็นคู่ต่าง ๆ โดยมือซ้ายจะลงก่อน และตามด้วยมือขวา การตีนี้มักจะให้เสียงที่มีความละเอียดและเป็นจังหวะ เนื่องจากมีการสลับการตีระหว่างมือซ้ายและมือขวา เทคนิคในการตีกรอนั้น ควรมีการควบคุมน้ำหนักในการตีของทั้งสองมือให้มีความสมดุลกัน โดยมือซ้ายจะต้องตีให้เสียงดังและแม่นยำ และจากนั้นมือขวาก็จะต้องตีให้เสียงตอบรับที่เหมาะสมและสมดุลกับการตีของมือซ้าย การปรับความเร็วและความแม่นยำในการตีทั้งสองมือจะมีผลในการสร้างเสียงที่เป็นจังหวะและละเอียดอ่อนให้ได้

4.2.1.7 ตีสะเดาะ หรือการตีสะบัดยืนเสียงเป็นการตีที่ใช้หัวไม้ระนาดเอกในการส่งเสียงโดยการตีคู่ 8 สามครั้ง โดยมีระยะห่างเท่า ๆ กันโดยเร็ว เป็นที่รู้จักกันในวงการการตีระนาดเอก เทคนิคในการตีสะเดาะคือการใช้กำลังและความเร็วในการตีอย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดเสียงที่มีความแม่นยำและสมดุลระหว่างการตีทั้งสองมือ การปรับปรุงทักษะและการฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างเสียงที่สวยงามและเป็นจังหวะในการตีสะเดาะ การตีสะเดาะมักจะเป็นท่าทางที่เน้นการใช้ความสมดุลระหว่างมือซ้ายและมือขวาในการส่งกำลังและควบคุมการตีให้มีความแม่นยำและเป็นจังหวะ การควบคุมความแรงและความเร็วในการตีของทั้งสองมือเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างเสียงที่สมดุลและสม่ำเสมอในการตีสะเดาะ

4.2.1.8 การตีสะบัดเป็นการใช้หัวไม้ระนาดเอกในการตีคู่ 8 สามครั้งโดยมีระยะห่างเท่ากัน และทำให้เกิดเสียงเคลื่อนที่เป็นคู่ของเสียงต่าง ๆ เช่น ในการตีระนาดเอกเพลงดนตรีไทย การตีสะบัดมักจะเป็นท่าทางที่ต้องการความแม่นยำและความรวดเร็วในการตี เนื่องจากต้องทำให้เสียงเคลื่อนที่เป็นคู่และมีความเป็นจังหวะ การปรับปรุงทักษะและการฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างเสียงที่มีความสมดุลและเป็นจังหวะในการตีสะบัด

4.2.1.8.1 สะบัดเรียงสองเสียง ทั้งขาขึ้นและขาลง

4.2.1.8.2 สะบัดเรียงสามเสียง ทั้งขาขึ้นและขาลง

4.2.1.8.3 สะบัดข้ามเสียง ทั้งขาขึ้นและขาลง

4.2.1.9 การตีกระพือเป็นการตีที่เน้นให้เสียงดังเจิดและเร่งแนว โดยมักจะเริ่มต้นด้วยการตีอย่างเป็นระเบียบและสม่ำเสมอ และเพิ่มความเร็วของการตีเรื่อย ๆ เพื่อให้เกิดเสียงที่เจิดจ้ากว่าปกติ ในการตีกระพือ การใช้กำลังและความเร็วในการตีมีบทบาทสำคัญ เนื่องจากต้องการให้เสียงดังเจิดและมีความเร่งเพื่อให้เกิดความสมดุลและความสม่ำเสมอในการตี

4.2.9 ตีกลอน คือการบรรเลงทำนองในลักษณะต่าง ๆ อย่างมีความสัมพันธ์กับทำนองหลักและให้ได้สำนวนกลอนที่สัมพันธ์กัน

4.2.1.10 ตีรัว คือการตีสลับมืออย่างรวดเร็วโดยเริ่มด้วยมือขวาแล้วจบด้วยมือซ้าย

4.2.1.10.1 การรัวลูกเดียว หมายถึง การรัวขึ้นเสียงที่มีเพียงเสียงเดียวเท่านั้น โดยไม่มีการรวมเสียงหรือเข้าร่วมเสียงอื่น ๆ ในการรัวนั้น เสียงที่รัวจะเป็นเสียงเดียวเท่านั้นโดยไม่มีเสียงรองรับหรือเสียงแซมมาด้วย การรัวลูกเดียวส่วนใหญ่เป็นเทคนิคที่ใช้ในการพัฒนาความสม่ำเสมอและความแม่นยำในการตีระนาดเอก โดยการฝึกซ้อมและปรับปรุงความเร็วและความแม่นยำในการตีเพื่อให้เกิดเสียงที่เดียวเท่านั้นในแต่ละการรัว

4.2.1.10.2 การรัวสองลูกหมายถึงการตีระนาดเอกโดยใช้เสียงสองลูกพร้อมกัน

4.2.1.10.3 การตีรัวขึ้นและรัวลงเป็นเทคนิคที่ใช้ในการตีระนาดเอกเมื่อตีรัวขึ้น เสียงจะเคลื่อนที่จากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง ส่วนเมื่อตีรัวลง เสียงจะเคลื่อนที่จากเสียงสูงไปหาเสียงต่ำ การใช้เทคนิคนี้ช่วยทำให้เกิดเสียงที่หลากหลายและน่าสนใจในการตีระนาดเอก โดยการปรับความเร็วของการตีสามารถสร้างเสียงรัวขึ้นหรือรัวลงได้ตามต้องการของนักดนตรี

4.2.1.10.4 การรัวคาบถูกคาบดอกหมายถึงการตีรัวโดยให้เสียงสอง ลูกสลับกันเป็นทำนองเป็นวรรคตอนประโยค จากนั้นจะต่อด้วยการตีเก็บทำนองเป็นวรรคตอน ประโยคตามทำนองเพลง

4.2.1.10.5 การรัวเป็นทำนองหรือรัวพื้นหมายถึงการดำเนินทำนอง ด้วยวิธีการรัวโดยตลอดทั้งท่อนของเพลง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงทำนองเสียงระหว่างการตี

4.2.1.10.6 รัวกรอด คือการตีรัวโดยวิธีบังคับเสียงช่วงทำยให้สั้นลง โดยวิธีกดหัวไม้ตี

4.2.1.10.7 การรัวกรุปหมายถึงการตีรัวโดยการกดหัวไม้ตีให้เสียงสั้นลงอย่างฉับพลันในช่วงเริ่มต้นของการตี โดยมักจะมีลักษณะเป็นเสียงที่มีความแรงและเป็นทำนอง การใช้เทคนิคนี้ช่วยให้เกิดเสียงที่มีพลังและความพิเศษในการตีระนาด

4.2.1.10.8 การรัวดุหมายถึงการตีรัวโดยเน้นที่การเร่งกล้ามเนื้อแขน และหัวไหล่พร้อมกับการเกร็งข้อนิ้วชี้เพื่อกดหัวไม้ตีให้เสียงมีน้ำหนักและความแข็งแรงขึ้น โดยมีลักษณะเป็นเสียงที่มีพลังและเป็นทำนอง

4.2.1.10.9 การรัวเสียงโตหมายถึงการตีรัวโดยการบังคับกล้ามเนื้อ เหมือนการรัวดุ โดยมีลักษณะเป็นเสียงที่มีความโปร่งและมีพลังมากขึ้น โดยไม่ต้องกดหัว

4.2.1.10.10 รัวฉีกอกหมายถึงการตีรัวโดยที่มือของนักกีฬาจะตีรัว และแยกมือจากกันไปหาเสียงต่าง ๆ ที่ต้องการ โดยมีลักษณะเป็นการสลับการตีระหว่างมือซ้าย และมือขวาเพื่อให้เกิดเสียงที่หลากหลายและความเป็นกลางระหว่างการตีของทั้งสองมือ

4.2.1.10.11 รัวก้าวกายหมายถึงการตีรัวโดยที่นักกีฬาจะใช้วิธีพิเศษ ในการตี เช่น การสลับมือและการสลับเสียงเพื่อให้เกิดเสียงที่หลากหลายและน่าสนใจมากขึ้น โดยมีลักษณะเป็นการตีระนาดเอกโดยการสลับการตีระหว่างมือซ้ายและมือขวา และการสลับเสียง เพื่อให้เกิดทำนองต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย

4.2.1.10.12 รัวไขว้มือหมายถึงการตีรัวโดยที่มือซ้ายจะตีอยู่เสียงหนึ่ง และมือขวาจะไขว้ข้ามมือซ้ายเพื่อให้เกิดเสียงที่หลากหลายและน่าสนใจมากขึ้น โดยมีลักษณะเป็นการตีระนาดเอกโดยการสลับการตีระหว่างมือซ้ายและมือขวา และการใช้มือขวาเพื่อไขว้ข้ามมือซ้าย

4.2.1.10.13 รัวกระพือคือการตีรัวโดยที่มีการเร่งเสียงให้ดังขึ้นเหนือระดับปกติ โดยมักจะใช้การบีบควบคุมหัวไม้ตีให้ชนกับระนาดอย่างแข็งแรงเพื่อให้เกิดเสียงที่มีความดังและแรงเพิ่มขึ้น

4.2.1.10.14 รัวปรีบเป็นการตีรัวโดยที่มีการกดหัวไม้ให้สั้นสะเทือนน้อยที่สุดเพื่อลดการสั่นสะเทือนของไม้ตีและให้เสียงที่มีความเสียงลงเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ในการรัวปรีบ มักจะห้ามเสียงโดยการกดหัวไม้ที่เสียงสุดท้ายเพื่อให้เกิดเสียงที่ไพเราะ

4.2.1.10.15 รัวเป็นคู่ต่าง ๆ (รัวเหวียง) เช่น คู่ 2, คู่ 3, คู่ 4, คู่ 5, คู่ 6, คู่ 7 และ คู่ 8 เป็นต้น

4.2.1.11 ตีขยี้ คือการตีเสียงให้ถี่ขึ้นโดยเพิ่มความถี่ของการตีเสียงในหน่วยเวลาที่กำหนด เมื่อเทียบกับการตีเก็บ ซึ่งในบางกรณีอาจเพิ่มความถี่ให้เป็นสองเท่าหรือมากกว่านั้น

4.2.1.12 การตีกวาด คือการให้เสียงมือขวาหนักและเร็วในเสียงแรกๆ โดยมักจะเริ่มต้นการตีด้วยการให้เสียงมือขวาดังและหนักที่สุดในระยะเริ่มต้น การตีกวาดมักมีการเร่งเร็วของเสียงในระยะต่อมา โดยเน้นการให้เสียงมีความสมดุล

4.2.1.13 การตีกวาดเป็นการใช้ไม้ระนาดตีโดยให้มีการเคลื่อนที่ของไม้ระนาดไปในทิศทางต่าง ๆ บนพื้นระนาดเอกในลักษณะต่าง ๆ อาจเป็นการตีที่มีความเร็วมากหรือช้าลง ขึ้นอยู่กับการตีของนักดนตรี

4.2.1.14 การตีเก็บคู่ 1 เป็นการตีที่ใช้มือซ้ายและมือขวาตีพร้อมกันในเสียงเดียวกัน แต่มีการแยกห่างกันเป็นสองช่วงคู่แปด ซึ่งหมายความว่าเสียงที่เกิดขึ้นในการตีนั้น ๆ จะมีการแบ่งเป็นสองช่วงยาวๆ โดยใช้มือซ้ายและมือขวาตีพร้อมกัน มีหลายรูปแบบของการตีเก็บคู่ 1

4.2.1.15 การตีเน้นคือการตีเสียงให้ดังขึ้นมากกว่าเสียงปกติ โดยผู้ตีจะใช้กำลังมากขึ้นหรือใช้วิธีการตีเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความดังของเสียงนั้น

4.2.1.16 การตีถ่างมือหรือ "ตีเก็บผสมแยก" คือการตีระนาดเอกในลักษณะที่ผสมกันระหว่างการตีเก็บและการตีคู่ ซึ่งในแต่ละคู่ของการตีคู่ ผู้ตีจะตีเสียงสองเสียงให้สอดคล้องกัน แต่เมื่อเป็นการตีถ่างมือ ผู้ตีจะผสมเสียงที่ตีเก็บกับเสียงที่ตีคู่ ทำให้เกิดเสียงที่หลากหลาย

4.2.1.17 การตีปรีบเหมือนกับการตีกรอ แต่มีความแตกต่างที่จุดประสงค์ของการกดหัวไม้ ในการตีปรีบ การกดหัวไม้ที่เสียงสุดท้ายมีเพื่อลดการสั่นสะเทือนของไม้ตีให้มีน้อยที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ โดยไม่ใช้เสียงหรือเน้นในการตี

4.2.1.18 ตีสะบัดร้อน คือการตีคู่แปด สามครั้งห่างเท่ากันโดยเร็วให้เสียงเคลื่อนที่เป็นคู่เสียงต่าง ด้วยวิธีเปิดหัวไม้เพียงให้สัมผัสกับผิวลูกระนาดแต่ละลูกโดยเร็ว อาจจะชุดเดียว หรือติดต่อกันหลายชุดก็ได้

หมายเหตุ ยังมีวิธีการตีระนาดเอกที่คณะอนุกรรมการฯ กำลังทำความเข้าใจเพื่อนำบรรจุเข้าเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

วิธีตีเสียงกลม	โปรย	ร่อนผิวน้ำ	กริบ	โรย
โตกรุป	ร่อนรดไม้	โตผิวน้ำ	กาไหล	ร่อนน้ำลึก
โตน้ำลึก	โปร่ง	ร่อนใบไม้ไหว		

4.2.2 วิธีการตีระนาดทุ้ม

4.2.2.1 ตีไล่เสียงที่ละมือ จากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง และจากเสียงสูงลง มาหาเสียงต่ำ ได้เสียงดังเท่ากันและจังหวะสม่ำเสมอ เป็นการตีไล่เสียงที่ละมือ เพื่อให้ได้เสียงดังเท่ากันและจังหวะสม่ำเสมอ โดยตีเสียง เริ่มต้นด้วยเสียงที่ต่ำที่สุดหรือสูงที่สุดตามความเหมาะสม โดยให้เริ่มต้นที่เสียงที่สามารถทำได้สะดวกและสม่ำเสมอที่สุด และให้แน่ใจว่าการตีเสียงไล่ต่อเนื่องมีจังหวะสม่ำเสมอ ไม่เร่งหรือช้าลง โดยใช้นิ้วกลางหรือนิ้วก้อยเป็นตัวชี้ที่ช่วยควบคุมจังหวะได้อย่างเหมาะสม

4.2.2.2 ตีสลับมือ

4.2.2.2.1 ตีสลับมือเป็นเสียงคู่ต่าง ๆ ขึ้นลง เป็นทำนองเป็นระบบของการตีที่มีความหลากหลาย จับไม้ตีให้อยู่ในท่าที่สะดวกและเริ่มตีตามแนวทางที่เลือกไว้ โดยตีและสลับมือตามลำดับที่กำหนด รักษาความสม่ำเสมอของเสียงที่ตี ทั้งในเรื่องของความแม่นยำและจังหวะ

4.2.2.2.2 ตีสลับมือเป็นเสียงเดี่ยว หรือยืนเสียงทั้งนี้ต้องได้เสียงเท่ากัน และจังหวะสม่ำเสมอ เพื่อให้ได้เสียงเดียวกันหรือเสียงที่มีความสม่ำเสมอมากขึ้นเมื่อมีความชัดเจนในการปรับความแม่นยำของการตีและการควบคุมแรงกดของมือ

4.2.2.3 ตีกรอ คือ การตีมือซ้ายขวาสลับติดต่อกันด้วยพยางค์ใด ๆ เป็นคู่ต่าง ๆ ของเสียงที่ตีลงบนระนาด โดยทั่วไปแล้วการตีกรอจะมีลักษณะเสียงที่มีความต่อเนื่องและความสม่ำเสมอ เป็นที่นิยมในการบรรเลงระนาด เพื่อเพิ่มความสม่ำเสมอให้กับเสียงที่เกิดขึ้น โดยการใช้มือซ้ายและขวาสลับกันทำให้เกิดความหลากหลายในเสียงและเทคนิคการตี

4.2.2.4 ในการตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ โดยเสียงต่ำกว่าคู่ 8 จะต้องให้ความสำคัญกับการควบคุมน้ำหนักของการตีให้มีความสมดุลระหว่างมือทั้งสองข้าง โดยส่วน

ใหญ่แล้วเสียงจะมีความดังประมาณกันเมื่อตีสองมือพร้อมกันในคู่ต่าง ๆ แต่อาจมีความแตกต่างเล็กน้อยได้ ข้อสำคัญคือการปรับแต่งการตีให้เหมาะสมกับลักษณะของระนาดเพื่อให้ได้เสียงที่ดีที่สุดและมีความสมดุลระหว่างเสียงต่ำและเสียงสูงในการตี

4.2.2.5 การตีผสมมือ 3, 4, 5, 6 พยางค์หรืออื่น ๆ เป็นการใช้มือทั้งสองข้างในการตีเสียงต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับทำนองหรือลักษณะที่ต้องการให้แตกต่างกัน เช่น เสียงขึ้นหรือเสียงลง ให้สร้างเสียงที่หลากหลายและน่าสนใจขึ้น

4.2.2.6 การตีเรียงซ้าย-เรียงขวาหมายถึงการตีพยางค์โดยสลับมือจากซ้ายไปขวา โดยใช้เสียงทีละมือ ซึ่งมักจะเป็นการตีพยางค์ที่มีจังหวะเรียงลำดับเสียงอย่างซ้ำๆ โดยผู้ตีจะตีเสียงให้เหมาะสมกับทำนองหรือลักษณะที่ต้องการให้แตกต่างกัน

4.2.2.7 การตีดูหมายถึงการตีให้มือเปิดอย่างเต็มที่หรือเหมือนมือกำลังดึงสิ่งของ โดยมักจะเป็นการเติมพลังเพื่อให้เสียงมีความดังและมีพลังมากขึ้น หลังจากการตีมือลงไป ผู้ตีจะคงส่วนที่เปิดไว้โดยไม่เกิดเสียงหลังและทำให้เสียงที่ได้มีความมั่นคงและแรงดันมากขึ้น

4.2.7.7.1 ลักษณะการตีเสียงเปิดด้วยมือขวาแล้วห้ามเสียงด้วยมือซ้าย (เปิดขวาห้ามซ้าย) และการตีเสียงเปิดด้วยมือซ้ายแล้วห้ามเสียงด้วยมือขวา (เปิดซ้ายห้ามขวา)

4.2.7.7.2 เสียงดูเป็นวิธีการที่ผู้ตีใช้มือข้างใดข้างหนึ่งเพื่อบังคับเสียงที่ต้องการได้อย่างแม่นยำ โดยการกดหัวไม้กับลูกระนาดที่เกิดเสียงนั้น ๆ เมื่อเสียงเปิดเกิดขึ้นแล้วก็ห้ามเสียงด้วยมืออีกข้างหนึ่ง

4.2.2.8 ตีถ่าง คือ การตีที่กว้างกว่าคู่ 8

ก. การตีถ่างแล้วกลับมาที่เดิมหรือถ่างยื่นเสียงมีลักษณะดังนี้

4.2.2.8.1 ถ่างข้างซ้ายเป็นวิธีการตีที่มีลักษณะพิเศษโดยที่ผู้ตีจะเริ่มต้นด้วยการตีทีละมือที่คู่ 8 โดยใช้มือซ้ายก่อน แล้วค่อย ๆ แยกมือซ้ายออกไปตีเกินคู่ 8 พร้อมกับมือขวายืนอยู่ที่เสียงเดิมแล้วลงจบด้วยมือซ้ายที่เริ่มเสียงต้น เป็นการให้เสียงตรงกลางมีความยาวและความหนักมากขึ้น และมีความคล่องตัวมากขึ้นในการดำเนินทำนอง การใช้วิธีการนี้จะทำให้เสียงดำเนินทำนองเป็นไปอย่างเรียบขึ้นและมั่นคงในทำนองของเสียงแต่ละมือในระยะที่ต่างกันให้แม่นยำและสมบูรณ์

4.2.2.8.2 ถ่างข้างขวาเป็นวิธีการตีที่มีลักษณะเป็นพิเศษโดยที่ผู้ตีจะเริ่มต้นด้วยการตีทีละมือที่คู่ 8 โดยใช้มือขวาก่อน แล้วค่อย ๆ แยกมือขวากออกไปตีเกินคู่ 8

พร้อมกับมือซ้ายยื่นอยู่ที่เสียงเดิมแล้วจบลงด้วยมือขวาที่เสียงเริ่มต้น เป็นการให้เสียงตรงกลางมีความยาวและความหนักมากขึ้น และมีความคล่องตัวมากขึ้นในการดำเนินทำนอง

ข. ต่างสองมือ คือ การตีแยกมือจากกัน มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

4.2.2.8.3 การตีด้วยวิธีนี้เริ่มต้นด้วยมือซ้าย แล้วแยกสองมือออกไปตีพร้อมกัน และกลับมาจบด้วยการตีมือซ้ายเสียงเดิมที่เริ่มแต่แรก เป็นการให้เสียงตรงกลางมีความยาวและความหนักมากขึ้น และมีความคล่องตัวมากขึ้นในการดำเนินทำนอง

4.2.2.8.4 การใช้วิธีการตีด้วยมือขวาก่อน แล้วตีพร้อมกันด้วยมือทั้งสอง และกลับมาจบด้วยการตีมือขวาเสียงเดิมที่เริ่มแต่แรก จะช่วยเพิ่มความยาวและความหนักให้กับเสียงตรงกลางมากขึ้น และช่วยเพิ่มความคล่องตัวในการดำเนินทำนอง

4.2.2.8.5 การเริ่มต้นด้วยการตีทีละมือหรือสลับมือที่เสียงเดียวกัน แล้วสองมือแยกออกมาตีพร้อมกัน และกลับมาจบที่มือซ้ายที่ตีที่เสียงเดิม จะช่วยให้เสียงที่เกิดขึ้นมีความหลากหลายมากขึ้น และช่วยให้คุณภาพของเสียงที่สมบูรณ์แบบในทำนองของเพลงที่ต้องการได้อย่างแม่นยำ

4.2.2.8.6 เริ่มจากกำหนดลูกจบคู่ 8 มาจากการตีที่ถูกต้องและคล่องตัวทั้งสองมือ การเริ่มด้วยการกำหนดลูกจบคู่ 8 แล้วแยกมือออกมาตีทีละข้าง โดยเริ่มต้นจากการตีที่มือขวาและซ้าย และจบที่มือทั้งสองกลับมาตีคู่ 8 ที่กำหนดไว้ จะช่วยให้เสียงดีและมีความคงที่ในการตี

4.2.2.9 ตีกระทบ คือ การทำให้เสียงเกิดโดยมือทั้งสองข้าง ให้เสียงเกิดในลักษณะชิดกัน โดยเสียงที่ มีน้ำหนักเบากว่าเสียงที่ 2 พร้อมกับให้เสียงที่ 2 เป็นเสียงลงจังหวะเสียงกระทบอาจทำให้เกิดขึ้นตั้งแต่หนึ่งเสียงไปจนเสียงคู่ต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมกับการบรรเลงของระนาดทุ้ม

4.2.2.10 ตีลวงหน้า มี 2 ลักษณะ

4.2.2.10.1 การตีสำนวนลงเสียงลวงหน้าเป็นพยางค์มักจะเริ่มด้วยการตัดสำนวนบางส่วนของเสียง และให้เสียงสุดท้ายลงก่อนจังหวะหลัก เพื่อให้เสียงลงเป็นพยางค์ที่ถูกต้องตามทำนองเพลง การดำเนินการเช่นนี้ช่วยให้เสียงที่ได้เป็นคลื่นเสียงที่สอดคล้องกับจังหวะและทำนองได้อย่างมีความสมดุลและสม่ำเสมอ

4.2.2.10.2 การตีลวงหน้าเป็นประโยคในการบรรเลงเสียงหรือทำนองจะต้องทำให้ประโยคนั้นดำเนินไปลวงหน้าจากทำนองหลักของห้องวงใหญ่ โดยอาจจะต้อง

ปรับเปลี่ยนแบบการตีให้เหมาะสมกับกรอบของสำนวน และต้องลงตามจังหวะหลักของระนาดทุ้มอย่างพร้อมเพียง

4.2.2.11 ตีตะมือซ้ายตะมือขวา

4.2.2.11.1 การตีสวนคือการตีที่มือขวาตีเข้าหามือซ้าย และมือซ้ายตีสวนกลับเข้าหามือขวา ซึ่งสร้างเสียงเป็นคู่ต่าง ๆ หรือเสียงเดี่ยวก็ได้

4.2.2.11.2 ตีตาม แบ่งเป็น 2 วิธี คือมือซ้ายตีไล่ขึ้นตามมือขวาและมือขวาตีไล่ลงตามมือซ้าย ทั้งนี้อย่างน้อยต้องเป็นการตีมือละ 2 เสียง

4.2.2.12 ตีย่อ แบ่งออกเป็น

4.2.2.12.1 การเพิ่มพยางค์ให้ลูกตกลงหลังจังหวะในการตีระนาดหรือในสำนวนการบรรเลง เป็นวิธีการที่ทำให้เสียงเป็นไปตามลำดับหรือตามทำนองที่ต้องการให้ลูกตกลงและมีความยากขึ้น การเพิ่มพยางค์นี้อาจทำให้เสียงเป็นไปตามทำนองหรือเพลงที่ต้องการได้อย่างมีความแม่นยำและความสม่ำเสมอ

4.2.2.12.2 การย่อหลังเต็มสำนวนในการบรรเลงหมายถึงการยกเลิกการดำเนินทำนองหรือการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในสำนวนที่กำหนดไว้ในเพลงหรือทำนอง โดยมักจะเกิดขึ้นในสำนวนสุดท้ายของทำนอง ซึ่งการย่อหลังเต็มสำนวนมักเกิดขึ้นเพื่อให้สามารถจบการบรรเลงได้ตรงกับทำนองหลักที่กำหนดไว้ ในการย่อหลังเต็มสำนวน เสียงอาจจะหยุดทันทีหรือหยุดอย่างอ่อนไปจนถึงเสียงเจียบ โดยมักจะต้องปรับเสียงให้มีความเจียบเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมก่อนจบการบรรเลง

4.2.2.13 การตีไขยกเป็นการบรรเลงที่มีความเอนทำนองและเปลี่ยนแปลงเสียงตามลำดับของสำนวนกลอนหรือเนื้อเพลง โดยเป็นการนำเสียงที่มีความหนักและเสียงที่มีความเบามาสลับกันตามลำดับของวรรคตอนหรือประโยค เพื่อให้เกิดความหลากหลายและความคล่องตัวในการบรรเลง

4.2.2.14 การตีลักจังหวะคือการบรรเลงระนาดทุ้มโดยการทำให้เสียงสำคัญลงระหว่างกึ่งกลางช่วงฉิ่งและฉับ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นในบรรเลงระนาดทุ้มที่มีลักษณะเป็นช่วงที่ต้องการความเปลี่ยนแปลง

4.2.2.15 การตีไขกคือการใช้มือขวาให้มีความดังและเป็นพิเศษโดดเด่นขึ้นในบรรเลง โดยการใช้ความดังของเสียงที่มือขวาเกิดขึ้นที่บริเวณต้นของแต่ละสำนวนในการตีระนาดทุ้ม การตีไขกมักเป็นที่นิยมในบรรเลงการแสดงที่ต้องการเน้นเสียงมักจะเป็นจุดเด่นที่น่าสนใจในการบรรเลงระนาดทุ้ม

4.2.2.16 การตีชัยเป็นการเพิ่มรายละเอียดในการบรรเลง โดยการขยายเนื้อทำนองเพลงและบรรเลงด้วยความเร็วเป็น 2 เท่า ซึ่งทำให้การบรรเลงดูมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้นด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น การชยนี้สามารถทำได้ทั้งในระดับวรรค ประโยคหรือหลายประโยคตามความต้องการของผู้บรรเลง

4.2.2.17 การตีกวาดคือการใช้ไม้ระนาดทุ้มเคลื่อนไหวไปบนผืนระนาดทุ้มในลักษณะต่าง ๆ โดยมีวิธีการต่าง ๆ เช่น ตีกวาดเร็ว การตีที่มีความเร็วสูงของไม้ระนาดทุ้มซึ่งทำให้เกิดเสียงติดต่อกันเป็นคลื่นเสียงเร็ว ๆ ซึ่งเป็นที่นิยมในการสร้างเสียงที่มีพลังและพลุดทรวงเสียงตีกวาดช้า การตีที่มีความเร็วช้าของไม้ระนาดทุ้ม ทำให้เกิดเสียงที่มีความหนักและเสถียรภาพมากขึ้น เหมาะสำหรับการสร้างบรรยากาศที่สงบและเป็นนิยมในบางแนวเพลง กวาดเข้าเป็นการเคลื่อนที่ของไม้ระนาดทุ้มไปด้านบนของผืนระนาดทุ้ม โดยมักจะเริ่มต้นจากด้านล่างของระนาดและเคลื่อนที่ขึ้นไปด้านบน ส่งผลให้เสียงเริ่มต้นที่ต่ำลงและเกิดการเพิ่มความสูงเสียง การกวาดออก การเคลื่อนที่ของไม้ระนาดทุ้มไปด้านล่างของผืนระนาดทุ้ม โดยมักจะเริ่มต้นจากด้านบนของระนาดและเคลื่อนที่ลงมาที่ด้านล่าง ทำให้เสียงเริ่มต้นที่สูงลงและเกิดการเพิ่มความต่ำในเสียง

4.2.2.17.1 ตีกวาดทีละมือ ในลักษณะกวาดขึ้นหรือกวาดลง การตีกวาดทีละมือในลักษณะกวาดขึ้นหรือกวาดลงเป็นวิธีการเล่นที่มีความหลากหลายและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงดนตรีได้ตามความต้องการและรูปแบบของเพลง

4.2.2.17.2 การตีกวาดสองมือมักนิยมทำไปในทิศทางเดียวกันโดยใช้สองมือในการกวาดไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อสร้างเสียงที่เป็นคู่และมีความสมดุลกันระหว่างมือสองข้าง การนำมือสองข้างไปในทิศทางเดียวกันช่วยเพิ่มความสมดุลและความเข้มข้นในเสียงที่เกิดขึ้น ในบางกรณีอาจมีการตีกวาดสองมือในทิศทางที่ต่างกัน ซึ่งอาจช่วยทำให้เกิดความหลากหลายในเสียงและระดับความสมดุลที่แตกต่างกันไประหว่างมือสองข้าง การกวาดแยกมือออกจากกันในทิศทางต่าง ๆ ช่วยสร้างความหลากหลายในเสียงและการสร้างระดับความเข้มข้นของเสียงที่มีความหลากหลายในการบรรเลงดนตรี

4.2.2.18 ตีเสียงสะบัด

4.2.2.18.1 ตีสะบัดเรียงเสียงขึ้นและลง

การตีสะบัดเรียงเสียงขึ้นและลงเป็นการตีเสียงโดยที่มีมือจะเคลื่อนที่ขึ้นหรือลงตามลำดับที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดเสียงที่มีการเปลี่ยนแปลงระหว่างเสียงต่ำกับเสียงสูง

หรือเสียงที่เปลี่ยนแปลงความแรงเป็นเร็วหรือช้าตามลำดับที่ต้องการ การตีสะบัดทั้งขึ้นและลงเป็นเทคนิคที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการบรรเลงดนตรีและเป็นเทคนิคที่ช่วยให้เสียงดนตรีมีความหลากหลายได้

4.2.2.18.2 ตีสะบัดข้ามเสียงขึ้นและลง

การตีสะบัดข้ามเสียงขึ้นและลงเป็นเทคนิคที่ใช้ในการบรรเลงดนตรีเพื่อให้เกิดเสียงที่มีการเปลี่ยนแปลงระหว่างเสียงต่ำกับเสียงสูงหรือระหว่างเสียงที่แตกต่างกัน เช่น เสียงที่มีความต่างเป็นขั้นๆ เพื่อให้เกิดเสียงดนตรีที่หลากหลายและน่าสนใจมากขึ้น

5. ความแม่นยำของทำนองหลัก ในการเล่นดนตรีหรือประพันธ์เพลง ความแม่นยำของทำนองหลักมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากมันเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นและสร้างเสียงที่ถูกต้องและสวยงาม ความแม่นยำของทำนองหลักหมายถึงการเลือกใช้ทำนองหลักของเพลงให้ถูกต้องตามที่ผู้ประพันธ์เขียนไว้ โดยไม่มีการเพิ่มเติมหรือปรับเปลี่ยนทำนองหลักในแบบฉบับเดิม การเล่นดนตรีด้วยทำนองหลักที่แม่นยำมีความสำคัญในการให้เสียงเป็นไปตามแบบฉบับหรือสไตล์ของเพลง ซึ่งเป็นประการสำคัญในการบรรเลงที่มีคุณภาพ การที่ทำนองหลักของเพลงถูกต้องและแม่นยำจะช่วยให้เสียงที่สร้างขึ้นมีความสมบูรณ์และคล้ายเทียบเท่ากับที่เพลงได้แสดงออกในรูปแบบของแผ่นเสียงหรือการแสดงสดของศิลปิน ดังนั้น ความแม่นยำของทำนองหลักมีความสำคัญเพื่อให้เสียงที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับที่เพลงต้องการและมีความสมบูรณ์

6. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลงระนาดเอก แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ

6.1 ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลงระนาดเอก เป็นการบรรเลงระนาดเอก เน้นความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลงทางเพลงของเครื่องดนตรีแบบระนาดเอก เพื่อให้ได้เสียงที่สอดคล้องกับทำนองหลักของเพลง ซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะต่าง ๆ อาทิเช่น ทำนองเริ่มต้น การแต่งทำนอง การเล่นทำนอง เป็นต้น ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลงระนาดเอกทำให้เสียงที่สร้างขึ้นเป็นไปตามที่เพลงต้องการและมีความสมบูรณ์

6.2 แนวการดำเนินทำนองหมายถึงการเลือกใช้ความช้าและเร็วของทำนองเพลงให้เหมาะสมกับความรู้สึกและลักษณะเด่นของเพลงนั้น ๆ โดยคำนึงถึงลักษณะของทำนองหลักและรูปแบบของ นอกจากนี้ การดำเนินทำนองยังส่งผลต่อความหลากหลายและความเป็นเอกลักษณ์ของเพลงด้วย การเลือกใช้นักบรรเลงทำนองที่เหมาะสมจึงมีความสำคัญในการเสนอเพลงอย่างเป็นทางการและเป็นที่ยอมรับของผู้ฟังเพลง

6.3 จังหวะ หมายถึง ถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง และจังหวะหน้าทับ

7. คุณภาพเสียง และระสมีอ

7.1 คุณภาพเสียง

7.1.1 การตีให้เสียงหนักและแน่นชัดเจนต้องใช้เทคนิคที่ถูกต้องในการจับไม้ และใช้กล้ามเนื้ออย่างเหมาะสม นอกจากนี้ การตั้งแนวที่ถูกต้องและการเร่งก้านไม้ตีให้มีแรงดันเพียงพอก็มีความสำคัญ นี้คือบางข้อแนะนำในการทำให้เสียงหนักและแน่นมีความชัดเจน

7.1.2 การตีพร้อมกันด้วยสองมือควรจะมีผลผลิตเสียงที่มีความดังและมีความแข็งแรงในทั้งสองมือประมาณเท่ากัน เพื่อให้เสียงดูมีความสมดุลกันและมีความประณีตในการบรรเลงระนาดเอกที่ดี

7.1.3 การใช้น้ำหนักมือข้างที่มีน้ำหนักต่างกันได้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อคุณภาพของเสียงที่เกิดขึ้นจากการตีระนาดเอกด้วย การปรับน้ำหนักมือให้เหมาะสมกับการตีและเสียงที่ต้องการสร้างขึ้นเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้คุณได้เสียงที่คุณต้องการอย่างแม่นยำและมีความสมดุลกัน หากมือขวาและมือซ้ายมีการใช้น้ำหนักที่แตกต่างกัน อาจทำให้เสียงที่เกิดขึ้นมีความต่างกันได้ด้วย การปรับน้ำหนักโดยการใช้น้ำหนักมือขวาและมือซ้ายอย่างเท่าเทียมหรือเป็นส่วนที่เหมาะสมจะช่วยให้คุณได้เสียงที่มีความสมดุลกันและเสียงที่คุณต้องการ

7.2 ระสมีอ หมายถึง ความสามารถในการบรรเลงระนาดที่ฟังแล้วก่อให้เกิดความไพเราะ ซึ่งเกิดจากการได้ฝึกปฏิบัติมาโดยถูกต้องตามลำดับ

8. การแปลทำนอง

หมายถึง ความสามารถในการดำเนินทำนองด้วยสำนวนกลอนโดยการตีเก็บซึ่งยึดเนื้อทำนองหลักของแต่ละเพลง เป็นแนวในการดำเนินทำนอง

การประเมินการแปลทำนองแบ่งออกเป็น

8.1 สำหรับทางบรรเลงทั่วไป ในชั้นที่ 5 และ 6

8.2 สำหรับเพลงเดี่ยวระนาดเอก (ตามลักษณะแบบแผนของทางเดี่ยว) ในชั้นที่ 7, 8, 9, 10 และ 11

9. ชีตความสามารถและสุนทรียะ

หมายถึง ความสามารถของผู้บรรเลงซึ่งมีความแม่นยำในทุก ๆ ด้าน เช่น แม่นมือ แม่นเสียง แม่นจังหวะ แม่นทาง สามารถดำเนินทำนองพร้อมด้วยกลวิธีต่าง ๆ ของระนาดเอก โดยเฉพาะ ให้มีความหนักเบา ช้าเร็ว เข้ากับจังหวะได้อย่างถูกต้อง สามารถสอดใส่อารมณ์เหมาะสมกับบทเพลงตามหลักวิชาและบทเพลงนั้น ๆ จนเกิดเป็นความไพเราะและความพึงพอใจทั้งฝ่ายผู้ฟังและหรือผู้บรรเลง

10. การดูแลรักษาระนาดเอกภายหลังการบรรเลง

10.1 ปลดฝืนระนาดลงจากขอด้านในทางซ้ายมือของผู้บรรเลง เพื่อป้องกันการทำให้ฝืนระนาดเสียหาย หลังจากที่ฝืนระนาดถูกปลดออกมาแล้วให้ระวางที่จะไม่ให้มันหล่นหรือแตกหากมันได้รับแรงกระทำขณะถูกปลดออกมา การปลดฝืนระนาดออกด้วยความระมัดระวังจะช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดความเสียหายต่อระนาดและการบรรเลงโดยรวมได้

10.2 ใช้ผ้าสะอาดเช็ดบนฝืนระนาด เพื่อขจัดคราบสกปรกหรือคราบที่อาจเกิดขึ้นบนฝืนระนาด

10.3 การใช้ผ้าทำความสะอาดไม้ตีระนาดเป็นวิธีที่ดีเพื่อรักษาไม้และป้องกันการสกปรกหรือคราบที่อาจทำให้เสียงเสียหายได้ หลังจากทำความสะอาดไม้ตีระนาดเสร็จสิ้น ควรเก็บไม้ตีระนาดในที่แห้งและไม่มี ความชื้น เพื่อป้องกันการแพร่ของเชื้อราหรือการกัดกร่อนของไม้ เนื่องจากความชื้นอาจทำให้ไม้เสียหายได้ การเก็บไม้ตีระนาดในที่ที่มีอากาศถ่ายเทอย่างดีจะช่วยให้ไม้สามารถรักษาความสมบูรณ์ได้มากขึ้นและยืนยาวอายุได้ในระยะยาว

หมายเหตุ การดูแลกรณีหลังเลิกการบรรเลงแล้ว และจัดเก็บระนาดเข้าที่

1) การปลดเชือกออกจากขอแขวนฝืนระนาดทั้งสี่ควรทำด้วยความระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้เสียหาย โดยปกติจะต้องปลดเชือกทีละด้านของระนาดเพื่อความสะดวก การจับเชือกและดึงเชือกออกจากขอแขวนฝืนระนาดอย่างระวัง หลังจากปลดเชือกทั้งสี่ของฝืนระนาดเสร็จสิ้น สามารถเก็บเชือกไว้ให้เรียบร้อยและนำฝืนระนาดไปเก็บในที่ที่มีอากาศถ่ายเทอย่างดีเพื่อรักษาความสมบูรณ์ของระนาดไว้ในระยะยาว

2) ใช้ผ้าสะอาดเพื่อเช็ดฝืนระนาดให้สะอาดทั่วๆ ที่แต่ละด้าน หลังจากที่เช็ดฝืนระนาดสะอาดแล้วทั่วๆ

3) ใช้ผ้าที่มีความกว้าง - ยาวเท่ากับฝืนระนาดปูบนฝืนระนาด แล้วม้วนฝืนระนาดจากลูกยอดลงมา มัดเชือกตรงช่วงกลางฝืนที่ม้วนแล้วให้แน่นบรรจุใส่ถุงผ้าและผูกปากถุงให้เรียบร้อย วิธีการนี้เป็นวิธีที่ดีเพื่อรักษาและเก็บรักษาฝืนระนาดอย่างปลอดภัยและเพื่อให้คงความสะอาดไว้ การใช้ผ้าที่มีความกว้างและยาวเท่ากับฝืนระนาดเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดคราบหรือฝุ่นติดอยู่ เมื่อม้วนฝืนระนาดลงมาแล้วให้ใช้เชือกจับตรงกลางให้แน่น จากนั้นใส่ฝืนระนาดที่ม้วนแล้วลงในถุงผ้า และผูกปากถุงให้แน่นหนัก ด้วยวิธีการนี้จะช่วยให้ฝืนระนาดของคุณอยู่ในสภาพที่ดีและสะอาดตลอดเวลา การเก็บรักษาอย่างนี้ยังช่วยในการรักษาความสมบูรณ์ของเสียงของระนาด

4) ส่วนฝืนระนาดที่ไม่ได้ใช้งานให้แขวนไว้อย่าให้ถูกแดด

5) ใช้ผ้าทำความสะอาดวางให้เรียบร้อย

6) ใช้ผ้าสำหรับคลุมวางระนาดเอก คลุมให้เรียบร้อยแล้วนำเก็บเข้าที่

เกณฑ์การประเมินระนาดเอก

ตาราง 5 เกณฑ์การประเมินระนาดเอก

หัวข้อประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การสำรวจ	1.1.1 รวาง	1.2.3 บาง	1.3.3 ผูก	1.2.5 ติด	1.2.6 ติด	1.2.7 ติด
ความพร้อม	ตั้งอยู่โดย	ลูกที่ไม่ติด	เชือกเพื่อ	ตะกั่วที่	ตะกั่วที่	ตะกั่วเข้าที่
และปรับ	ไม่เอียงไม่	ตะกั่ว	ปรับผืน	หลุดเข้าที่	หลุดเข้าที่	ได้ตรง
เครื่องดนตรี	โคลง	หมายถึง	ระนาดได้	ได้แต่อาจ	ได้และตบ	ตำแหน่ง
ก่อนการ		เสียงของ		ไม่	แต่ง	และปรับได้
บรรเลง		ลูกใช้ได้		เรียบร้อย	เรียบร้อย	ตรงเสียง
		แล้ว หรือ				เดิม
		ตะกั่วหลุด				
		หายไป				
		ทดสอบได้				
		จากการไล่				
		เสียง				
	1.1.2 ขอ	1.2.4			1.4.1.4	
	แขวนผืน	ระยะห่าง			ความแข็ง	
	ระนาดอยู่	ระหว่างลูก			ของไม้ตีได้	
	ด้านนอก	ระนาดแต่			มาตรฐาน	
	ด้านใน	ละลูกห่าง				
	ถูกต้องขอ	กันอย่าง				
	แขวนผืน	เหมาะสม				
	ระนาดอยู่					
	ด้านนอก					

ตาราง 5 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การ สำรวจความ พร้อมและ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง (ต่อ)	1.1.2 (ต่อ) ด้านใน ถูกต้อง					
	1.2.1 มี	1.3.2 ผืน ระนาด			1.4.2.4 หัวไม้ต้อง ไม่แข็ง หรืออ่อน เกินไป	
	1.2.2 ลูก ระนาดไม้ ชิดกัน	ความเอียง และความ สูงจาก ขอบราง				
	1.3.1 ลูก ระนาด เสียงสูงอยู่ ทางขวามือ ของผู้ตี					
	1.4.1.1 หัว ไม้ตีไม้ คลลอน					
	1.4.1.2 ฝ่า หุ้มไม้ตีไม้					

ตาราง 5 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การ สำรวจความ พร้อมและ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง (ต่อ)	4.1.2 (ต่อ) ไม่ขาด หลุดลุ่ย					
	1.4.1.3					
	ก้านไม้ตีไม้ หักหรือ เดาะ					
	1.4.2.1 ถึง 4					
2. ทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3. วิธีการจับ ไม้ตีระนาด เอก	3.1 จับ แบบ ปากกา	✓	✓	3.2 จับ แบบปาก ไก่	✓	3.3 จับ แบบปาก นกแก้ว
4. วิธีตี ระนาดเอก	โปรดดูรายละเอียดในสรุปเกณฑ์ชั้นต่าง ๆ ของการประเมินการตีระนาดเอก					
5. ความ แม่นยำของ ทำนองหลัก	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.1 ความ แม่นยำตาม ลักษณะการ บรรเลง ระนาด	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 5 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
6.2 แนวการ ดำเนิน ทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.3 จังหวะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7.1 คุณภาพ เสียง	7.1.1 เสียง หนักแน่น ชัดเจนดัง สม่ำเสมอ	-	✓	✓	7.1.3 น้ำหนักมือ ต่างกัน ตาม วิธีการ บรรเลง	✓
7.2 รสมือ	-	-	-	✓	✓	✓
8. การแปล ทำนอง	-	-	-	✓	✓	✓
9. ชีตความ สามารถและ สุนทรีย์ะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
10. การดูแล เครื่องดนตรี หลังการ บรรเลง	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ที่มา : สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2545)

หมายเหตุ การประเมินการตีระนาดตั้งแต่ชั้น 4 ขึ้นไป ต้องประเมินการตีด้วยไม้ نرمและตีด้วยไม้แข็ง

เกณฑ์การประเมินขนาดท่อม

ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินขนาดท่อม

หัวข้อประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการบรรเลง	1.1.1 รวางตั้งอยู่โดยไม่มีเสียงโคลง	1.2.3 ลูกกระพรวนที่ติดไม่ติดตะกั่วคือเสียงใช้ได้หรือตะกั่วหลุดต้องทดสอบเสียง	1.3.3 ผูกเชือกเพื่อปรับผืนกระพรวนได้	1.2.5 ติดตะกั่วที่หลุดเข้าที่	1.2.6 ติดตะกั่วที่หลุดเข้าที่	1.2.7 ติดตะกั่วเข้าที่
	1.1.2 ขอแขวนผืนกระพรวนอยู่ด้านนอกด้านในถูกต้อง	1.2.4 ช่องไฟระหว่างลูกกระพรวนเหมาะสม		1.4.4 เลือกไม้ตีได้เหมาะสมกับประเภทของการบรรเลงไม้ม้วน		
	1.2.1 มีตะกั่วติดที่ลูกกระพรวน	1.3.2 ผืนกระพรวนถูกต้องทั้งระดับ	✓	✓	✓	✓

ตาราง 6 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การสำรวจ ความพร้อม และปรับ เครื่องดนตรี		1.3.2 (ต่อ) ความเอียง และความ ขอบวาง	✓	✓	✓	✓
ก่อนการ บรรเลง (ต่อ)	1.2.2 ลูก ขนาดไม่ ชิดติดกัน					
	1.3.1 ลูก ขนาด เอียงสูงอยู่ ทางขวามือ ของผู้ตี					
	1.3.2 ฟัน ขนาด แบน ถูกต้องทั้ง ระดับความ เอียงและ ความสูง จากขอบ วาง					
	1.4.1 หัว ไม้ตีไม้ คลอน					
	1.4.2 ฝ่า หุ้มหัวไม้ไม้					

ตาราง 6 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การ สำรวจความ พร้อมและ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง (ต่อ)	1.4.2 (ต่อ) ขาดหลุดลุ่ย					
	1.4.3 ก้าน ไม้หักหรือ เดาะ					
2. ทำนอง	2	✓	✓	✓	✓	✓
3. วิธีการจับ ไม้ดีระนาด ทุ้ม	3	✓	✓	✓	✓	✓
4. วิธีตี ระนาดทุ้ม	โปรดดูรายละเอียดในสรุปเกณฑ์ชั้นต่าง ๆ ของการประเมินการตีระนาดทุ้ม					
5. ความ แม่นยำของ ทำนองหลัก	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.1 ความ แม่นยำตาม ลักษณะการ บรรเลง ระนาด	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.2 แนวการ ดำเนิน ทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.3 จังหวะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 6 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
7.1 คุณภาพ เสียง	7.1.1 7.1.2	-	✓	✓	7.1.3	✓
7.2 รสมีื่อ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
8. การแปล ทำนอง	-	-	-	✓	8.1 แปล 2 ประโยค ตาม ทำนองที่ กำหนด	8.2 แปล 4 ประโยค ตาม ทำนองที่ กำหนด
9. ซีด ความสามารถ ถและ สุนทรีย์ยะ	-	-	-	✓	✓	✓
10. การดูแล เครื่องดนตรี หลังการ บรรเลง	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ที่มา : สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2545)

2.4.2 ซอด้วงและซอดู้

1. การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรี ก่อนการบรรเลง

1.1 ระเบบอซอด/เกะโหลกซอด

1.1.1 ระเบบอซอดอยู่ในแนวขนานกับลูกบิดโดยหันหน้าซอดไปทางเดียวกัน
กับปลายลูกบิดด้านที่พันสายซอด

1.2 หน้งหน้าซอด

1.2.1 ผนังหน้าซอไม่ชำรุดฉีกขาด ในกรณีที่ผนังหน้าซอไม่ชำรุดฉีกขาดหรือยุบลงมากจนสายกระทบขอบหน้าซอขณะสี (หน้าทรวด) นั้นแสดงว่าซอมีความสมบูรณ์แข็งแรงและพร้อมใช้งานในการบรรเลง สภาพของซอด้วงอาจจะเหมาะสำหรับผู้เล่นในทางการบรรเลงดนตรี

1.2.2 ผนังหน้าซอตั้งพอประมาณ โดยระบุดังหย่อนได้ การตั้งผนังหน้าซอเพื่อให้ได้เสียงที่พอดีหรือประมาณได้แก่ความตั้งหย่อนของผนังหน้าซอ มักจะขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของผู้เล่นดนตรี ซึ่งอาจต้องใช้เวลาทดลองและปรับปรุงเพื่อให้ได้เสียงที่ตรงกับความต้องการ ควรมีความพอดีสำหรับความตั้งหย่อนที่พอประมาณนั้น อาจต้องคำนึงถึงการตั้งหย่อนอย่างเพื่อเพิ่มเอกลักษณ์และความสวยงามให้กับเสียงดนตรีได้อีกด้วย

1.3 สายซอ

1.3.1 มี 2 สาย (สายเล็กและสายใหญ่)

1.3.2 ถูกต้องตามตำแหน่งของสายเอก (สายเล็ก) สายทุ้ม (สายใหญ่ซึ่งอยู่ด้านในใกล้ตัวผู้บรรเลง)

1.3.3 สายพาดอยู่บนหย่องและไม่สัมผัสกับขอบบนของกระบอซอ

1.3.4 เลือขนาดและชนิดของสายซอได้เหมาะสม (ควรเป็นสายใหม่)

1.3.5 ระยะห่างระหว่างสายซอที่พาดอยู่บนหย่อง/หมอนมีระยะห่างกัน 0.5 เซนติเมตร โดยประมาณ

1.3.6 สายซอตั้งแต่บริเวณใต้รัดดอกลงมาต้องสะอาดไม่มีคราบยางสน สังกะสีได้จากการใช้นิ้วสัมผัสจะต้องไม่รู้สึกเหนียว

1.3.7 ใสหรือเปลี่ยนสายซอได้ถูกต้อง โดย

1) สายทุ้มเริ่มจากร้อยสายเข้ารูลูกบิดพันเข้าหาตัวแล้ววนลง สายเอกเริ่มจากร้อยสายเข้ารูลูกบิดพันออกวนลงเข้าหาตัว แล้วร้อยผ่านรัดดอกทั้งสองสาย สายทุ้มผูกเงื่อนแล้วนำไปคล้องกับปลายทวนใต้กระบอซอ ส่วนสายเอกต้องสอดระหว่างคันชักกับ หางม้า แล้วผูกเงื่อนก่อนนำไปคล้องกับที่คล้องสายใต้กระบอซอจะช่วยให้เสียงดนตรีที่เกิดขึ้นมีความชัดเจนและเสียงเอกและทุ้มสมดุลกันอย่างเหมาะสม

2) การใสหรือเปลี่ยน 2 สายจะต้องผูกสายทุ้มก่อนสายเอก ให้สายทุ้มอยู่ด้านในใกล้ตัวผู้บรรเลง สายเอกอยู่ด้านนอก

3) การใสหรือเปลี่ยนสายเอกสายเดียว ให้ใสสายเอกได้เลย

4) การใส่หรือเปลี่ยนสายหุ้มสายเดี่ยว ต้องถอดสายเอกออกเสียก่อน โดยถอดจากปลายทวนใต้กระบอกชอ แล้วจึงเปลี่ยนสายชอตามข้อ 3) แล้วจึงใส่สายเอกกลับคืน

1.4 หย่อง/หมอน

1.4.1 มีหย่อง/หมอนตั้งอยู่กึ่งกลางหน้าชอ

1.4.2 หย่อง/หมอนต้องทำมุมฉากกับสายชอที่พาดอยู่

1.4.3 จัดฐานหย่องตั้งอยู่บนกึ่งกลางหน้าชอ และตั้งฉากกับสายที่พาดอยู่

บริเวณกลางหย่อง

1.4.4 บอขนาดของหย่อง/หมอนถูกต้อง

1.4.5 วางหย่องและจัดหย่องได้เหมาะสม คือให้อยู่ประมาณกึ่งกลางหน้าชอ โดยให้สายชอพาดอยู่ข้างบนและตั้งฉากกับแนวยาวของหย่อง

1.4.6 เลือกและจัดหย่อง/หมอนให้ได้คุณภาพเสียงดีที่สุดเพื่อการบรรเลง

1.5 รัดอก

1.5.1 บอความหนาของรัดอกที่เหมาะสมกับชอที่จัดไว้ให้ว่ามีความถูกต้องเหมาะสม (0.5 เซนติเมตรโดยประมาณ)

1.5.2 วัสดุที่ใช้ทำรัดอกเหมาะสมโดยเมื่อสีสายเปล่าเข้าออกต้องเป็นเสียงเดียวกัน (วัสดุที่เหมาะสม ควรใช้สายเอกชอด้วงมาทำรัดอก)

1.5.3 ระยะของรัดอก ระหว่างคันทวนและสายชอประมาณ 2.0 เซนติเมตร

1.5.4 เลือกชอที่ขอบบนของรัดอกชอ อยู่ต่ำกว่าไม้บ่าวได้ระยะถูกต้อง (ประมาณ 5.0 เซนติเมตร)

1.5.5 ปรับระยะของรัดอกระหว่างสายชอและคันทวนได้เหมาะสมกับการสี

1.5.6 สามารถผูกและพันรัดอกได้ถูกต้องเหมาะสมกับชอ

1.6 คันทวน

1.6.1 หางม้าไม่หย่อน การที่หางม้าไม่หย่อนอาจทำให้ความตึงของสายชอไม่เหมาะสมหรือเมื่อสีจะทำให้เสียงชอไม่สมดุล ควรตรวจสอบและปรับเปลี่ยนหางม้าให้เหมาะสมกับความต้องการของการเล่นชอและความตึงของสายชอที่ถูกต้อง

1.6.2 มีจำนวนเส้นของหางม้าไม่น้อยกว่า 200 เส้น โดยสำรวจด้วยสายตา

1.6.3 หางม้ามียางสนเหมาะสม ทดสอบด้วยการสีและฟังคุณภาพเสียงว่าได้เสียงเหมาะสมหรือไม่

1.6.4 ควรดูยางสนที่หางม้าให้ได้ประมาณ 3 ใน 4 ส่วนของคันทักจากปลายคันทัก

1.7 การเทียบเสียง

1.7.1 การตั้งเสียงหรือเทียบเสียงทั้ง 2 สาย ใช้มือซ้ายจับลูกบิดด้วยการหันฝ่ามือเข้าหาตัว ใช้มือขวาจับคันทัก แล้วทดลองสีเพื่อเทียบเสียงจนได้เสียงที่ถูกต้อง แต่อาจได้เสียงที่ไม่สมบูรณ์

1.7.2 ขณะเทียบเสียง ใช้มือขวาจับคันทักสีสายเปล่า ด้วยการหันฝ่ามือเข้าหาตัว มือซ้ายจับลูกบิดปรับแล้วทดลองสีเพื่อเทียบเสียงจนได้เสียงที่ถูกต้อง แต่อาจได้เสียงที่ไม่สมบูรณ์

1.7.3 เทียบเสียง หรือตั้งเสียงขอ ได้ดังนี้

ขอด้วง

สายทุ้ม ตั้งเสียงซอล เท่าเสียงซอลต่ำของขลุ่ยเพียงออหรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่มีระดับเสียงเดียวกัน

สายเอก ตั้งเสียงเร เท่าเสียงเรสูงของขลุ่ยเพียงออหรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่มีระดับเสียงเดียวกัน

ขอऊ

สายทุ้ม ตั้งเสียงโด เท่าเสียงซอลต่ำของขลุ่ยเพียงออหรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่มีระดับเสียงเดียวกัน

สายเอก ตั้งเสียงซอล เท่าเสียงเรสูงของขลุ่ยเพียงออหรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่มีระดับเสียงเดียวกัน

1.7.4 ระบุเครื่องดนตรีที่เพี้ยนมาก ๆ ในวงได้

1.7.5 สามารถตั้งเสียงขอได้ใกล้เคียงขลุ่ยเพียงออมากที่สุด โดยไม่ต้องฟังเสียงขลุ่ย

1.7.6 ปรับเสียงขอที่เพี้ยนขณะบรรเลงให้ตรง/เท่ากับ เครื่องดนตรีอื่น ๆ ในวงได้

1.7.7 ระบุเครื่องดนตรีในวงที่มีระดับเสียงไม่ได้/ไม่ตรงกับมาตรฐานขอได้ถูกต้อง

1.7.8 ระบุเครื่องดนตรีที่เพี้ยนเล็กน้อยในวงได้

1.7.9 ระบุเครื่องดนตรีในวงที่ระดับเสียงเพี้ยนสูงหรือเพี้ยนต่ำได้

1.8 การทดสอบและปรับเสียง

1.8.1 ตั้งเสียงสายเปล่าได้ตรงเสียง

1.8.2 หากสีสายเปล่าออก-เข้าแล้วระดับเสียงไม่เท่ากันแก้ไขได้โดย

1.8.2.1 ตรวจจรัดอก

1) วัสดุที่ทำรัดอกคือสายไหม สายเอกซอด้วง

2) รัดอกพันเรียงกันและมีความหนา ประมาณ 4 รอบ (ประมาณ 1.5

เซนติเมตร)

3) ระหว่าง คันทวนชอกกับสายชอมีระยะห่างของรัดอก ประมาณ 2.0

เซนติเมตร

1.8.2.2 ตรวจขนาดของสายและมุมหักเหของสายที่พ้นจากปลายลูกบิด
ผ่านลงมาที่รัดอก ทั้งนี้สายที่ผ่านรัดอกต้องอยู่ชิดกัน

1.8.2.3 หากเสียงยังไม่ปกติตรวจสอบที่หย่อง/หมอน

1) สภาพของหย่อง/หมอน

2) ขนาดของหย่อง/หมอน

3) ตำแหน่งของหย่อง/หมอน

2. ทำนั่ง

นั่งพับเพียบ ตัวตรง ไม่ก้มหรือเงยหน้ามากเกินไป

3. ทำจับชอ

แบ่งออกเป็นมือซ้ายและมือขวา

3.1 มือซ้าย จับคันทวนชอ

3.1.1 ฝ่ามือหันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอข้อมือ

3.1.2 มืออยู่ใต้รัดอก ต่ำกว่ารัดอกประมาณ 2.5 เซนติเมตร

3.1.3 คันทวนอยู่ชิดง่ามนิ้วระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้

3.1.4 นิ้วหัวแม่มืออยู่ในท่าประคองคันทวน

3.1.5 นิ้วทั้งสี่เรียงอยู่บนสาย

3.1.6 กระจบอชอวางอยู่ประมาณกึ่งกลางของหน้าขาซ้าย

3.1.7 คันทวนอยู่ในแนวตั้ง

3.2 แขนซ้าย อยู่ในท่างอข้อศอก ห่างจากลำตัวพองาม

3.3 มือขวา หายมือจับคันทักแบบสามหยิบ ให้คันทักขนานกับพื้น วิธีจับแบบสามหยิบ คือ มือขวาจับคันทักห่างจากหมุดตริงหางม้าเข้ามาประมาณหนึ่งฝ่ามือ โดยใช้ นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางจับก้านคันทัก และให้นิ้วหัวแม่มือวางอยู่บนคันทัก นิ้วชี้ และนิ้วกลางรองรับอยู่ด้านล่าง ส่วนนิ้วนางสอดเข้าไปในระหว่างก้านคันทักกับหางม้า นิ้วก้อยอยู่นอกหางม้า โดยเรียงลำดับนิ้วให้สวยงาม อนึ่งผู้บรรเลงอาจใช้นิ้วก้อยสอดเข้าไปคู่กันกับนิ้วนางเพื่อการบังคับการสีสายท่อมได้เหมาะสมตามที่ต้องการ

3.4 แขนขวา ไม่หนีบหรือกางข้อศอกจนเกินงาม

4. วิธีสี

วิธีสีขอด้วงมืองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

4.1 การใช้คันทัก

4.1.1 ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก แบบครึ่งข้อครึ่งแขนให้ ออก-เข้า ในแนวขนานกับพื้นราบ ด้วยการตริงหัวไหล่ไว้แต่ไม่ใช่เกร็ง

4.1.2 สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ

4.1.3 ต้องสามารถสีคันทักต่อไปนี้ ได้

4.1.3.1 สีคันทัก ออก - เข้า หมายถึงการสีคันทักออกหนึ่งเสียง เข้าหนึ่งเสียง

4.1.3.2 การสีแบบลักคันทัก หมายถึง การสีคันทักออกหรือเข้าตั้งแต่ 2 เสียง ขึ้นไปในคันทักใดคันทักหนึ่งเพื่อปรับเป็นคันทักเข้าให้ลงจังหวะจับ

4.1.3.3 เริ่มต้นการสีด้วยคันทักออก และเมื่อจบวรรคประโยค ตอน ต้องให้คันทักเข้า

4.2 การใช้นิ้ว มือซ้ายทำให้เกิดเสียงดังต่อไปนี้

4.2.1 ใช้ท่อนปลายนิ้วของนิ้วชี้ กลาง นาง หรือก้อยของมือซ้ายกดลงบนสายให้ถูกต้องตามตำแหน่งเพื่อให้ได้ระดับเสียงต่าง ๆ

4.2.2 ไล่เสียงตามที่ต้องการด้วยการลงนิ้วบนสายทีละนิ้ว

4.3 ลักษณะการสีขอด้วง

มีวิธีการปฏิบัติได้ ดังต่อไปนี้

4.3.1 การสีสายเปล่า

4.3.1.1 การสีสายเอก ผู้สีบังคับคันทักให้หางม้าสัมผัสสายเอกการสีสายท่อม ผู้สีบังคับหางม้าให้สัมผัสสายท่อม โดยใช้นิ้วนางเหนี่ยวหางม้าเข้าหาสายท่อม

4.3.1.2 สีสายเปล่าแต่ละสายได้เสียงชัดเจน ดังสม่ำเสมอไม่เกิดเสียงที่เรียกว่า "สะดุด" โดยสีออกให้มีความยาวหนึ่งจิ่งหนึ่งจับ และสีเข้าให้มีความยาวหนึ่งจิ่งหนึ่งจับ ในอัตราจังหวะสองชั้น

4.3.1.3 สีสายเปล่าในลักษณะเปลี่ยนสาย คือสีคั่นชักออกที่สายทู่ และสีคั่นชักเข้าที่สายเอกได้เสียงดังชัดเจน สม่ำเสมอ และไม่สะดุด ให้มีความยาวหนึ่งจิ่งหนึ่งจับ และสีเข้าให้มีความยาวหนึ่งจิ่งหนึ่งจับ ในอัตราจังหวะสองชั้น

4.3.2 การสีไล่เสียง

4.3.2.1 สีไล่เสียงด้วยการลงนิ้วทีละนิ้วยกเว้นนิ้วก้อย โดยการสีคั่นชักออก - เข้าเติมคั่นชัก นิ้วละหนึ่งคั่นชัก จากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง และจากเสียงสูงมาหาเสียงต่ำตามลำดับ ในแต่ละเสียงให้ดังสม่ำเสมอและไม่สะดุด มีความยาวเท่ากันในอัตราจังหวะช้า ปานกลาง และเร็ว

4.3.2.2 สีไล่เสียงโดยเพิ่มนิ้วก้อย สีไล่เสียงด้วยการลงนิ้วทีละนิ้วและเพิ่มนิ้วก้อยเข้าไปอีก 1 นิ้วที่สายเอก แต่ละเสียงมีความยาวเท่ากันสม่ำเสมอและไม่สะดุด ในอัตราจังหวะช้า ปานกลาง และเร็ว

4.3.3 การใช้คั่นชักสีออก - เข้าในลักษณะคั่นชักหนึ่ง คั่นชักสอง และคั่นชักสี่คั่นชักหนึ่ง คือ การสีคั่นชักออก - เข้า โดยแต่ละคั่นชักเกิดเสียง 1 ครั้ง จะเป็นเสียงเดียวกันหรือต่างเสียงก็ได้ โดยสีติดต่อกันหลาย ๆ ครั้ง ด้วยความยาวเสียงเท่ากันได้เสียงชัดเจนดังสม่ำเสมอและไม่สะดุด แต่ก่อน เรียกว่าคั่นชัก เลื่อยซุง

คั่นชักสอง คือ การสีคั่นชักออก - เข้า หลาย ๆ ครั้ง โดยแต่ละคั่นชักเกิดเสียงสองครั้ง จะเป็น เสียงเดียวกันหรือต่างเสียงกันก็ได้ ให้แต่ละคั่นชักยาวเท่ากันได้เสียงชัดเจนดังสม่ำเสมอและไม่

คั่นชักสี่ คือ การสีคั่นชักออก - เข้า หลาย ๆ ครั้งโดยแต่ละคั่นชักเกิดเสียงสี่ครั้งจะเป็นเสียงเดียวกันหรือต่างเสียงกันก็ได้ ให้แต่ละคั่นชักยาวเท่ากัน ได้เสียงชัดเจนดังสม่ำเสมอและไม่สะดุด

4.3.4 สีเก็บ

โดยการสีดำเนินทำนองถี่ ๆ ด้วยคั่นชักหนึ่ง ถ้าเขียนเป็นโน้ตไทย 1 ห้อง จะมีโน้ต 4 ตัว

4.3.5 นิ้วประ

โดยการสีสายเปล่าแล้วใช้ห้องนิ้วบริเวณกึ่งกลางของนิ้วกลางแตะยกในความเร็วพอประมาณ จะเกิดเป็นเสียงสูงต่ำสลับกันภายในหนึ่งคันทัก

4.3.6 สะบัด

สะบัดมี 2 ลักษณะ

4.3.6.1 สะบัดนิ้ว โดยการใช้นิ้วคันทักออกหรือคันทักเข้า 1 ครั้ง และใช้ปลายนิ้วมือซ้ายกดลงบนสายซอให้ได้ 3 เสียงเรียงกันหรือข้ามเสียง ด้วยความเร็วพอประมาณ ให้เสียงชัดเจนเท่ากันทุกเสียง

4.3.6.2 สะบัดคันทัก โดยการใช้นิ้วคันทัก "เข้า - ออก - เข้า" ที่เสียงใดเสียงหนึ่งให้ติดต่อกันอย่างรวดเร็ว

4.3.7 พรมนิ้ว

โดยการใช้นิ้วประปลายนิ้วแตะเร็ว ๆ ให้เกิดเป็นเสียงที่สูงขึ้นไป สลับกับเสียงเดิมที ๆ และช่วงยาวกว่านิ้วประ แบ่งออกเป็น

4.3.7.1 พรมนิ้วเปิด

พรมนิ้วเปิดสายเปล่าโดยการสีสายเปล่าขึ้นเสียงไว้ และส่วนใหญ่ใช้นิ้วกลาง หรือนิ้วนางพรมนิ้ว จบลงด้วยการยกนิ้วที่พรมขึ้น ซึ่งจะทำให้เสียงจากสายเปล่าเด่นขึ้นทั้งหมดนี้ โดยการสีคันทักออกหรือคันทักเข้า 1 ครั้ง พรมนิ้ว เปิดขึ้นเสียงอื่น โดยการใช้นิ้วใดนิ้วหนึ่งขึ้นเสียงไว้แล้วตามด้วยการแตะนิ้วถัดไปด้วยวิธีพรมนิ้ว จบลงด้วยการยกนิ้วที่พรมขึ้น ซึ่งจะทำให้เสียงจากนิ้วที่กดขึ้นเสียงไว้เด่นขึ้นทั้งหมดนี้ โดยการสีคันทักออกหรือคันทักเข้า 1 ครั้ง

4.3.7.2 พรมนิ้วปิด

โดยการใช้นิ้วใดนิ้วหนึ่งขึ้นเสียงไว้ แล้วตามด้วยการแตะนิ้วถัดไปด้วยวิธีพรมนิ้ว จบลงด้วยการกดนิ้วที่พรมลง ซึ่งจะทำให้เสียงจากนิ้วที่พรมเด่นขึ้น ทั้งหมดนี้ โดยการสีคันทักออกหรือคันทักเข้า 1 ครั้ง

4.3.7.3 พรมนิ้วจาก หรือครันนิ้ว

โดยการใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางเรียงชิดติดกันกระทบลงไปบนสายพร้อมกัน โดยเร็ว 2 - 3 ครั้ง โดยนิ้วชี้อยู่ที่ตำแหน่งปกติและเปิดไปสีสายเปล่าเสียงเด่นที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงของสายเปล่าคละเคล้ากับเสียงจากนิ้วกลางที่จงใจกดผิดตำแหน่ง

4.3.8 พรมคิ่งนิ้ว

โดยส่วนใหญ่ใช้นิ้วชี้กดขึ้นเสียง ตามด้วยแตะนิ้วกลางแล้วเลื่อนนิ้วขึ้นลงจากนิ้วกลางตำแหน่งปกติมาเป็นตำแหน่งเสียง แล้วไปพรมเปิดด้วยนิ้วกลางในตำแหน่งปกติ

4.3.9 สีให้เสียงเบาลงหรือดังขึ้น

โดยการสีในวรรคตอนหรือประโยคที่กำลังบรรเลงตามปกติให้ค่อย ๆ เบาลง แล้วสีให้ค่อย ๆ ดังขึ้นกลับคืนเป็นปกติโดยไม่มีเสียงสะดุดหรือ โดยการสีในวรรคตอนหรือประโยคที่กำลังบรรเลงตามปกติให้ค่อย ๆ ดังขึ้น แล้วสีให้ค่อย ๆ เบาลงสู่ระดับเสียงที่ตั้งตามปกติโดยไม่มีเสียงสะดุด

4.3.10 สะอึก (จากช้าไปหาเร็ว)

โดยการสีคันทักออกหรือเข้าให้เสียงขาดเป็นตอน ๆ เริ่มจากช้า ๆ แล้วค่อย ๆ เร็วขึ้นตามลำดับจนหมดคันทัก นิยมบรรเลงตามหลังรัวหลังจากทอดจังหวะลง

4.3.11 ควงเสียง

โดยการสีให้เกิดเสียงได้ระดับเสียงเดียวกันด้วยวิธีใช้นิ้วต่างกัน เช่น ใช้นิ้วก้อยกดลงบนสายหุ้ม ให้ได้ระดับเสียงเดียวกันกับสายเปล่าของสายเอก คือการควงเสียงเร อันเป็นเสียงที่นิยมปฏิบัติ

4.3.12 นิ้วแฉ่ (คันทักออก)

โดยการใช้นิ้วชี้แตะตรงตำแหน่งรัดอก เริ่มต้นด้วยคันทักออกพร้อมกันกับเลื่อนนิ้วลงมายังตำแหน่งปกติ นิยมบรรเลงคลอการขับร้องและว่าดอ

4.3.13 ขยี้นิ้ว (ด้วยนิ้วเท่านั้น)

โดยการใช้คันทักออกหรือเข้า 1 คันทัก ลงนิ้วถี่ ๆ เพื่อให้ทำนองเพลงที่ต้องการละเอียดเป็นสองเท่าของการสีเก็บโดยยังคงลูกตกของทำนองเดิมไว้

4.3.14 ขยี้คันทัก (ทั้งนิ้วและคันทัก)

โดยการใช้นิ้วและคันทักให้ถี่ขึ้นเป็น 2 เท่า เพื่อให้ทำนองเพลงที่ต้องการละเอียดเป็นสองเท่าของการสีเก็บโดยยังคงลูกตกของทำนองเดิมไว้

4.3.15 สีแผ่ว

โดยการสีในวรรคตอนหรือประโยคที่ต้องการให้เบาที่สุดและยังคงคุณภาพเสียง

4.3.16 สีดั้ง

โดยการสีกในวรรคตอนหรือประโยคที่ต้องการให้มีความดังขึ้นกว่าปกติและยังคงคุณภาพเสียง

4.3.17 รูดนิ้ว

โดยการสีกขณะที่ใช้นิ้วเลื่อนตำแหน่งให้ระดับเสียงสูงขึ้นจากปกติอีกหนึ่งเสียงหรือมากกว่า (บางครั้งเรียกว่าโหนนิ้ว)

4.3.18 การเปลี่ยนตำแหน่งนิ้วให้ระดับเสียงสูงขึ้น

โดยการใช้นิ้วชี้เปลี่ยนลงไปปกติที่ตำแหน่งของนิ้วอื่น เพื่อสีกให้เสียงสูงขึ้นต่อไปอีก ปฏิบัติได้ทั้งสายเอกและสายทุ้ม (เดิมรวมอยู่ในวิธีการรูดนิ้ว)

4.3.19 สีสรั่ว

โดยการใช้นิ้วสีกของคันชักอย่างมากไม่เกิน 1 ใน 3 ของหางม้า สีชอยออก - เข้า สลับกันให้ถี่ ๆ และเร็วที่สุด บางครั้งจะสีกจากเข้าไปหาเร็วหรือจากเร็วไปหาช้า

4.3.20 ควงนิ้ว

โดยการสีกให้เกิดเสียงเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยการเปลี่ยนนิ้วอื่นเลื่อนลงมาแทนที่นิ้วที่กำลังกดให้เกิดเสียงนั้นอยู่ อาจจะปฏิบัติสลับไปมาก็ได้ ส่วนใหญ่นิยมควงนิ้วเสียงซอล โดยเลื่อนนิ้วชี้มากดแทนที่ตำแหน่งของนิ้วนางที่สายเอก สำหรับการใช้นิ้วชี้กดนั้นอาจสีกควงนิ้วใน 1 คันชักหรือเปลี่ยนคันชักเมื่อเปลี่ยนนิ้วก็ได้

4.3.21 สะอึก (จากเร็วมาช้า)

โดยการสีกคันชักเข้าให้เสียงขาดเป็นตอน ๆ เริ่มจากเร็วลงมาหาช้า นิยมบรรเลงในทางเดี่ยวต่อจากสีกรั่ว

5. ความแม่นยำของทำนองหลัก

ความแม่นยำของทำนองหลัก หมายถึง ถูกต้องตามทำนองเพลงของผู้ประพันธ์

6. ความแม่นยำตามทางบรรเลงของซอด้วง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ

6.1 ความแม่นยำตามทางบรรเลงของซอด้วง

เป็นการประเมินความสามารถในการบรรเลงทางเพลงสำหรับซอด้วงตามที่ได้ฝึกฝนกันมาตามหลักทฤษฎีการบรรเลงซอด้วง ทางเพลงเหล่านี้ได้ประดิษฐ์ขึ้นมาจากทำนองหลักของผู้ประพันธ์ให้เหมาะสมกับลักษณะและบทบาทของแต่ละเครื่องมือ ซึ่งจะผสมผสานกลวิธีการบรรเลงต่าง ๆ ให้เหมาะสมในการบรรเลงเพลงตามเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยแต่ละชั้น อันอาจ

เป็นทางเพลงที่ครู หรือเป็นทางที่ผู้ใหญ่ทางดนตรีไทยได้ประดิษฐ์ขึ้นเป็นที่นิยมถ่ายทอดทางกันมา ครูดนตรีไทยผู้สอนได้ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติก็ได้

6.2 แนวการดำเนินทำนอง หมายถึง บรรเลงได้ถูกต้องตามความช้า - เร็วของ ทำนองเพลง

6.3 จังหวะ หมายถึง บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะสามัญ

7. คุณภาพเสียงและระสมีอ

7.1 คุณภาพเสียง หมายถึง สีดัดเสียงดังพอดี หนักเบาชัดเจน ไม่เพี้ยน

7.2 ระสมีอ หมายถึง มีความสามารถในการปฏิบัติ เพื่อบังคับให้เกิดเสียงซึ่งฟัง แล้วก่อให้เกิดความไพเราะ เกิดความพอใจ ทั้งฝ่ายผู้ฟังและผู้บรรเลง

8. การแปลทำนองของซอด้วง

หมายถึง ความสามารถในการประดิษฐ์ทำนองเพลงโดยยึดทำนองหลักเป็นแนวทาง ให้เกิดเป็นท่วงทำนองซึ่งเป็นทางของซอด้วงขึ้นได้หลายทาง (ยกเว้นเพลงบังคับทาง) การประเมิ การแปลทำนองแบ่งออกเป็น

8.1 สำหรับทางบรรเลงทั่วไป ในชั้นที่ 5 และ 6

8.2 สำหรับเพลงทางเดี่ยวซอด้วง (ตามลักษณะแบบแผนของทางเดี่ยว) ในชั้นที่ 7, 8, 9, 10 และ 11

9. ความสามารถและสุนทริยะ

หมายถึง ความสามารถของผู้บรรเลง ประกอบด้วย การแม่นยำ แม่นเสียง แม่น จังหวะแม่นยำ สามารถประดิษฐ์เป็นทำนองด้วยกลวิธีต่าง ๆ ของซอด้วงให้มีความหนัก เบา ช้า เร็ว เข้ากับจังหวะได้อย่างถูกต้อง สามารถใส่อารมณ์เหมาะสมกับบทเพลงและตามหลักวิชาทั้ง เพลงบรรเลงทางหมู่และทางเดี่ยว จนเกิดเป็นความงามและความพึงพอใจ ทั้งฝ่ายผู้ฟังและผู้ บรรเลง

10 การดูแลรักษาซอด้วงหลังการบรรเลง

10.1 ลดสายพอประมาณ

10.2 ล้มและเลื่อนหย่องไปไว้ที่ขอบบนของกระบอกซอโดยไม่ให้หย่องหลุด

10.3 ใช้ผ้าแห้งเนื้อนุ่มทำความสะอาดคันทวน กระบอกซอ คันทวน และเช็ดสาย ซอตั้งแต่บริเวณใต้รัดอกลงมาให้สะอาด ไม่มีคราบยางสน สังกะสีได้จากใช้นิ้วสัมผัสจะไม่รู้สึ กเหนียว

10.4 เก็บคั่นชักเข้าที่ให้ส่วนที่มีมือจับด้านขวามือขึ้นไปคล้องกับลูกบิดแล้วจัดระดับคั่นชัก กับตัวขอให้เข้าที่ โดยไม่ให้ปลายคั่นชักลงไปเลยขอบหน้าขอด้านบน

10.5 นำเก็บเข้าถุงผ้าหรือกล่องขอที่เตรียมไว้

10.6 นำเก็บเข้าให้เรียบร้อยในลักษณะวางราบกับพื้นหรือแขวน

เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอด้วง

ตาราง 7 เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอด้วง

หัวข้อประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การสำรวจความพร้อม และปรับเครื่องดนตรีก่อนการบรรเลง	สาย	กระบอก	สาย	รัดอก	รัดอก	หย่อง
	1.3.1 ครบจำนวน	ขอ	1.3.6	1.5.5 ปรับ	1.5.6 พัน	1.4.5
		1.1.1 อยู่ ในแนว เดียวกับ ลูกบิด	สำรวจยาง สนบนสาย	ความกว้าง ของรัดอก ระหว่างคั่น ทวนกับ สายขอได้ เหมาะสม กับการสี	และผูกรัด อกได้ เหมาะสม	สามารถ เลือกและ จัดหย่อง เพื่อสีให้ได้ คุณภาพ เสียงที่ดี ที่สุด
	1.3.2 ถูก ตำแหน่ง	1.2.2 ระบุ ความตึง/ หย่อนได้	1.3.7 ไล่ หรือเปลี่ยน สาย 1), 2), 3), 4)		เทียบเสียง 1.7.4 ระบุ เครื่อง ดนตรีที่ เพี้ยน มาก ๆ ได้	เทียบเสียง 1.7.5 ขึ้น เสียงได้ ใกล้เคียง เสียงขลุ่ย เพียงออ โดยไม่ต้อง ฟังเสียง ขลุ่ย

ตาราง 7 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การ สำรวจ ความ พร้อม และ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง	1.3.3 สาย พาดบน หย่อง	1.3.4 เลือกสาย ซอที่เป็น ใหม่ได้ ถูกต้อง	คันทัก 1.6.4 เต็ม ยางสนที่ สายคันทัก ได้ถูกต้อง			1.7.6 ปรับ เสียงซอที่ เพี้ยนไป ขณะ บรรเลงให้ ตรงกับ มาตรฐาน ของวง
	1.4.1 มี หย่อง ตั้งอยู่กลาง หน้าซอ	1.3.5 จัด ระยะห่าง ระหว่าง สายบน หย่องได้	1.7.3 เทียบเสียง ได้สมบูรณ์			1.8.1 ทดสอบ และปรับ เสียง ตั้งเสียง สายเปล่า ได้ตรงเสียง
	1.4.2 ตั้ง ฉากกับ สายรัดอก	หย่อง 1.4.3 จัด หย่องอบอยู่ ใน แนวนอน บน กึ่งกลาง หน้าซอ				
	1.5.1 บอก ความกว้าง ของรัดอกที่	1.4.4 เลือกหย่อง ได้				

ตาราง 7 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การ สำรวจ ความ พร้อม และ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง (ต่อ)	1.5.1 (ต่อ) จัดไว้ให้ได้ ถูกต้อง	1.4.4 (ต่อ) เหมาะสม (1.5 เซนติเมตร)				
		1.5.3 (ต่อ) บอกระยะ ของรัศมี ระหว่าง สายและ คันทวน ประมาณ 2.0 เซนติเมตร				
		1.5.4 บอก ขอบบน ของรัศมี อยู่ต่ำกว่า ใต้ขอบบัว ประมาณ 5.0 เซนติเมตร				
		เทียบเสียง 1.7.1 ขึ้น สายด้วย มือซ้าย จับ ลูกบิดล่าง				

ตาราง 7 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การ สำรวจ ความ พร้อม และ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง (ต่อ)		1.7.1 (ต่อ)โดย เอาฝ่าหั้น เข้าหาตัว และจับ ลูกบิดบน โดยหั้นฝ่า มือออกตัว ขณะเทียบ เสียงใช้มือ ขวาจับคันทัน ชักสี สีสาย เปล่าจนได้ เสียงที่ ต้องการ				
		1.7.2 เทียบเสียง ได้แต่ไม่ สมบูรณ์				
2. ทำนั้ง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3. ทำจับ	3.1, 3.2	✓	✓	✓	✓	✓
ซอด้วง	3.3, 3.4	✓	✓	✓	✓	✓
4. วิธีสีซอ ด้วง	โปรดดูในสรุปเกณฑ์ขั้นต่าง ๆ ของการประเมินวิธีการสีซอด้วง					

ตาราง 7 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
5. ความ แม่นยำของ ทำนองหลัก	-	-	✓	✓	✓	✓
6.2 แนวการ ดำเนินทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.3 จังหวะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7.1 คุณภาพ เสียง	- เสียงดัง สม่ำเสมอ					
7.1 คุณภาพ เสียง(ต่อ)	เท่ากัน ตลอด - ไม่เพี้ยน - ชัดเจน					
7.2 รสมือ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
8. การแปล ทำนอง	-	-	-	-	8.1 จาก ทำนองที่ กำหนดให้ 2 ประโยค	8.1 จาก ทำนองที่ กำหนดให้ 4 ประโยค
9. ชีต ความสามารถ และสุนทรีย์	-	-	-	✓	✓	✓
10. การดูแล เครื่องดนตรี หลังการ บรรเลง	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ที่มา : สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2545)

เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอคู่

ตาราง 8 เกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอคู่

หัวข้อ ประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การ สำรวจ ความ พร้อม และ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง	สาย	กะโหลกซอ คู่	สาย	หน้าหน้า	รัดอก	หมอน
	1.3.1 ครบ จำนวน	1.1.1 หน้า กะโหลกซอ ตั้งฉากกับ แนวลูกบิด หน้าหน้า ซอ	1.3.6 สำรวจยาง สนบนสาย	1.2.2 ระบุ ความตึง หย่อนของ หมอนได้	1.5.6 พัน และผูกรัด อกได้ เหมาะสม	1.4.6 สามารถ เลือก หมอนเพื่อ สีให้ได้ คุณภาพ เสียงที่ดี ที่สุด
	1.3.2 ถูก ตำแหน่ง	1.2.2 ระบุ ความตึง/ หย่อนได้	1.3.7 1.3.7.1 1.3.7.2 1.3.7.3 1.3.7.4	1.4.5 จัด หมอนได้ เหมาะสม คือ ประมาณ กลางหน้า ซอโดยให้ สายซอ พาดอยู่ ข้างบน และตั้งฉาก กับแนว ยาวของ หมอน	เทียบเสียง 1.7.4 ระบุ เครื่อง ดนตรีที่ เพี้ยน มากๆ ได้	เทียบเสียง 1.7.5 ขึ้น เสียงได้ ใกล้เคียง เสียงขลุ่ย เพียงขอ โดยไม่ต้อง ฟังเสียง ขลุ่ย

ตาราง 8 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3	ขั้นที่ 4	ขั้นที่ 5	ขั้นที่ 6
1. การ สำรวจ ความ พร้อม และ ปรับเครื่อง ดนตรีก่อน การบรรเลง	1.3.3 พาด บนหย่อง หมอน	สาย 1.3.4 เลือกขนาด และชนิด ของสายซอ ได้ถูกต้อง (สายใหม่)	หมอน 1.4.5 เลือก หมอนได้ ขนาด เหมาะสม (1.5×25.5 ซ.ม.)	รัดอก 1.5.5 ปรับ ความกว้าง ของรัดอก ระหว่างคันทวนกับ สายซอได้ เหมาะสม กับการสี		1.7.6 ปรับ เสียงซอที่ เพี้ยนไป ขณะ บรรเลงให้ ตรงกับ เครื่อง ดนตรีอื่น ในวงได้
	1.4.1 มี หมอน ตั้งอยู่กลาง หน้าซอ	1.3.5 รั้ง ระยะห่าง ระหว่าง สายบน หมอน ประมาณ 0.7 ซ.ม.	คันทวน 1.6.4 ทุ ยางสนที่ หางม้า ประมาณ 3 ใน 4 ส่วนจาก ปลายคันทวน			1.7.7 ระบุ เครื่อง ดนตรีในวง ที่ระดับ เสียงไม่ ตรงกับ มาตรฐาน ของวง
		1.5.1 บอก ความกว้าง ของรัดอกที่ จัดไว้ให้ได้	รัดอก 1.5.3 บอก ระยะของ รัดอก			
		ถูกต้อง	ระหว่าง สายคันทวน ประมาณ			

ตาราง 8 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การสำรวจ ความพร้อม และปรับ เครื่องดนตรี ก่อนการ บรรเลง (ต่อ)	1.5.2 สีเข้า ออกเกิด เสียง เดียวกัน	1.5.3 (ต่อ) 2.5 เซนติเมตร 1.5.4 บอก ขนาดของ รัศบอกอยู่ ต่ำกว่า ลูกแก้ว สายเอก ประมาณ 6.0 ซม.				
	คันทัก 1.6.1 หาง ม้าไม่ หย่อน	คันทัก 1.6.3 บอก ความ เหมาะสม ของยางสน ที่หางม้า ด้วยการ				
	1.6.2 สำรวจ จำนวน หางม้า ด้วย สายตา ประมาณ 250 เส้น	1.7.1 ขึ้น สายด้วย มือซ้าย จับ ลูกบิดล่าง โดยเอาฝ่า มือหันเข้า หาตัวและ จับลูกบิด				

ตาราง 8 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
1. การสำรวจ ความพร้อม และปรับ เครื่องดนตรี ก่อนการ บรรเลง (ต่อ)		1.7.1 (ต่อ) บนโดยหัน ฝ่ามือออก นอกตัว ขณะเทียบ เสียงใช้มือ ขวาจับคันทัน ชักสีสาย เปล่า				
		1.7.2 เทียบเสียง แต่อาจได้ เสียงไม่ สมบูรณ์				
2. ทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3. ทำจับซอคู่	3.1, 3.2	✓	✓	✓	✓	✓
4. วิธีสีซอคู่	โปรดดูในสรุปเกณฑ์ชั้นต่าง ๆ ของการประเมินวิธีการสีซอคู่					
5. ความ แม่นยำของ ทำนองหลัก	-	-	-	-	-	-
6.1 ความ แม่นยำการ บรรเลง	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6.2 แนวการ ดำเนิน ทำนอง	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตาราง 8 (ต่อ)

หัวข้อ ประเมิน	ชั้นที่ 1	ชั้นที่ 2	ชั้นที่ 3	ชั้นที่ 4	ชั้นที่ 5	ชั้นที่ 6
6.3 จังหวะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7.1 คุณภาพเสียง	- เสียงดัง พอดี					
	- เสียงดัง สม่ำเสมอ					
	เท่ากัน	✓	✓	✓	✓	✓
	ตลอดคืน					
	ชักทั้งเข้า และออก					
	- ไม่เพี้ยน					
	- ชัดเจน					
7.2 รสมือ	-	-	-	✓	✓	✓
8. การ แปด ทำนอง	-	-	-	-	8.1 จาก ทำนองที่ กำหนดให้ 2 ประโยค	8.1 จาก ทำนองที่ กำหนดให้ 4 ประโยค
9. ซีด						
ความสาม ารรถและ สุนทรีย์ะ	-	-	-	✓	✓	✓
10. การ ดูแลเครื่อง ดนตรีหลัง การบรรเลง	-	✓	✓	✓	✓	✓

ที่มา : สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2545)

2.5 แบบฝึกทักษะ

2.5.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

มีผู้ให้ความหมายและกล่าวถึงแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551, น. 9) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการสอนที่ออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหรือวิชาที่ต้องการเรียนรู้ โดยมักจะเน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติทำและฝึกฝนทักษะทางปฏิบัติ เพื่อให้พัฒนาความเข้าใจและความชำนาญในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วีระ มณีรัตน์พร (2542, น. 101) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่าหมายถึงสื่อหรือสิ่งเร้าทางการเรียนที่สร้างขึ้นหรือจัดหาให้กับผู้เรียน เพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียน โดยมีคำชี้แจง ข้อมูลความรู้ และแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียนกระทำ เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถด้านใดด้านหนึ่งตามจุดมุ่งหมาย และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของผู้เรียน โดยการฝึกฝนที่ผู้สอนสร้างขึ้นใช้เป็นเครื่องมือในกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะและความสามารถของผู้เรียนให้เป็นอย่างดีที่สุด และให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเผชิญกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น โดยส่วนของแบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียนกระทำมักจะมีหลากหลายและเน้นไปที่การทำปฏิบัติจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนและประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเชื่อถือได้

กิตติคุณ ม่วงทา (2556, น. 13) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกทักษะนั้นเป็นกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงสื่อที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาความรู้ ความชำนาญและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

วันวิสาข์ พิมจินดา (2556, น. 10) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกคือแบบฝึกหัดหรือตัวอย่างปัญหาที่ครูจัดให้นักเรียนฝึกตอบเพื่อฝึกฝนตามจุดประสงค์การเรียน

วศินี มามีวัฒน์ (2557, น. 7) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหมายถึง สื่อการสอนหรือเอกสารการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียน จนเกิดความชำนาญ และนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นแบบฝึกสื่อประกอบการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาและสร้างเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะ เนื่องจากผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ และลงมือปฏิบัติฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

ณัฐพล เลิศวิริยะปิติ (2563, น. 12) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกหัดแบบฝึกทักษะ และแบบฝึกปฏิบัตินั้นเป็นสื่อการสอนที่ผู้สอนสร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้

ลงมือปฏิบัติ เพื่อฝึกปฏิบัติและพัฒนาทักษะของตนเอง อีกทั้งยังเป็นการให้นักเรียนได้ตรวจสอบความรู้และความสามารถของตนเอง

อุษณี ลลิตผสวน (2551, น. 72) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะหมายถึง เอกสารที่ครูจัดทำให้นักเรียนใช้ในการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะจนเกิดความชำนาญ และนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง

จากการศึกษาความหมายของแบบฝึกทักษะหมายถึง แบบฝึกทักษะ หรือแบบฝึกปฏิบัติที่มีส่วนในการช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และเกิดความชำนาญ โดยผู้ใช้แบบฝึกทักษะสามารถปฏิบัติได้ตามวัตถุประสงค์ของแบบฝึกตามที่ผู้สร้างแบบฝึกได้กำหนดไว้

2.5.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551, น. 9) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกทักษะว่าการสร้างแบบฝึกทักษะที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้น ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงหลักการสร้างเป็นสำคัญ ได้แก่ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความพร้อม ความสนใจ ระดับความสามารถของนักเรียน ตลอดจนรูปแบบของแบบฝึกทักษะ ควรมีรูปแบบที่จูงใจ เนื้อหาควรมีความง่ายยากที่เหมาะสมและกำหนดเวลาในการทำแบบฝึกทักษะที่พอเหมาะ เพื่อให้ได้แบบฝึกทักษะที่มีคุณภาพ

ปฐมชัย ณะนะเนตร (2554, น. 33) ได้กล่าวว่าหลักจิตวิทยาจะเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี น่าสนใจ เหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดการเรียนรู้ รู้จักจดจำ ฟังพอใจ อยากจะเรียนรู้ ประสบผลสำเร็จในการเรียน และช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ

กิตติคุณ ม่วงทา (2556, น. 13) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ โดยต้องอาศัยจุดมุ่งหมายในการฝึกแบบฝึกควรเริ่มจากง่ายไปหายาก มีหลายแบบมีตัวอย่างประกอบ มีภาพประกอบและสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

พาณี เพียรชนะ (2563) หลักการสร้างแบบฝึกทักษะเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะและความรู้ได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นครูผู้สอนควรใส่ใจในการสร้างแบบฝึกทักษะด้วยการพิจารณาข้อดีและข้อเสียของวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน โดยมีหลักการสำคัญดังนี้ 1.การดึงดูดความสนใจเพื่อเสริมสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียน 2.การเริ่มต้นจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกับความก้าวหน้าของตนเอง 3.การฝึกทำซ้ำเพื่อให้สามารถ

ฝึกฝนและพัฒนาความเชี่ยวชาญได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ 4.การอธิบายอย่างละเอียดโดยครูควรอธิบายอย่างละเอียดเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและฝึกไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ 5.การให้คำแนะนำ ครูควรให้คำแนะนำในแต่ละขั้นตอนของการฝึก เพื่อช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดและปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนรู้ 6.การแจ้งผลการฝึก ผู้เรียนควรได้รับการแจ้งผลการฝึกเพื่อทราบถึงข้อบกพร่องและความก้าวหน้าของตนเอง ด้วยหลักการเหล่านี้ การสร้างแบบฝึกทักษะจะมีประสิทธิภาพและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะและความรู้ในทางที่เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของแต่ละบุคคลได้อย่างเหมาะสมด้วย

อุษณี ลลิตผลสาน (2551, น. 72) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของหลักการสร้างแบบฝึกไว้
3 ประการหลักดังนี้

ประการที่หนึ่ง การสร้างแบบฝึกทักษะต้องพิจารณาตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และจิตวิทยาพัฒนาการ โดยครูผู้สร้างแบบฝึกทักษะ ต้องพิจารณาว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะอยู่ในช่วงอายุใด มีการเรียนรู้แบบใดเพื่อสร้างแบบฝึกทักษะที่มีความเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน เนื่องจากแบบฝึกทักษะมีลักษณะให้เป็นการฝึกฝนซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ถ้าครูไม่สามารถสร้างแบบฝึกทักษะให้ดึงดูดใจ หรือยากเกินความสามารถของนักเรียน นักเรียนย่อมไม่เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ประการที่สอง การสร้างแบบฝึกทักษะที่ดี ควรมีตัวอย่างให้นักเรียนสามารถศึกษาและลงมือปฏิบัติได้ด้วยตนเอง อีกทั้งเริ่มจากการฝึกฝนในเรื่องง่ายก่อน แล้วจึงเพิ่มความยากขึ้นตามลำดับ โดยต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ อันสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน

ประการที่สาม การสร้างแบบฝึกต้องมีวัตถุประสงค์ในการสร้างว่าต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องใด เมื่อฝึกฝนใช้แบบฝึกทักษะแล้วสามารถปฏิบัติสิ่งใดได้บ้าง และต้องมีส่วนของการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนหลังจากที่ทำแบบฝึกทักษะเสร็จสิ้น โดยครูอาจเป็นผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสพัฒนา และปรับปรุงตนเองต่อไป

2.5.3 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551, น. 16) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์สำหรับครูและนักเรียน คือ ช่วยแบ่งเบาภาระของครู ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาข้อบกพร่องในการสอน ช่วยประหยัดเวลาและแรงงานในการเตรียมการสอนของครูได้เป็นอย่างดี

ส่วนประโยชน์สำหรับนักเรียน คือ ช่วยฝึกฝนและส่งเสริมทักษะให้ดีขึ้น ช่วยให้นักเรียนสนใจเรียน ดังนั้นครูผู้สอนควรสร้างแบบฝึกขึ้น เพื่อช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ

ปฐมชัย ณะนะเนตร (2554, น. 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างยิ่ง เป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น และทำให้นักเรียนเกิดทักษะ มีความชำนาญ เกิดความเชื่อมั่น ความเข้าใจ ก่อให้เกิดกำลังใจ ส่งผลให้นักเรียนมีความสำเร็จในการเรียนรู้ได้อีกด้วย ครูผู้สอนจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ขึ้นมาเพื่อใช้กับนักเรียนจนเกิดประโยชน์ตามที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด

วันวิสาข์ พิมจินดา (2556, น. 10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์สำคัญต่อการเรียนของนักเรียนและมีประโยชน์สำหรับครูผู้สอน เพราะทำให้ทราบพัฒนาการของเด็ก และเห็นข้อบกพร่องในการเรียน ซึ่งจะแก้ไขปรับปรุงได้ทันที่ ทำให้ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังสามารถเก็บไว้ใช้ได้มีโอกาสต่อไป

กิตติคุณ ม่วงทา (2556, น. 13) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่าแบบฝึกทักษะมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เป็นประโยชน์ทั้งต่อครูผู้สอน เป็นสื่อการสอนที่มีความจำเป็นโดยเฉพาะในกระบวนการเรียนการสอนซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนจึงจะเกิดทักษะให้มีประสิทธิภาพได้

2.5.4 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 7 - 14) ได้มีการอธิบายและกำหนดเกณฑ์ของประสิทธิภาพของแบบฝึกไว้ว่า การกำหนดประสิทธิภาพสามารถทำด้านการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะแบ่งหัวข้อออกเป็นทั้งหมด 2 แบบด้วยกัน คือ การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง และการประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องจะเป็นการกำหนดค่าของ E1 และการประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้ายจะกำหนดค่าเป็น E2 คือประสิทธิภาพของผลลัพธ์ การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยใช้เกณฑ์ E1/E2 จะเป็นวิธีที่สามารถวัดประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะได้ สามารถวัดประสิทธิภาพได้ทั้งหัวข้อย่อยและหัวข้อใหญ่ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ครูผู้สอนสามารถนำข้อมูลที่ได้มาวัดประสิทธิภาพได้เลย โดยไม่ต้องไปใช้เครื่องมือในการวัดเลย

เกณฑ์ที่ใช้คือ E1/E2 อาจจะทำกับ 80/80 หรือ 90/90 หรือเกณฑ์อื่น ๆ อีกรก็ได้ แต่ถ้าครูผู้สอนกำหนดเกณฑ์ไว้ต่ำจนเกิดไปอาจทำให้ผู้ใช้บทเรียนไม่เชื่อถือคุณภาพของบทเรียนการหาค่า E1 และ E2 มีวิธีคำนวณคร่าวๆ โดยให้สูตรต่อไปนี้

$$E_1 = \frac{\sum x / N}{A} \times 100$$

โดย **E₁** คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดขึ้นไว้ในชุดแบบฝึก คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดแต่ละประกอบด้วยกิจกรรมในการเรียนระหว่างเรียน

Σx คือ คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดและการประกอบกิจกรรมการเรียนระหว่างเรียน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดและกิจกรรมการเรียนระหว่างเรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\Sigma F / N}{B} \times 100$$

โดย **E₂** คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียนหลังเรียนด้วยชุดการฝึก) คิดเป็นอัตราส่วนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนหรือประกอบกิจกรรมหลังเรียน

ΣF คือ คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนหรือประกอบกิจกรรมหลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของการสอนหลังเรียนและหรือกิจกรรมเมื่อผลิตชุดแบบฝึกที่เป็นต้นแบบได้แล้วต้องนำชุดแบบฝึกไปทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ทดลองแบบเดี่ยวเป็นการทดลองที่ใช้ครูผู้สอน 1 คน ต่อนักเรียน 1 คน โดยครูผู้สอนจะต้องทำการทดลองกับผู้เรียนที่เรียนหนังสืออ่อน ตามด้วยนักเรียนที่เรียนหนังสือปานกลาง และนำไปทดสอบกับนักเรียนที่เรียนหนังสือเก่งตามขั้นตอน หลังจากได้ประเมินผลและหาประสิทธิภาพเสร็จสิ้นแล้ว ถ้าเวลาที่ใช้ในการทดสอบไม่เพียงพอก็ลดการทดลองจาก 3 กลุ่ม เป็น 2 กลุ่มก็ได้ โดยปกติแล้วคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยว จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้มาก แต่เมื่อครูผู้สอนได้มีการปรับปรุงแล้วจะทำให้คะแนนในรอบที่ 2 เพิ่มสูงมากขึ้น

ขั้นที่ 2 การทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองที่มีครูผู้สอน 1 คนต่อผู้เรียน 6-10 คน โดยทำการคละผู้เรียนให้เรียนรวมกันทั้งเด็กที่เรียนอ่อนและเด็กที่เรียนเก่ง ห้ามจัดการทดลองโดยแยกเด็กเก่งและเด็กอ่อนออกจากกัน เมื่อประเมินผลการเรียนรู้และได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว คะแนนครั้งนี้ของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นเกือบเท่ากับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 ทดสอบภาคสนาม เป็นการทดลองครู 1 คนต่อผู้เรียนทั้งชั้นที่เลือกมาจะต้องมีนักเรียนคละกันไม่ควรเลือกห้องที่เรียนเก่งหรือเรียนอ่อนล้วน คำนวนหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5% ถือว่ายอมรับได้ หากแตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกใหม่โดยยึดสภาพการณ์ตามความเป็นจริง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พัชราภรณ์ รัตนวลี (2562) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการต้นสดสำหรับผู้เรียนเปียโนในระดับประถม จากผลการประเมินแบบฝึกทักษะ D2 โดยรวม พบว่าครูเปียโนมีความเห็นต่อตัวแบบฝึกทักษะการต้นสด D2 ที่พัฒนาขึ้นนี้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 ($M=4.2, SD=0.81$) อยู่ในระดับดี และให้ความเห็นว่า แบบฝึกนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องของการต้นสดได้ระดับหนึ่ง เนื่องจากตัวแบบฝึกที่พัฒนามานี้มีการกำหนดเนื้อหาไว้สำหรับผู้เริ่มต้นฝึกต้นสด จึงคาดว่าผู้เรียนจะได้เรียนรู้ในเรื่องของการฟังทั้งการฟังรูปแบบจังหวะที่เล่นในกิจกรรมและการฟังแนวการดำเนินคอร์ด การฝึกในลักษณะสวิงและการฝึกคิด

ผานตัญญู ไล่ทอง (2560) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดแบบฝึกตามแนวความคิดของคาร์ล ออฟเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อนำเสนอชุดแบบฝึกตามแนวคิดของคาร์ล ออฟเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดแบบฝึกตามแนวคิดของคาร์ล ออฟเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดแบบฝึกตามแนวคิดของคาร์ล ออฟเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นประกอบไปด้วยแบบฝึกย่อย 5 แบบฝึก นำเสนอในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์บนเครื่องคอมพิวเตอร์แท็บเล็ต 2) ผลของการใช้ชุดแบบฝึกตามแนวคิดของคาร์ล ออฟเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา พบว่าคะแนนรวมด้านความรู้ความเข้าใจหลังการใช้ชุดแบบฝึกสูงกว่าคะแนนก่อนการใช้ชุดแบบฝึกของนักเรียนแต่ละคน ($M = 23.32, SD = 2.49$), ($M = 18.12, SD = 3.49$) ละเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วย t-test พบว่าคะแนนก่อนการใช้ชุดแบบฝึกและหลังการใช้ชุดแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -10.007, sig = .00$)

พาดิณี เพียรชนะ (2563) ได้ศึกษาการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะซอคู่เบื่องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนภารตวิทยาลัย โดยมีความสำคัญในการสร้างและปรับปรุงวิธีการสอนในรายวิชาดนตรีไทย เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและสามารถปฏิบัติการเล่นซอคู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียวที่นำเสนอในการวิจัยนี้มีความสำคัญอย่างมาก ด้วยการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะซอคู่โดยใช้ทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและมีความตั้งใจในการเรียนรู้มากขึ้น

ผ่านการนำเสนอภาพวาดการ์ตูนและการใช้สีในการดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เรียนรู้จากทฤษฎี เรื่องการใช้สีที่เข้ากันได้ และการใช้ภาพวาดการ์ตูนเพื่อให้เป็นตัวอย่างของการฝึกทักษะ ที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้ทฤษฎี การสอนดนตรีของ ชูชุกีที่เกิดจากการเลียนแบบและการทำซ้ำ ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการ ในการปฏิบัติซอคู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกทักษะ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 81.20/86.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนด ไว้ 80/80 ซึ่งหมายความว่าชุดแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพในการสอนและพัฒนา ทักษะของนักเรียนได้อย่างสำเร็จและได้ผลลัพธ์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

พัฒนาพงศ์ บรรณการ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึก เรื่องการเป่าขลุ่ยไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) พัฒนาแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 3) ทดลองใช้แบบฝึก 4) ประเมินผลและ ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานพบว่านักเรียน ครู และ ผู้เกี่ยวข้องต้องการให้แบบฝึกมีรูปแบบที่หลากหลาย เนื้อหาน่าสนใจ เข้าใจง่าย มีการฝึกจากง่าย ไปหายากและเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง 2) ผลการพัฒนาแบบฝึกพบว่า แบบฝึกเรื่อง การเป่าขลุ่ยไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างประกอบด้วยคำนำ วัตถุประสงค์ คู่มือสำหรับครู คู่มือสำหรับนักเรียน โดยมีเนื้อหา 3 เรื่อง คือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับขลุ่ยไทย ทำทางการจับขลุ่ยไทยและการบำรุงรักษาขลุ่ยไทย และตัวโน้ตและเครื่องหมายกำหนดจังหวะ ประสิทธิภาพรายบุคคลมีค่า 62.22/63.33 ประสิทธิภาพแบบฝึกกลุ่มมีค่า 71.66/71.85 และ ประสิทธิภาพภาคสนามมีค่า 82.85/86.09 3) ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาแบบฝึกเรื่องการเป่า ขลุ่ยไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพสูง โดยมีการพัฒนาแบบฝึก ที่ครอบคลุมเนื้อหาที่หลากหลายและน่าสนใจ สามารถกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้น ในการเรียนรู้ของนักเรียนได้ เน้นการปฏิบัติจริงและมีความเหมาะสมกับระดับความเข้าใจและ ความสามารถของนักเรียนในชั้นเรียน นอกจากนี้ การทดลองใช้แบบฝึกยังพบว่านักเรียนมีความ สนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ สามารถทำแบบฝึกได้ถูกต้อง และมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เมื่อใช้แบบฝึกนี้ ทำให้แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะการเป่าขลุ่ยไทย และการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นเรียนและ 4) นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องการเป่าขลุ่ยไทย และหลังเรียนด้วยแบบฝึกเรื่องการเป่าขลุ่ยไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน หลังการใช้แบบฝึกนักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการเป่าขลุ่ยอยู่ในระดับสูง และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการใช้แบบฝึกอยู่ในระดับ

เห็นด้วยมาก คือแบบฝึกช่วยส่งเสริมในด้านทักษะการเป่าขลุ่ยไทย และการเข้าร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ทำให้นักเรียนเป่าขลุ่ยไทยได้ถูกต้อง

ผกาพรรณ แสงพรหม (2562) ได้ทำการศึกษาผลกาจัดการเรียนรู้การขับร้องโดยใช้แนวคิดของ ไชताल โคดาय และ ซินอิจิ ชูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลต่อการเรียนรู้การขับร้อง โดยใช้แนวคิดของ ไชताल โคดาय และ ซินอิจิ ชูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประชากรเป้าหมายได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน โรงเรียนลับแลพิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผลการวิจัยพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้การขับร้องโดยใช้แนวคิดของ ไชताल โคดาय และ ซินอิจิ ชูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทั้งหมด 8 แผนรวม 16 ชั่วโมง แต่ละชั้นตอนมีการจัดการเรียน 4 ชั้น ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียม การฟัง การสังเกต และการเลียนแบบ ชั้นที่ 2 ชั้นกิจกรรมกลุ่มเสริมความรู้และการปฏิบัติ ชั้นที่ 3 ชั้นตรวจสอบผลงาน และทดสอบ ชั้นที่ 4 ชั้นสรุปบทเรียนและการทำงานกลุ่ม ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก

ณัฐ เชียงทอง (2555) ได้ทำการศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เสริมสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งกำหนดเป็น 70/70 2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น 3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น ในการวิจัยนี้มีการใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้นที่เรียนมาแล้วอย่างน้อย 3 เดือน แต่ไม่เกิน 5 เดือนจากโรงเรียนดนตรีเอื้ออารีย์ จำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น

มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70 ขั้นต้น 2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์มากขึ้นหลังจากการใช้แบบฝึก 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกโดยรวมอยู่ในระดับมาก

สุพจน์ ยุคลธรรวงศ์ (2540) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าการพัฒนาชุดการสอนไวโอลินตามแนวการสอนของชูชาติ พิทักษากร สำหรับนิสิตนักศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาไวโอลินเป็นวิชาเอก โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1. ศึกษาแนวการสอนเนื้อหาการสอนไวโอลินของ ชูชูกิ แลงกี๊ เบียบเทียบกับชูชาติ พิทักษากร 2. พัฒนาชุดการสอนเรื่องไวโอลินตามแนวการสอนของชูชาติ พิทักษากร เป็นการวิจัยเชิงทดลองใช้รูปแบบแผนก่อนทดลอง (Pre-Experimental Design) กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรทั้งหมดซึ่งเป็นนิสิตสาขาวิชาเอกดนตรีที่ไม่ได้ศึกษาไวโอลินเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 11 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยศึกษาเอกสารและเข้าสังเกตกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชา 2712213 เครื่องสาย ภาคปลาย ปีการศึกษา 2539 – 2540 ซึ่งสอนโดย ผศ.พอ. ชูชาติ พิทักษากร โดยใช้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล 5 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการเรียนไวโอลินตามแนวคิดของชูชาติ พิทักษากร แบบประเมินผลและเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติ แบบประเมินผลและเกณฑ์การให้คะแนนมาตรฐาน Grade 1 และ Grade 2 ตามแนวของ Trinity College of Music (London) และแบบตรวจสอบความถูกต้องชุดการสอนเรื่องไวโอลินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจ โดยผลการวิจัยพบว่า 1. แนวการสอนของชูชูกิ และ ชูชาติ พิทักษากร คล้ายกันโดยใช้ธรรมชาติของสรีระเป็นหลักในการสอนซึ่งต่างกับ แลงกี๊ ที่ใช้ทฤษฎีดนตรีเป็นหลักในการสอนและกำหนดเนื้อหาการสอน ตำราเรียนของชูชูกิและแลงกี๊ ขาดเนื้อหาการสอนเทคนิคการเล่นไวโอลินบางประการและมุ่งใช้สอนกับเด็ก แต่เนื้อหาการสอนของชูชาติ พิทักษากร มีความสมบูรณ์ มุ่งใช้สอนกับผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังใช้เทคนิคการยืดหยุ่นกล้ามเนื้อในการพัฒนาการเล่นไวโอลินให้ได้ผลดีมากยิ่งขึ้น 2. ชุดการสอนเรื่องไวโอลินตามแนวของชูชาติ พิทักษากร มีมาตรฐานดี กลุ่มตัวอย่างสามารถเล่นเพลงไวโอลินมาตรฐาน Grade 2 ของ Trinity College of Music (London) ได้เป็นอย่างดีน้อย โดยมีผลคะแนนเฉลี่ยมากกว่า ร้อยละ 75 ตามเกณฑ์ที่กำหนด ผลการวิเคราะห์แบบวัดความคิดเห็นของนิสิตพบว่านิสิตเห็นด้วยอย่างยิ่งกับวิธีการสอนไวโอลินของชูชาติ พิทักษากร และผลการวิเคราะห์แบบตรวจสอบความถูกต้องของชุดการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าชุดการสอนเรื่องไวโอลินมีความถูกต้องและสอดคล้องกันทั้งด้านจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน ระยะเวลาในการทำกิจกรรม และการวัดการประเมินผล ซึ่งมีประโยชน์ในการนำไปใช้ในระดั้มากถึงมากที่สุด

กานตริตา กำแพงแก้ว (2559) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบโคตายและกิจกรรมรูปภาพ ช่วยจำเพื่อส่งเสริมทักษะไวยากรณ์ของนักเรียนระดับชั้นต้น การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัย ทดลองเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะไวยากรณ์ ประสาทด้วยวิธีการสอนแบบโคตายและกิจกรรมรูปภาพช่วยจำกับนักเรียนระดับชั้นต้น 2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางความรู้ของการพัฒนาทักษะไวยากรณ์ประสาทด้วยวิธีการสอนแบบโคตาย และกิจกรรมรูปภาพช่วยจำกับนักเรียนระดับชั้นต้น 3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ กิจกรรมพัฒนาทักษะไวยากรณ์ประสาทด้านระดับเสียง โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. กิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะไวยากรณ์ประสาทตามวิธีสอนแบบโคตายและกิจกรรมรูปภาพช่วยจำ สำหรับนักเรียนระดับชั้นต้น
2. แผนการสอนระยะยาว
3. แผนการสอน 12 คาบ
4. แบบทดสอบ ความรู้ก่อนและหลังใช้กิจกรรม
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรม
6. แบบประเมินผลการเรียนรู้ในแต่ละคาบ

ผลการวิจัยพบว่า 1. แผนการใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนา ทักษะไวยากรณ์ประสาทตามวิธีสอนแบบโคตายและกิจกรรมรูปภาพช่วยจำสำหรับนักเรียนระดับชั้นต้น มีประสิทธิภาพ 2. ผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนมีพัฒนาการทางการฟังหลังได้รับกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในด้านเนื้อหา ด้านสื่อที่ใช้ในการสอน และด้านประโยชน์ของกิจกรรมอยู่ในระดับมาก ดังนั้น กิจกรรมพัฒนา ทักษะไวยากรณ์ประสาทด้านระดับเสียงและรูปภาพช่วยในการจำทำได้ผลดีต่อนักเรียนในระดับชั้นต้น และสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังจะได้เสนอหัวข้อดังนี้

1. การเลือกประชากรที่จะศึกษา
2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 219 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

การสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหาประสิทธิภาพเพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหา

3. สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

4. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่สอนในโรงเรียนนานาชาติ 1 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบประเมินความถูกต้องเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

5. นำชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมมากขึ้น ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.2 แบบประเมินทักษะดนตรีไทย

1. ศึกษาเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ดนตรีไทย และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินทักษะดนตรีไทย

2. กำหนดรูปแบบหัวข้อและเกณฑ์การประเมินในการประเมินทักษะดนตรีไทยและสร้างหัวข้อประเมินตามลักษณะและรูปแบบที่กำหนดไว้

3. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง (Content and Construct validity) ของการหาการประเมินทักษะดนตรีไทย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยที่สอนในโรงเรียนนานาชาติ 1 คน ทำการประเมินหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นรายข้อ และเอาหัวข้อที่มีดัชนีความสอดคล้อง มีค่ามากกว่า 0.6 เพื่อใช้เป็นหัวข้อในแบบประเมินทักษะดนตรีไทย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาประสิทธิภาพกับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับชั้น Middle School Grade 7 - 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย จำนวน 35 คน ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. ดำเนินการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน (ครั้งที่ 1)
2. ดำเนินการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน (ครั้งที่ 2)
3. ดำเนินการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 กับกลุ่มประชากรจำนวน 35 คน
4. วัดทักษะการฝึกทักษะดนตรีไทยด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทยเบื้องต้น
5. วิเคราะห์ สรุป และอภิปรายผล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

หาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2 Efficiency หรือ 80/80 Efficiency)

1. ตรวจสอบคุณภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยผู้เชี่ยวชาญด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency)
2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ด้วยการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2 Efficiency Index)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

5.1.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่

1 ปีการศึกษา 2566 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) (ประสาท เนื่องเฉลิม. 2556: 224) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ประสาท เนื่องเฉลิม. 2556: 228) ซึ่งมีสูตรดังนี้

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

โดย \bar{x}

แทน ค่าเฉลี่ย

x

แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N

แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$SD = \frac{\sqrt{\sum x^2 - (\sum x)^2}}{n(n-1)}$$

โดย SD

แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x

แทน ค่าคะแนน

n

แทน จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม

$\sum x$

แทน ความถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น

5.1.2 ค่าเฉลี่ยเที่ยงตรง (Validity) ของแบบประเมินทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยพิจารณาความสอดคล้อง (Index of Congruency) (ประสาท เนื่องเฉลิม. 2556: 190) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC

แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$

แทน ผลรวมจากคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N

แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.2.1 หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา

2566 โดยการหาค่าประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2 Efficiency หรือ 80/80) (ประสาท เนื่อง
เฉลิม. 2556: 214) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum x}{B} \times 100$$

เมื่อ E₁	แทน ประสิทธิภาพระหว่างกระบวนการ
E₂	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
∑x	แทน คะแนนรวมของคะแนนทุกส่วน
A	แทน คะแนนเต็มของกระบวนการ
B	แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
N	แทน จำนวนนักเรียน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 และ 2. เพื่อหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีผลการวิเคราะห์แบ่งได้ดังนี้

1. สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

1. สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 นี้ ผู้วิจัยได้เรียบเรียงทักษะจากขั้นเริ่มต้น สู่ทักษะที่มีความยากตามลำดับ มีการจัดเรียงเนื้อหาของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยให้เหมาะสมกับนักเรียนชาวไทยและชาวต่างชาติ Grade 7 – 8 ชมรมดนตรีไทยของโรงเรียนนานาชาติเอกมัย โดยการวิเคราะห์และเรียบเรียงข้อมูลโดยใช้องค์ประกอบของหลักสูตรมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดสำหรับนักเรียนโรงเรียนเอกชนในระบบนานาชาติ ทั้งยังนำเกณฑ์ประเมินทักษะดนตรีไทยจากสำนักมาตรฐานดนตรีไทยมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประกอบการสร้างแบบประเมินทักษะดนตรีไทยด้วย ในชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัยมีเนื้อหาบทเรียนต่าง ๆ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย เป็นการเรียนทฤษฎี โดยนักเรียนเรียนรู้เรื่องเครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีด เครื่องสี เครื่องตี และเครื่องเป่า

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย เป็นการเรียนทฤษฎี โดยนักเรียนเรียนรู้การอ่านเสียงตัวโน้ต สัญลักษณ์โน้ต และจังหวะสามัญ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี เป็นการเรียนทฤษฎีและปฏิบัติ โดยนักเรียนจะต้องเลือกเครื่องดนตรีตามที่นักเรียนมีความสนใจ และเรียนรู้ฝึกปฏิบัติพื้นฐานเครื่องดนตรีตามแบบฝึกต่าง ๆ ทีละขั้นตอน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary Had A Little Lamb) เป็นการเรียนทฤษฎีและปฏิบัติ โดยนักเรียนทราบประวัติเพลง ฝึกร้องโน้ตโน้ตและปรบจังหวะ จากนั้นนักเรียนต่อเพลงและฝึกซ้อมบรรเลงเพลง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว เป็นการเรียนทฤษฎีและปฏิบัติ โดยนักเรียนทราบประวัติเพลง ฝึกร้องโน้ตโน้ตและปรบจังหวะ จากนั้นนักเรียนต่อเพลงและฝึกซ้อมบรรเลงเพลง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เพลงพม่าเขว เป็นการเรียนทฤษฎีและปฏิบัติ โดยนักเรียนทราบประวัติเพลง ฝึกร้องโน้ตโน้ตและปรบจังหวะ จากนั้นนักเรียนต่อเพลงและฝึกซ้อมบรรเลงเพลง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks เป็นการเรียนทฤษฎีและปฏิบัติ โดยนักเรียนทราบประวัติเพลง ฝึกร้องโน้ตโน้ตและปรบจังหวะ จากนั้นนักเรียนต่อเพลงและฝึกซ้อมบรรเลงเพลง

ในการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าเฉลี่ยเที่ยงตรงและค่าความเที่ยงตรง

เมื่อนำเนื้อหาสำหรับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยที่แก้ไขแล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบและแก้ไขความสอดคล้อง ความชัดเจน ความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยในด้านต่างๆ โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย เหมาะสมน้อยที่สุด และมีเกณฑ์การประเมิน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยนำผลการประเมินเนื้อหาสำหรับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย ยึดเกณฑ์การตัดสินที่คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จึงถือว่าเป็นชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้จริง ผลการตรวจสอบค่าเฉลี่ยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยพบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 คะแนน คุณภาพของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ดังตารางสรุปผลข้างล่างนี้

ตาราง 9 ผลการประเมินชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
1. เนื้อหา เหมาะสม	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภท ของเครื่องดนตรีไทย	5.00	0.00	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะ และการอ่านโน้ตเพลงไทย	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ระยะเวลา	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ระยะเวลาทุ้ม	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ซอด้วง	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ซออู้	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ซอด้วง	4.67	0.47	เหมาะสมมาก ที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐาน เครื่องดนตรี ซิม	5.00	0.00	เหมาะสมมาก ที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
1. เนื้อหา เหมาะสม	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกประเทศชั้นเดียว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	2. ความ ถูกต้อง ของเนื้อหา	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	4.67	0.47
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย		4.33	0.94	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดทุ้ม		4.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้		4.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง		4.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
2. ความถูกต้องของเนื้อหา	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	4.33	0.94	เหมาะสมมาก
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	3. ความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหา	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	4.67	0.47
ของปริมาณเนื้อหา	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	4.33	0.94	เหมาะสมมาก
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดทุ้ม	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซิม	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น	
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
3. ความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหา	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	4.33	0.94	เหมาะสมมาก	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกประเทศชั้นเดียว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
		หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีระนาดเอก		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีระนาดทุ้ม		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น	
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
4. กิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับเนื้อหา และ วัตถุประสงค์ (ต่อ)	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซิม	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	4.33	0.94	เหมาะสมมาก	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	5. คุณภาพของสื่อ	1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบตัวอักษรเหมาะสม	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
		2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีภาพประกอบเหมาะสม	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
		3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความคมชัดของภาพ	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
4. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความสนใจและอยากรู้		5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด	

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น	
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
5. คุณภาพของสื่อ (ต่อ)	5. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความถูกต้องและชัดเจน	3.67	0.47	เหมาะสมมาก	
	6. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้เรียน	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีเนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด	
	8. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีการจัดลำดับเนื้อหาจากเนื้อหาง่ายไปหาเนื้อหายาก	4.33	0.47	เหมาะสมมาก	
	9. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์	4.33	0.47	เหมาะสมมาก	
	10. เนื้อหาในชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน	4.33	0.47	เหมาะสมมาก	
	6. ภาพรวม	1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกมีความน่าสนใจ	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

เรื่อง	รายการ	ผลการประเมิน		ระดับความคิดเห็น
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
6. ภาพรวม	2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สามารถวัดความรู้และการปฏิบัติของผู้เรียนได้	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
	3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสามารถนำไปใช้ได้จริงกับการเรียนการสอน	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ยสรุปผลการประเมินชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย		4.59	0.59	เหมาะสมมากที่สุด

จากนั้นทำการหาค่าเฉลี่ยเที่ยงตรง (Validity) ของแบบประเมินทักษะดนตรีไทยสำหรับสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาความสอดคล้อง (Index of Congruency) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ **IOC**

$\sum R$

N

แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง

แทน ผลรวมจากคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อนำเนื้อหาของแบบประเมินทักษะดนตรีไทยที่แก้ไขแล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบและแก้ไขความสอดคล้อง ความชัดเจน ความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในด้านต่างๆ

โดยนำผลการประเมินเนื้อหาสำหรับแบบประเมินทักษะดนตรีไทยของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย ยึดเกณฑ์การตัดสินที่คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 0.05 ขึ้นไป จึงถือว่าเป็นแบบประเมินทักษะดนตรีไทยที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนและประเมินทักษะดนตรีไทยได้

จริง ผลการตรวจสอบค่าเฉลี่ยเที่ยงตรงของแบบประเมินทักษะดนตรีไทย พบว่ามีค่าเฉลี่ยเที่ยงตรงเท่ากับ 0.93 คะแนน คุณภาพแบบประเมินทักษะดนตรีไทยอยู่ในระดับใช้ได้ ดังตารางที่ปรากฏนี้

ตาราง 10 แปลผลการประเมิน

ข้อ	เนื้อหาการประเมิน	IOC	แปลผล
1.	การอ่านโน้ตดนตรีไทย - เข้าใจสัญลักษณ์โน้ตดนตรีไทย - สามารถบอกลักษณะการแทนเสียงตัวโน้ตดนตรีไทยได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน - สามารถยกตัวอย่างสัญลักษณ์ตัวโน้ตประกอบโดยมีรายละเอียดชัดเจน - อ่านโน้ตได้ถูกต้องตามเสียง	1.00	ใช้ได้
2.	ปรบมือตรงจังหวะ - ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม - ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควรปรับปรุง	1.00	ใช้ได้
3.	ร้องโน้ตถูกต้องตามสัญลักษณ์ - ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม - ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควรปรับปรุง	1.00	ใช้ได้
4.	การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการ แสดง เครื่องตี - รางตั้งอยู่โดยไม่เอียงไม่โคลง ขอแขวนพืนระนาด อยู่ ด้านในด้านนอกถูกต้อง	0.67	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	เนื้อหาการประเมิน	IOC	แปลผล
4.	<ul style="list-style-type: none"> - ลูกกระพรวนไม่ชิดกัน 	0.67	ใช้ได้
(ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> - ลูกกระพรวนเสียงสูงอยู่ทางขวามือของผู้ตี - หัวไม้ตีไม้คอลลอน ผ้าหุ้มหัวไม้ไม่ขาดหลุดร่อน ก้านไม้ตีไม้หักหรือแตก ความแข็งของหัวไม้ต้องได้มาตรฐาน - ระยะห่างระหว่างลูกกระพรวนแต่ละลูกห่างกันอย่างเหมาะสม - เครื่องสี - กะโหลก/กระบอกชอตั้งฉากกับแนวลูกบิด หนึ่งหน้าชอไม่ชำรุด สายชอมี 2 สาย - คันชักไม่หย่อน - ตรวจสอบหมอน/หย่อง บริเวณหน้าชอ - ตรวจสอบเสียงว่าเพี้ยนหรือไม่ โดยการสีสายเปล่าของสายเอกและสายทุ้ม 		
5.	<ul style="list-style-type: none"> - ทำนั่ง - นั่งพับเพียบ/ขัดสมาธิ - ลำตัวตรง - ไม่ก้มหรือเงยหน้า - ไม่นั่งเฉียงเฉียงไปทางใดทางหนึ่ง - นั่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี 	1.00	ใช้ได้
6.	<ul style="list-style-type: none"> - วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันชักและคันชอ เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ก้านพาดอยู่กลางร่องอุ้งมือ ใช้นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะข้างไม้ตีปลายนิ้วชี้กดลง - ด้านล่างของไม้ กำหนดระยะห่างให้พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนักของไม้ตี - ระยะห่างระหว่างหัวไม้กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากันแล้วคว่ำมือ - แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตาม 	1.00	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	เนื้อหาการประเมิน	IOC	แปลผล
6 (ต่อ)	<p>ธรรมชาติและงอข้อศอกเป็นมุมฉาก เครื่องสี มือขวา</p> <ul style="list-style-type: none"> - หงายฝ่ามือข้างขวาจับคันทัก - คันทักขนานกับพื้น - จับแบบสามหยีบ - นิ้วไม่ชิดหมุดขอ <p>มือซ้าย</p> <ul style="list-style-type: none"> - มือซ้ายจับคันทวนขอ - มืออยู่ใต้รัดอก นิ้วหัวแม่มือประคองคันทวน นิ้วทั้ง 4 เรียงอยู่บนสาย - มืออยู่ใต้รัดอก - ครอบอกชอวางอยู่ที่กึ่งกลางของหน้าขาซ้าย คันทวน อยู่ในแนวตั้ง 		
7.	<p>วิธีการบรรเลง</p> <p>เครื่องตี</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ตีเก็บคู่แปด - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียง <p>เครื่องสี</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้าให้ขนานกับพื้น - สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ - สีคันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทัก <p>ออก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต 	1.00	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	เนื้อหาการประเมิน	IOC	แปลผล
8.	ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว - จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	1.00	ใช้ได้
9.	คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดังสม่ำเสมอ - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตาม	0.67	ใช้ได้
10.	การดูแลรักษาเครื่องดนตรีหลังการบรรเลง - ปลดฝืนระนาดลงจากขอด้านในทางซ้ายมือใช้ผ้าสะอาดเช็ดเครื่องดนตรี - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดไม้ตี - จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย เครื่องสี - ลดสายซอ เลื่อนหย่อง/หมอน ไปที่ขอบด้านบนหน้าซอ - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดคันทซอและกระบอกซอ - เช็ดคันทซอและตัดหางม้าที่ขาด - จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย	1.00	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ยเพียงตรง		0.93	ใช้ได้

2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

1. ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน (ครั้งที่ 1) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ตามตารางดังนี้

ตาราง 11 ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน ครั้งที่ 1

ข้อบกพร่อง	การแก้ไขของผู้วิจัย
1. เนื้อหามีความยาวเกินไป	1. ปรับความยาวของเนื้อหาให้เหมาะสม
2. ไม่มีรูปภาพการจับเครื่องดนตรี	2. เพิ่มรูปภาพการจับเครื่องดนตรี
3. ไม่มีรูปภาพประกอบประกอบเครื่องดนตรี	3. เพิ่มรูปภาพองค์ประกอบเครื่องดนตรี
4. ชุดแบบฝึกไม่มีสีสันทึ่น่าสนใจ	4. เพิ่มสีสันทึ่ให้ชุดแบบฝึกทักษะโดยไม่ใช้สีที่ดูจืดและใช้สีมากเกินไป

2. ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรจำนวน 5 คน (ครั้งที่ 2) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ตามตารางดังนี้

ตาราง 12 ผลการสอบถามความเหมาะสมของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ครั้งที่ 2

ข้อบกพร่อง	การแก้ไขของผู้วิจัย
1. ไม่มีรูปตำแหน่งตัวโน้ตบนเครื่องดนตรี	1. เพิ่มรูปตำแหน่งตัวโน้ตบนเครื่องดนตรี
2. ไม่มีประวัติเพลงที่มาของเพลง	2. เพิ่มประวัติเพลงที่มาของเพลง

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากการนำผลคะแนนที่ได้จากการประเมินหลังหน่วยการเรียนรู้ตามชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยระหว่างเรียนมาหาประสิทธิภาพตัวแรก (E1) และคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย เพื่อหาประสิทธิภาพ (E2) แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางต่อไปนี้

1. ผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทย

ตาราง 13 แสดงผลวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบระหว่างเรียน (E1)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E1	คะแนนเฉลี่ยรวม
	เครื่องดนตรีไทย	ฝึกอ่านและร้องโน้ตเพลง	พื้นฐานเครื่องดนตรี	เพลงหนูมาลี	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขว	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
1	10	24	18	20	18	24	24	138	81.18	
2	10	24	10	20	25	25	25	137	80.59	
3	10	24	20	19	25	25	25	148	87.06	
4	10	24	10	23	24	24	24	139	81.76	
5	10	21	15	19	25	25	25	140	82.35	
6	10	21	15	20	24	24	24	138	81.18	
7	9	24	16	20	24	24	24	141	82.94	
8	10	24	16	22	24	24	24	144	84.71	
9	9	26	15	19	23	23	23	138	81.18	
10	8	25	14	20	24	24	24	139	81.76	

ตาราง 13 (ต่อ)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E1	คะแนนเฉลี่ยรวม
	เครื่องดนตรีไทย	ฝึกอ่านและร้องโน้ตเพลง	พื้นฐานเครื่องดนตรี	เพลงหมอลำ	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขว	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
11	8	23	17	20	25	25	25	136	80.00	
12	10	23	20	22	25	25	25	150	88.24	
13	10	24	15	21	25	25	25	145	85.29	
14	10	24	16	21	23	23	23	140	82.35	
15	10	24	10	22	24	24	24	138	81.18	
16	9	23	19	21	22	22	22	138	81.18	
17	9	22	19	19	24	24	24	141	82.94	
18	8	25	20	19	22	22	22	138	81.18	
19	10	25	20	18	25	25	25	148	87.06	
20	10	26	23	23	19	18	18	137	80.59	
21	9	26	19	21	19	19	19	132	77.65	
22	9	24	19	21	21	20	20	134	78.82	
23	8	22	24	19	25	25	25	148	87.06	
24	9	23	25	19	24	24	24	148	87.06	
25	9	22	25	20	25	25	25	151	88.82	
26	10	23	26	20	23	23	23	148	87.06	
27	10	23	20	23	23	23	23	145	85.29	
28	10	25	15	21	24	24	24	143	84.12	
29	10	25	15	22	25	25	25	147	86.47	

ตาราง 13 (ต่อ)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E1	คะแนนเฉลี่ยรวม
	เครื่องดนตรีไทย	ฝึกอ่านและร้องโน้ตเพลง	พื้นฐานเครื่องดนตรี	เพลงหมูมาลี	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขว	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
30	10	23	18	23	24	24	24	146	85.88	
31	10	24	19	21	23	23	23	143	84.12	
32	9	23	19	22	25	25	25	148	87.06	
33	10	23	20	21	25	25	25	149	87.65	
34	10	24	25	20	25	25	25	154	90.59	
35	10	25	28	20	25	25	25	158	92.94	
รวม	333	831	636	721	826	830	830	5007	2945.29	84.15
	95.14	94.97	51.92	82.40	94.40	94.86	94.86	84.15	84.15	

จากตาราง 13 พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบการปฏิบัติทักษะดนตรีไทยระหว่างเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทยคิดเป็นร้อยละ 84.15 โดยหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถทดสอบได้คะแนนเรียงจากลำดับเฉลี่ยสูงสุดได้ดังนี้คือ เครื่องดนตรีไทย คิดเป็นร้อยละ 95.14 อันดับที่สองรองลงมาคือ ฝึกอ่านและร้องโน้ตเพลง คิดเป็นร้อยละ 94.97 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว คิดเป็นร้อยละ 94.40 เพลงพม่าเขว และ เพลง Give Thanks คิดเป็นร้อยละ 94.86 เพลงหมูมาลีคิดเป็นร้อยละ 82.40 พื้นฐานเครื่องดนตรี คิดเป็นร้อยละ 51.92

2. ผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทย

ตาราง 14 แสดงผลวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบหลังเรียน (E2)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E2	คะแนนเฉลี่ยรวม
	ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	เพลงหม่อมมาลี	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขา	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
1	10	25	35	25	23	23	23	164	96.47	
2	10	24	35	25	25	25	25	169	99.41	
3	10	24	33	25	25	25	25	167	98.24	
4	10	25	35	24	24	24	24	166	97.65	
5	10	25	34	25	25	25	25	169	99.41	
6	10	23	35	24	24	24	24	164	96.47	
7	9	25	33	24	24	24	24	163	95.88	
8	10	25	34	24	24	24	24	165	97.06	
9	9	23	35	23	23	23	23	159	93.53	
10	8	23	33	24	24	24	24	160	94.12	
11	8	23	31	25	25	25	25	162	95.29	
12	10	23	31	25	25	25	25	164	96.47	
13	10	24	30	25	25	25	25	164	96.47	
14	10	24	35	23	23	23	23	161	94.71	
15	10	24	35	24	24	24	24	165	97.06	
16	9	23	31	22	22	22	22	151	88.82	

ตาราง 14 (ต่อ)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E2	คะแนนเฉลี่ยรวม
	ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	เพลงหมอลำ	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขว	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
17	9	22	34	24	24	24	24	161	94.71	
18	8	25	35	22	22	22	22	156	91.76	
19	10	25	30	25	25	25	25	165	97.06	
20	10	24	31	18	18	18	18	137	80.59	
21	7	23	33	19	19	21	23	145	85.29	
22	7	22	33	20	20	22	24	148	87.06	
23	8	23	33	25	25	25	25	164	96.47	
24	9	24	31	24	24	24	24	160	94.12	
25	9	22	35	25	25	25	25	166	97.65	
26	10	23	35	23	23	23	23	160	94.12	
27	10	23	31	23	23	23	23	156	91.76	
28	10	25	34	24	24	24	24	165	97.06	
29	10	25	35	25	25	25	25	170	100.00	
30	10	23	34	24	24	24	24	163	95.88	
31	10	24	33	23	23	23	23	159	93.53	
32	9	23	34	25	25	25	25	166	97.65	
33	10	23	33	25	25	25	25	166	97.65	
34	10	25	31	25	25	25	25	166	97.65	

ตาราง 14 (ต่อ)

นักเรียน	หน่วยการเรียนรู้							รวม	E2	คะแนนเฉลี่ยรวม
	ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	เพลงหนูมาลี	เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	เพลงพม่าเขว	เพลง Give Thanks			
	10	25	35	25	25	25	25	170	100	100
35	10	25	32	25	25	25	25	167	98.24	
รวม	329	832	1162	831	829	833	837	5653	3325.29	95.01
	94.00	95.09	94.86	94.97	94.74	95.20	95.66	95.01	95.01	

จากตาราง 14 พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบการปฏิบัติทักษะดนตรีไทยระหว่างเรียน ด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทยคิดเป็นร้อยละ 95.01 โดยหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถทดสอบได้คะแนนเรียงจากลำดับสูงสุดได้ดังนี้คือ เพลง Give Thanks ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 95.66 เพลงพม่าเขว มีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 95.20 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย คิดเป็นร้อยละ 95.09 เพลงหนูมาลี คิดเป็นร้อยละ 94.97 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี คิดเป็นร้อยละ 94.86 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว คิดเป็นร้อยละ 94.74 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย คิดเป็นร้อยละ 94.00

ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทดสอบระหว่างเรียน (E1) และการทดสอบหลังเรียน (E2)

นักเรียน	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนรวม ระหว่างเรียน	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนรวม หลังเรียน
1	81.18	96.47
2	80.59	99.41
3	87.06	98.24
4	81.76	97.65
5	82.35	99.41
6	81.18	96.47
7	82.94	95.88
8	84.71	97.06
9	81.18	93.53
10	81.76	94.12
11	80.00	95.29
12	88.24	96.47
13	85.29	96.47
14	82.35	94.71
15	81.18	97.06
16	81.18	88.82
17	82.94	94.71
18	81.18	91.76
19	87.06	97.06
20	80.59	80.59
21	77.65	85.29
22	78.82	87.06
23	87.06	96.47
24	87.06	94.12

ตาราง 15 (ต่อ)

นักเรียน	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนรวม	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนรวม
	ระหว่างเรียน	หลังเรียน
25	88.82	97.65
26	87.06	94.12
27	85.29	91.76
28	84.12	97.06
29	86.47	100.00
30	85.88	95.88
31	84.12	93.53
32	87.06	97.65
33	87.65	97.65
34	90.59	97.65
35	92.94	98.24
คะแนนรวม	2945.29	3325.29
ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	84.15	95.01

จากตาราง 15 พบว่าชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ นักเรียนมีผลการทดสอบระหว่างเรียนด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทยระหว่างเรียน (E1) เท่ากับ 84.15 และนักเรียนมีผลการทดสอบระหว่างเรียนด้วยแบบประเมินทักษะดนตรีไทยหลังเรียน (E2) เท่ากับ 95.01 โดยมีความแตกต่างกันคิดเป็นร้อยละ 10.86

สรุปได้ว่าชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 มีประสิทธิภาพ 84.15/95.01 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 80/80 ซึ่งเป็นสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยขอแนะนำผลการสรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ ตลอดจนการดำเนินการวิจัย เรื่องการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติ เอกมัยตามลำดับดังต่อไปนี้

1 จุดมุ่งหมายของการทำวิจัย

1. สร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

2 ขอบเขตของงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากร คือ นักเรียนสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 219 คน
กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น : ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
 - 2.2 ตัวแปรตาม : ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
3. เนื้อหา
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย (1 คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย (2 คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี (2 คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary Had A Little Lamb) (1 คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เพลงพม่าเขว (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks

(3 คาบ)

4. ระยะเวลาทำการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองทั้งหมด 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที

3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับ กลุ่มประชากร คือ นักเรียนสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยนำชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยซึ่งเป็นเครื่องมือที่สร้างไปทดลองกับกลุ่มประชากรประชากร คือ นักเรียนสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ ทำความเข้าใจ และข้อตกลงในการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

2. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย จำนวน 13 คาบ ระยะเวลา 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ทำการทดลองในช่วงโมงภาษาและวัฒนธรรมไทย ชมรมดนตรีไทยในระดับชั้น Grade 7 – 8 มีรายละเอียดดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย (1 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary

Had A Little Lamb) (1 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เพลงพม่าเขว (2 คาบ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks

(3 คาบ)

3. เมื่อทดลองชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ครบตามเวลาที่กำหนดแล้ว ก็จะทำกรทดสอบหลังจากที่ได้ใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย เพื่อประเมินผู้เรียนและหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมารวบรวม วิเคราะห์ อภิปรายผล และสรุปผล

4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษา การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย โดยการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบคุณภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยผู้เชี่ยวชาญ หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency)

2. หาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ด้วยการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2 Efficiency Index)

5 สรุปผลการวิจัย

การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1. จากการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นพบว่า การวิเคราะห์และนำเสนอเนื้อหาจากมาตรฐานดนตรีไทยเข้ามามีประกอบการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนั้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย โดยกำหนดขอบเขตและระดับมาตรฐานได้เหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีการนำทฤษฎีด้านดนตรีต่าง ๆ ของ เอมีล ชาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze) แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) และชินอิจิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki) มาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ประกอบการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย ในการทำกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ส่งผลให้

ผู้เรียนมีพัฒนาการในการปฏิบัติทักษะดนตรีไทยได้ดียิ่งขึ้น จึงทำให้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัยมีประสิทธิภาพ

2. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1)/(E2) เท่ากับ 84.15 /95.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ 80/80

6 การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ซึ่งผลการวิจัยพบว่าชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัยมีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) ที่ 84.15 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ที่ 95.01 แสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2) ที่ 84.15/95.01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80”

การใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นพบว่านักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ทั้งนี้เกิดจากสาเหตุหลายประการคือ

โรงเรียนนานาชาติเป็นโรงเรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ดังนั้นแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างทางวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งสำคัญ ส่งผลให้มีการจัดกิจกรรมตามวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันขึ้นปีใหม่ วันตรุษจีน วันลอยกระทง และวันสำคัญทางศาสนา และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความสามารถทางวัฒนธรรมที่แตกต่างของตน ทั้งนี้ครูผู้สอนควรมีการจัดรูปแบบการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ศิลปะ นาฏศิลป์ ดนตรีตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมโดยการจัดกิจกรรมสอดแทรกความรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะวัฒนธรรม การแสดง หรือบทเพลงตามเชื้อชาติของตน ทั้งนี้ยังควรจัดเรียงเนื้อหาของบทเรียนให้มีความเชื่อมโยงกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลาย โดย ภัทรวดี สุวรรณศร (2562) ได้กล่าวว่า การจัดเนื้อหาดนตรีในวิชาดนตรี ควรมีการจัดเรียงเนื้อหาให้มีความต่อเนื่อง เชื่อมโยงกันโดยจะเพิ่มประสบการณ์ผู้เรียนให้เรียนรู้ได้ลึกซึ้งและกว้างขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มการประยุกต์ใช้องค์ประกอบดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในองค์ความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนมา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะดนตรีต่อไป

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีการกำหนดเนื้อหา ทฤษฎีและทักษะที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยนำเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยมากำหนด ขอบเขตระดับทักษะดนตรีไทยของผู้ใช้ชุดแบบฝึกทักษะ และพัฒนาขึ้นตามระดับโดยสร้างชุดแบบ ฝึกทักษะตามลำดับขั้นต่อนจากแบบฝึกที่ง่ายไ้ไปสู่ระดับความยาก เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ และส่งเสริมความมั่นใจให้กับผู้เรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ พิชญดา ไชยดี (2564) ว่า แบบฝึกที่ สร้างขึ้นสามารถช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้ นักเรียนเรียนรู้ แนวทางและช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ได้ดีขึ้นตามลำดับ มีความมั่นใจ รวมไปถึงนักเรียนมีการ พัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น ทั้งนี้ นักเรียนต้องมีการฝึกทักษะการทำซ้ำ เพื่อให้เกิดความ ชำนาญในการปฏิบัติเครื่องดนตรี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ ซินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki) ที่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการฝึกฝนซ้ำ และแพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการทำซ้ำเช่นกัน หลังจากการเรียนรู้ของนักเรียนในการใช้ ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ปีการศึกษา 2566 เป็นการเรียนรู้ผ่านชุดแบบฝึกโดยมีครูแนะนำและ ช่วยเหลือ มีการทดสอบความเข้าใจเพื่อย้ำและทบทวนในกรณีที่นักเรียนทำการทดสอบไม่ผ่าน

การเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 นักเรียนจะ ได้เรียนทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ ผ่านการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบจังหวะดนตรีด้วย เนื่องจากการจะบรรเลงดนตรีให้เกิดความไพเราะนั้นผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจถึงจังหวะในบท เพลงโดยใช้เพลงอย่างง่าย หรือบทเพลงที่นักเรียนคุ้นชินมาใช้ประกอบการเคลื่อนไหวร่างกายตาม จังหวะ โดยมีความสอดคล้องกับ นิลวรรณ อึ้งอัมพร (2557) กล่าวว่า ผู้เรียนที่เป็นวัยรุ่นหรือ ผู้ใหญ่ที่มีความรู้ทางดนตรีเป็นอย่างดี หากไม่เคยได้รับการฝึกฝนร่างกายให้ทำงานอย่างประสาน สัมพันธ์ มีความลำบากในการบังคับควบคุมแขนและขาให้ปฏิบัติรูปแบบจังหวะที่แม่นยำ ควรมี การฝึกกิจกรรมที่เริ่มจากง่ายกว่าอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายส่วน ต่าง ๆ ของร่างกายอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การถ่ายทอดและตีความบทเพลงจึงจะมี ประสิทธิภาพตามที่ควรจะเป็น และยังมีความสอดคล้องกับทฤษฎีดนตรีของเอมิล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze) ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกการเคลื่อนไหว และการใช้เพลงอย่างง่าย เช่น เพลงพื้นเมือง เพลงคลาสสิก ฯลฯ มาประกอบการฝึกทักษะโดยมีความสอดคล้องกับทฤษฎีดนตรี ของ ซินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki) ซึ่งในการที่นักเรียนจะสามารถเข้าใจจังหวะดนตรีผ่าน

ท่วงทำนองของบทเพลงได้นั้นอาจต้องอาศัยการจดจำ ดังทฤษฎีดนตรีของแพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) ที่ระบุไว้

นอกจากนี้การที่นักเรียนได้มีโอกาสแสดงในที่สาธารณะก็เป็นตัวช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายามฝึกฝนทักษะจนเกิดเป็นความชำนาญ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในกรณีที่หลงลืมโน้ตเพลงด้วยการใช้ไหวพริบที่เกิดจากการฝึกซ้อมที่สั่งสมประสบการณ์ ดังที่ กิตติพงษ์ อินทร์ศรี (2565) กล่าวว่า การใช้แบบฝึกหัดมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนวัตกรรม จะช่วยให้นักแสดงสามารถใช้จินตนาการ ไหวพริบปฏิภาณ การโต้ตอบสื่อสารระหว่างนักแสดง การแก้สถานการณ์เฉพาะหน้า และสามารถนำเสนอออกมาได้ นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับทฤษฎีดนตรีของ ชินอิชิ ซุซูกิ (Shinichi Suzuki) ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถในที่สาธารณะ และ เอมีล ซาคส์ ดาลโครซ (Emile Jaques-Dalcroze) ที่มีการส่งเสริมให้นักเรียนฝึกใช้ทักษะการดนตรีสด (Improvisation)

จากการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 - 2567 โดยการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนั้น นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎีและทักษะดนตรีไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่งผลให้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย เป็นเครื่องมือวิจัยที่มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมกับผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง และมีพัฒนาการในการปฏิบัติทักษะดนตรีไทยที่ดียิ่งขึ้น

การนำชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนนั้นส่งผลให้นักเรียนได้รับประโยชน์ในการเรียนดนตรีที่เห็นอย่างชัดเจน เช่น นักเรียนมีพัฒนาการทางทฤษฎีและทักษะปฏิบัติในการฝึกการอ่านและร้องโน้ต พร้อมทั้งปรับจังหวะด้วยตนเองได้ ทั้งยังเป็นการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในกรณีที่นักเรียนบางคนขาดความเข้าใจและไม่กล้าสอบถามครูผู้สอนส่งผลให้นักเรียนได้แสวงหาสาระความรู้ที่เกี่ยวข้องด้วยการพบเพื่อนเพื่อสอบถาม และเพื่อนที่ช่วยเพื่อนได้มีโอกาสในการทบทวนความรู้ของตนเอง การที่ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ กันอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตนเองและกลายเป็นพฤติกรรมเสริมสร้างความรู้ให้กับตัวผู้เรียน โดยสามารถเห็นได้จากขณะที่ทำการเรียนการสอน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ศิวินิต อรรถวฤณกุล (2551) ว่า ในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วย บุคคล สาระความรู้ เครื่องมือ การปรับเปลี่ยนจัดการพฤติกรรม

และการประเมิน โดยกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการสร้างความรู้ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์คะแนนการประเมินผลงานของกลุ่มตัวอย่างพบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผลงานที่กลุ่มตัวอย่างพัฒนาขึ้น อยู่ในระดับดี

ผลการหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 พบว่า ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 84.15/95.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ นิภา โสภา สัมฤทธิ์ (2541) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนเรื่องแบบฝึกทักษะการดีจะเข้าเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิชาเอกจะเข้า วิทยาลัยนาฏศิลป์พบว่า ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 86.56/85.05 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 จากการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย แนวคิด ทฤษฎีดนตรี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดแบบฝึกทักษะมาใช้ประกอบเป็นแนวทางในการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย เพื่อส่งเสริมและกระตุ้นการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น และส่งผลให้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัยมีประสิทธิภาพที่ดี

สรุปได้ว่าการเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ระดับ Middle School Grade 7 – 8 ที่เรียนชมรมดนตรีไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนรู้ด้านทฤษฎีและทักษะปฏิบัติดนตรีไทยที่ดีขึ้น ทั้งยังสามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นพื้นฐานเพื่อใช้ในการศึกษาเรียนรู้ทักษะดนตรีไทยที่สูงขึ้น ฝึกฝนความแม่นยำและความชำนาญให้ดียิ่งขึ้นได้

7 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อแก้ไขปัญหา หรือพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 การจัดการเรียนการสอนโดยการเข้าสู่ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย นักเรียนจะต้องอ่านคำชี้แจงก่อนการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยโดยละเอียด ทั้งนี้ควรมีครูคอยให้คำแนะนำตลอดเวลาการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

1.2 การจัดการเรียนการสอนจะต้องอาศัยการวางแผนการบริหารจัดการเวลาในการเรียนการสอนให้เหมาะสม เนื่องจากชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีเนื้อหาที่ง่ายและยากแตกต่างกัน บางหน่วยการเรียนรู้ อาจต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมนาน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยที่ต่อเนื่องโดยมีเนื้อหาที่ยากมากขึ้นตามลำดับเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย

2.2 ควรมีการสร้างเกณฑ์ทักษะใหม่ที่เหมาะสมกับเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย

2.3 ควรมีการสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยในรูปแบบภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติสามารถอ่าน เรียนรู้ ทบทวนและเข้าใจเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ต่าง ๆ

2.4 ควรทำการศึกษาชุดแบบฝึกทักษะ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยในระดับที่สูงขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพทักษะปฏิบัติของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เอกสารส่งเสริมวิชาการเรียน การสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ: กรุงเทพฯ.*
- กานตติดา กำแพงแก้ว. (2559). *การใช้วิธีสอนแบบโคตตายและกิจกรรมรูปภาพช่วยจำเพื่อส่งเสริม ทักษะไวยากรณ์ของนักเรียนระดับชั้นต้น. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. (ครุศาสตร์).*
- กิตติคุณ ม่วงทา. (2556). *แบบฝึกทักษะเพื่อเพิ่มพูนความรู้วงศัพท์สำหรับนักเรียนต่างชาติระดับไฮ สคูล โรงเรียนประชาคมนานาชาติ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ, กรุงเทพฯ.*
- กิตติพงษ์ อินทร์ศรี. (2565). *นวัตกรรมการแสดงละครเพลงพื้นบ้าน. (ศิลปกรรมศาสตรดุษฎี บัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). *การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการ ศึกษาศาสตรวิจัย, 5(1), 7-9.*
- ฉานนุญ ไล้ทอง. (2560). *ผลการใช้ชุดแบบฝึกตามแนวความคิดของคาร์ล ออร์ฟ เพื่อพัฒนาความ เข้าใจทางด้านจังหวะของนักเรียนวงโยทวาทิตระดับประถมศึกษา. 12(1), 323-353.*
- ณัฐ เชียงทอง. (2555). *แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์ คลาสสิกในระดับชั้นต้น. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ณัฐพล เลิศวิริยะปิติ. (2563). *การสร้างแบบฝึกทักษะการตีฆ้องวงใหญ่: กรณีศึกษาภูมิปัญญา ท้องถิ่น สำนักดนตรีไทยบ้านอรุณฤกษ์. (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก <http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1057/1/gs611130170.pdf>*
- ธวัชชัย นาควงษ์. (2544). *โคได้สู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- ธีรพงศ์ พุทธขาว. (2564). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะปฏิบัติดนตรีสากล (เครื่องเป่าวงโยทวาทิต) โดย ประยุกต์ตามแนวความคิดของดัลโครซ ออร์ และโคตตาย เพื่อเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติเครื่อง ดนตรีสากล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองโนประชาสรรค์. Journal of Roi Kaensarn Academi, 6(6), 137-152.*

นิภา ไสภาสัมฤทธิ์. (2541). การศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนเรื่องแบบฝึกทักษะการตีตะเซ่เบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิชาเอกจะเซ่ วิทยาลัยนาฏศิลป์. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.

นิลวรรณ อึ้งอัมพร. (2557). สรีระสัมพันธ์ : กระบวนการพัฒนาทักษะความเป็นนักดนตรีโดยใช้บทฝึกดนตรีเพื่อการเคลื่อนไหว. (ศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปฐมชัย ณะนะเนตร. (2554). การสร้างแบบฝึกด้านการเขียน วิชาภาษาไทย เรื่องคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามตราชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม). (ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต).

ผกาพรรณ แสงพรหม. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้การขับร้อง โดยใช้แนวคิดของ โซลตัน โคดาเย และ ซินอิจิ ชูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์. (ครุศาสตร์).

พัชรภรณ์ รัตนวลี. (2562). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการต้นสดสำหรับผู้เรียนเปียโนระดับประถม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นจาก

<http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/69967>

พัฒนพงศ์ บรรณการ. (2553). การพัฒนาแบบฝึกเรื่องการเป่าขลุ่ยไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นจาก

<http://www.sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/7520>

พาดิณี เพียรชนะ. (2563). การพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะชอู่เบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนภารตวิทยาลัย. (ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ

<http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/handle/123456789/1353>

พิชญดา ไชยดี. (2564). การพัฒนาทักษะการวาดการ์ตูนคนโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายน้ำทิพย์. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ศิลปศึกษา).

ภัทรวดี สุวรรณสร. (2562). แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีไทยตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมในโรงเรียนนานาชาติ. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (คณะครุศาสตร์).

- วลีรัตน์ ดิษยครินทร์. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะและการเขียนสรุปความจากเพลงไทยร่วมสมัย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วศินี มามีวัฒน์. (2557). การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนลายไทยตามแนวคิดทฤษฎีเกสโตลท์ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วันวิสาข์ พิมจินดา. (2556). การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความเรื่องสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). สืบค้นจาก https://ir.swu.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/4138/Wanwisa_P.pdf?sequence=2&isAllowed=y
- วีระ มณีรัตน์พร. (2542). การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิธีวาดภาพการ์ตูนจากเส้นโครงร่างพื้นฐาน. (9). (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ). สืบค้นจาก <https://dspace.rmutk.ac.th/handle/123456789/151> (2)
- ศิวินิต อรรถวุฒิกุล. (2551). การพัฒนาระบบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยใช้คอมพิวเตอร์สนับสนุนการเรียนรู้ร่วมมือตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อสร้างพฤติกรรมการสร้างความรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. (ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย อเมธีรักษ์. (2542). ดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย โครงการตำราวิชาการ ราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระเจริญพระชนมพรรษา 6 รอบ: มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2558). หลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ กลุ่มงานโรงเรียนนโยบายพิเศษ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2545). เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- ลิขณณ์ แศกย่านเดิม. (2558). แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรี. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 19(2), 22-24.

สิทธิพันธ์ รุ่งทิวทรัพย์. (2561, กันยายน - ธันวาคม). การพัฒนากิจกรรมศิลปะวิจารณ์เพื่อส่งเสริม
สุนทรียะและการประเมินค่า สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วารสารวิชาการ
บัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต, 14(3), 277-290.

สุพจน์ ยุคลธรรวงศ์. (2540). การพัฒนาชุดการสอนไวโอลินตามแนวการสอนของชูกชาติ พิทักษ์อักษรกร
สำหรับนิสิตนักศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาไวโอลินเป็นวิชาเอก. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต).

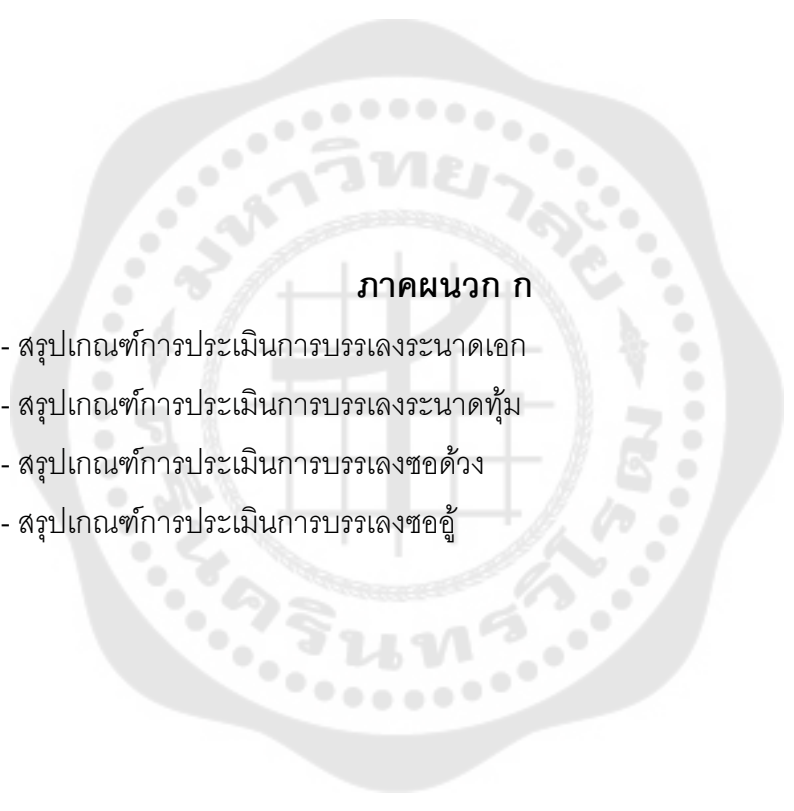
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา พงษ์ประยูร. (2565) การจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย - นาฏศิลป์ไทยในโรงเรียนนานาชาติ.

อุษณี ลลิตผสวน. (2551). การวิจัยและพัฒนาแบบฝึกทักษะการตัดสินใจที่มีผลต่อประสิทธิภาพการ
บริหารเวลาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย : การ
ประยุกต์ใช้ทฤษฎีเกม. (ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นจาก

https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457%2FCU.the.2008.593

-
- ภาคผนวก ก**
- สรุปเกณฑ์การประเมินการบรรเลงระนาดเอก
 - สรุปเกณฑ์การประเมินการบรรเลงระนาดทุ้ม
 - สรุปเกณฑ์การประเมินการบรรเลงซอด้วง
 - สรุปเกณฑ์การประเมินการบรรเลงซออู้

สรุปเกณฑ์การประเมินการบรรเลงระนาดเอก

ขั้นที่ 1

- 4.1.1 ต้องตีตรงกลางของลูกระนาดเอกแต่ละลูก
- 4.1.2 วิธีตีโดยใช้กล้ำมเนื้อบึงคั้งนี้
 - 4.1.2.1 ใช้กล้ำมเนื้อแขนเป็นหลักและใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหว
ข้อมือร่วมด้วยเรียกว่า ครึ่งข้อครึ่งแขน (เกร็งแขนปล่อยข้อ)
 - 4.1.2.2 ในการตีด้วยความเร็ว จะใช้ส่วนของกล้ำมเนื้อตริงหัวไหล่ไว้เป็นหลัก
เพื่อให้กล้ำมเนื้อแขนสามารถบังคับการตีให้คล่องตัว ตีโดยการจับไม้ให้แน่น
- 4.1.3 ยกไม้ตีสูงประมาณ 6 นิ้วพุด จากผืนระนาด
- 4.2.1 ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ
- 4.2.4 ตีสองมือและตีลิม คือ คุณภาพเสียงที่เกิดจากการตีจากเก็บสองมือพร้อมกันให้
เสียงลงเท่ากันแล้วยกขึ้นโดยเร็ว เป็นคุณภาพเสียงที่เกิดจากการตีจาก ตีสองมือจะได้เสียงโต ตีลิม
จะได้เสียงเล็ก
 - 4.2.4.1 ตีที่ละเสียงเป็นพยางค์สั้น ๆ

ขั้นที่ 2

- 4.2.2 ตีฉาก
- 4.2.3 ตีเก็บคู่แปด

ขั้นที่ 3

- 4.2.5 ตีกรอ

ขั้นที่ 4

- 4.2.4 ตีสองมือหรือตีลิม (ตีเสียงไพเราะ)
- 4.2.4.2 ตีดำเนินกลอน

ขั้นที่ 5

- 4.2.9 ตีกลอน
- 4.2.10 ตีรัว
 - 4.2.10.1 รัวลูกเดียว

ชั้นที่ 6

- 4.2.10 ตีรั้ว
 - 4.2.10.2 รั้วสองลูก
 - 4.2.10.15 รั้วเป็นคู่ต่าง ๆ

ชั้นที่ 7

- 4.2.10 ตีรั้ว
 - 4.2.10.3 ตีรั้วขึ้นรั้วลง
- 4.2.11 ตีขี้
- 4.2.12 ตีกวาด
- 4.2.13 ตีกวาด

ชั้นที่ 8

- 4.2.10 ตีรั้ว
 - 4.2.10.4 รั้วคาบลูกคาบดอก
 - 4.2.10.5 รั้วเป็นทำนอง (รั้วพื้น)
- 4.2.14 ตีเก็บคู่ 16
- 4.2.15 ตีเน้น

ชั้นที่ 9

- 4.2.10 ตีรั้ว
 - 4.2.10.6 รั้วรอด
 - 4.2.10.7 รั้วรูป
 - 4.2.10.8 รั้วดู
 - 4.2.10.9 รั้วเสียงโต
 - 4.2.10.10 รั้วฉีกอก
- 4.2.17 ตีปรีบ

ชั้นที่ 10

4.2.10 ตีรั้ว

4.2.10.11 รั้วกำก่าย

4.2.10.12 รั้วไขว้มือ

4.2.10.13 รั้วกระพ้อ

4.2.10.14 รั้วปรีบ

4.2.18 ตีสะบัดร่อน

ชั้นที่ 11

ไม่มี

สรุปเกณฑ์ขั้นต่าง ๆ ในการประเมินวิธีการตีระนาดทุ้ม

ขั้นที่ 1

- 4.1.1 ต้องตีตรงกลางของลูกระนาดทุ้มแต่ละลูก
- 4.1.2 วิธีตีใช้กล้ามเนื้อบังคับดังนี้
 - 4.1.2.1 ใช้กล้ามเนื้อแขนเป็นหลัก และใช้กล้ามเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหวข้อมือร่วมด้วยเรียกว่า ครึ่งข้อครึ่งแขน (เกร็งแขน ปล่อยข้อ)
 - 4.1.2.2 ในการตีด้วยความเร็ว จะใช้ส่วนของกล้ามเนื้อตึงหัวไหล่ไว้เป็นหลัก เพื่อให้กล้ามเนื้อแขนสามารถบังคับการตีให้คล่องตัว และรวดเร็วขึ้น
 - 4.1.2.3 โดยทั่วไปใช้น้ำหนักมือในการตีมากกว่าระนาดเอก ผู้ตีจึงต้องยกไม้ตีสูงกว่าพอประมาณ
 - 4.1.2.4 น้ำหนักในการตีด้วยมือซ้ายและมือขวา ส่วนใหญ่จะเท่ากัน ในบางประโยคอาจใช้น้ำหนักไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลวิธีการบรรเลง และท่วงทำนองของบทเพลง

4.2.1 ตีไล่เสียงทีละมือ

4.2.2 ตีสลับมือ

ขั้นที่ 2

- 4.2.4 ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ ต่ำกว่าคู่ 8
- 4.2.5 ตีผสมมือ 3, 4, 5, 6 พยางค์ หรืออื่น ๆ เสียงขึ้น เสียงลง
- 4.2.6 ตีเรียงซ้าย-เรียงขวา คือ การตีพยางค์ เสียงทีละมือ

ขั้นที่ 3

- 4.2.3 ตีกรอ คือการตีมือซ้ายขวาสลับติดต่อกันด้วยพยางค์ใด ๆ เป็นคู่ต่าง ๆ

ขั้นที่ 4

- 4.2.7 ตีดูด
- 4.2.8 ตีถ่าง
 - 4.2.8.1 ถ่างข้างซ้าย คือ การตีเริ่มต้นด้วยการตีทีละมือที่คู่ 8 โดยตีมือซ้ายก่อน แล้วแยกมือซ้ายออกไปตีเกินคู่ 8 พร้อมกับมือขวายืนอยู่ แล้วลงจบด้วยมือซ้ายที่เสียงเริ่มต้น
 - 4.2.8.2 ถ่างข้างขวา คือ การตีเริ่มต้นด้วยการตีทีละมือที่คู่ 8 โดยตีมือขวาก่อน แล้วแยกมือขวาออกไปตีเกินคู่ 8 พร้อมกับมือซ้ายยืนอยู่ แล้วลงจบด้วยมือขวาที่เสียงเริ่มต้น

4.2.9 ตีกระทบ

ขั้นที่ 5

4.2.8 ตีถ่าง

4.2.8.3 เริ่มตีด้วยมือซ้ายก่อน แล้วแยกสองมือออกไปพร้อมกัน และกลับมาลงจบด้วยการตีมือซ้ายเสียงซ้ายเดิมที่เริ่มแต่แรก

4.2.8.4 เริ่มตีด้วยมือขวาก่อน แล้วแยกสองมือออกไปตีพร้อมกัน และกลับมาลงจบที่มือขวาเสียงเดิมที่เริ่มแต่แรก

4.2.8.5 เริ่มจากการตีทีละมือหรือสลับมือที่เสียงเดียวกัน แล้วสองมือแยกออกไปตีพร้อมกัน แล้วกลับมาจบที่มือซ้ายตีที่เสียงเดิม

4.2.8.6 เริ่มจากกำหนดลูกจบคู่ 8 ไว้ก่อนแล้วแยกมือออกไปทีละข้าง โดยเริ่มจากตีขวาและตีซ้าย จบที่มือทั้งสองกลับมาตีคู่ 8 ที่กำหนดไว้

4.2.11 ตีเตะมือซ้ายเตะมือขวา

4.2.11.1 ตีสวน มือขวาตีเข้าหาเมื่อซ้าย และมือซ้ายตีสวนกลับเข้าหาเมื่อขวา

4.2.11.2 ตีตาม แบ่งเป็น 2 วิธีคือ มือซ้ายตีไล่ขึ้นตามมือขวา และมือขวาตีไล่ลงตามมือซ้าย ทั้งนี้ต้องเป็นการตีมือละ 2 เสียงเท่านั้น

ขั้นที่ 6

4.2.10 ตีลวงหน้า มี 2 ลักษณะ

4.2.10.1 การตีสำนวนลงเสียงลวงหน้าเป็นพยางค์ โดยวิธีตัดสำนวนบางส่วน และเสียงสุดท้ายต้องลงก่อนจังหวะหลัก

4.2.10.2 การตีลวงหน้าเป็นประโยค เป็นการบรรเลงให้ประโยคนั้น ดำเนินไปลวงหน้าจากทำนองหลักของซ้องวงใหญ่ภายใต้กรอบของสำนวน และต้องลงตามจังหวะหลักของระนาดทุ้ม

4.2.12 ตีย่อ

4.2.12.1 ตีย่อแบบเพิ่มพยางค์ให้ลูกตกลงหลังจังหวะจากกรอบการบรรเลงของสำนวนนั้น

4.2.13 ตีโยก

ชั้นที่ 7

4.2.14 ตีลังกัจงหะ

ชั้นที่ 8

4.2.12 ตีย้อย

4.2.12.2 ตีย้อยแบบย้อยหลังเต็มสำนวน คือ การยกเอื้องการบรรเลงเต็มสำนวน
ให้ดำเนินไปตามหลังสำนวนหลัก

4.2.15 ตีไขก

4.2.16 ตีขี้

ชั้นที่ 9

ไม่มี

ชั้นที่ 10

4.2.17 ตีกวาด

4.2.17.1 ตีกวาดที่ละมือในลักษณะกวาดขึ้นหรือกวาดลง

4.2.17.2 ตีกวาดสองมือ ไปในทิศทางเดียวกัน หรือต่างทิศทางกัน ในลักษณะ
กวาดเข้าหากัน และกวาดแยกมือออกจากกัน

4.2.18 ตีเสียงสะบัด

ชั้นที่ 11

ไม่มี

สรุปเกณฑ์ชั้นต่าง ๆ ของการประเมินวิธีการสีชดด้วง

ชั้นที่ 1

- 4.3.1 การสีสายเปล่า
 - 4.3.1.1 การสีสายเอกและสายทุ้ม
 - 4.3.1.2 สีสายเปล่าแต่ละสาย
 - 4.3.1.3 สีสายเปล่าในลักษณะเปลี่ยนสาย
- 4.3.2 การสีไล่เสียง
 - 4.3.2.1 สีไล่เสียงด้วยการคลายที่ละนิ้ว ยกเว้นนิ้วก้อย

ชั้นที่ 2

- 4.3.2 การสีไล่เสียง
 - 4.3.2.2 สีไล่เสียงโดยใช้นิ้วก้อยร่วมด้วยได้ 9 เสียง
- 4.3.3 การใช้คันชักสีออก - เข้า ในลักษณะคันชักหนึ่ง คันชักสองและคันชักสี่
- 4.3.4 สีเก็บ

ชั้นที่ 3

- 4.3.5 นิ้วประ
- 4.3.6 สะบัด
 - 4.3.6.1 สะบัดนิ้ว
- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.7.1 พรมนิ้วเปิด

ชั้นที่ 4

- 4.3.6 สะบัด
 - 4.3.6.2 สะบัดคันชัก
- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.7.1 พรมนิ้วปิด
- 4.3.8 ครั้นนิ้ว

ชั้นที่ 5

- 4.3.9 สีให้เสียงเบาลงหรือดังขึ้น
- 4.3.10 สะอึก (จากเข้าไปหาเร็ว)
- 4.3.11 ควงเสียง

ชั้นที่ 6

- 4.3.12 นิ้วแฉ่ (คั่นชักออก)
- 4.3.13 ขยี้นิ้ว
- 4.3.14 ขยี้คั่นชัก
- 4.3.15 สีแผ่ว
- 4.3.16 สีดัง

ชั้นที่ 7

- 4.3.17 รูดนิ้ว

ชั้นที่ 8

- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.7.3 พรมนิ้วจาก หรือครั้นนิ้ว
- 4.3.18 การเปลี่ยนตำแหน่งนิ้วให้ระดับเสียงสูงขึ้น
- 4.3.19 สีรัว
- 4.3.20 ควงนิ้ว
- 4.3.21 สะอึก (จากเร็วมาช้า)

สรุปเกณฑ์ชั้นต่าง ๆ ของการประเมินวิธีการสีชอล์ก

ชั้นที่ 1

- 4.3.1 การสีสายเปล่า
 - 4.3.1.1 การสีสายเอกและสายทุ้ม
 - 4.3.1.2 สีสายเปล่าแต่ละสาย
 - 4.3.1.3 สีสายเปล่าในลักษณะเปลี่ยนสาย
- 4.3.2 การสีไล่เสียง
 - 4.3.2.1 สีไล่เสียงด้วยการกดสายที่ละนิ้ว ยกเว้นนิ้วก้อย

ชั้นที่ 2

- 4.3.2 การสีไล่เสียง
 - 4.3.2.2 สีไล่เสียงโดยใช้นิ้วก้อยร่วมด้วยได้ 9 เสียง
- 4.3.3 การใช้คันชักสีออก - เข้า ในลักษณะคันชักหนึ่ง คันชักสอง และ คันชักสี่
- 4.3.4 สีเก็บ

ชั้นที่ 3

- 4.3.5 นิ้วประ
- 4.3.6 สะบัด
 - 4.3.6.1 สะบัดนิ้ว
- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.7.1 พรมนิ้วเปิด

ชั้นที่ 4

- 4.3.6 สะบัด
 - 4.3.6.2 สะบัดคันชัก
- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.6.2 พรมนิ้วปิด
- 4.3.8 ครั้นนิ้ว

ชั้นที่ 5

- 4.3.9 สีให้เสียงเบาลงหรือดังขึ้น
- 4.3.10 สะอึก (จากเข้าไปเร็ว)
- 4.3.11 ควงเสียง

ชั้นที่ 6

- 4.3.12 นิ้วแฉ่ (คั่นชักออก)
- 4.3.13 ขยี่นิ้ว
- 4.3.14 ขยี่คั่นชัก
- 4.3.15 สีแผ่ว
- 4.3.16 สีดัง

ชั้นที่ 7

- 4.3.17 รูดนิ้ว

ชั้นที่ 8

- 4.3.7 พรมนิ้ว
 - 4.3.7.3 พรมนิ้วจาก
- 4.3.18 การเปลี่ยนตำแหน่งให้ระดับเสียงสูงขึ้น
- 4.3.19 สีรัว
- 4.3.20 ควงนิ้ว
- 4.3.21 สะอึก (จากเร็วมาช้า)
- 4.3.22 นิ้วแฉ่ (คั่นชักเข้า)

ภาคผนวก ข

- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินทฤษฎีดนตรีไทย

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

“แบบประเมินความสอดคล้องชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย”

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย เพื่อใช้ในการวิจัยเรื่อง การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1. เพื่อสร้างชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียน Grade 7 – 8 ชมรมดนตรีไทยโรงเรียนนานาชาติเอกมัย 2. เพื่อหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียน Grade 7 - 8 ชมรมดนตรีไทย โรงเรียนนานาชาติเอกมัยให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด หากมีข้อแก้ไขกรุณาเติมข้อความลงในข้อเสนอแนะอื่น ๆ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. เนื้อหาเหมาะสม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีระนาดเอก					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีระนาดทุ้ม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีซออู้					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีซอด้วง					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรีซิม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศ ชั้นเดี่ยว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks					
2. ความถูกต้องของเนื้อหา					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดทุ้ม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks					
3. ความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหา					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดทุ้ม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริตศาสนา Give Thanks					
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดทุ้ม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริตศาสนา Give Thanks					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
5. คุณภาพของสื่อ					
1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบตัวอักษรเหมาะสม					
2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีขนาดตัวอักษรเหมาะสม					
3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีภาพประกอบเหมาะสม					
4. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความคมชัดของภาพ					
5. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากรู้					
6. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความถูกต้องและชัดเจน					
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบที่เหมาะสมกับผู้เรียน					
8. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีเนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน					
9. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีการจัดลำดับเนื้อหาจากเนื้อหาง่ายไปหาเนื้อหายาก					
10. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์					
11. เนื้อหาในชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน					
6. ภาพรวม					
1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกมีความน่าสนใจ					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สามารถวัดความรู้และการปฏิบัติของผู้เรียนได้					
3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสามารถนำไปใช้ได้จริงกับการเรียนการสอน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ “แบบประเมินทฤษฎีดนตรีไทย”

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการประเมินทฤษฎีดนตรีไทย ระดับชั้น Grade 7 - 8 ของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็ก มัย ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินทฤษฎีทางด้านดนตรีไทย วัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียน Grade 7 – 8 ชมรมดนตรีไทย โรงเรียนนานาชาติเอ็กมัยให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็น ของท่านมากที่สุด หากมีข้อแก้ไขกรุณาเติมข้อความลงในข้อเสนอแนะอื่น ๆ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	5	4	3	2	1
1. จังหวะเพลงไทย					
- เข้าใจจังหวะเพลงไทย					
- สามารถบอกลักษณะจังหวะเพลงไทยได้โดยมี					
รายละเอียดชัดเจน					
- สามารถยกตัวอย่างประกอบโดยมีรายละเอียด					
ชัดเจน					
2. การสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี					
- เข้าใจวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี					
- บอกลักษณะวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่อง					
ดนตรีได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน					
- เปรียบเทียบวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่อง					
ดนตรีได้					
- ยกตัวอย่างการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี					
โดยมีรายละเอียดชัดเจน					
3. ทำนอง					
- นั่งพับเพียบ/ขัดสมาธิ					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
3. ทำนั้ง (ต่อ)					
- ลำตัวตรง					
- ไม่ก้มหรือเงยหน้า					
- ไม่นั่งเอียงเฉียงไปทางใดทางหนึ่ง					
- นั่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี					
4. วิธีการจับเครื่องดนตรี (ไม้ตี, คันชักซอ)					
- เข้าใจวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันชักซอ					
- บอกลักษณะวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันชักได้					
โดยมีรายละเอียดชัดเจน					
- เปรียบเทียบลักษณะวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันชักได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน					
- ยกตัวอย่างวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันชักซอได้					
โดยมีรายละเอียดชัดเจน					
5. วิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี					
- เข้าใจวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี					
- บอกลักษณะวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีได้โดยมี					
รายละเอียดชัดเจน					
- เปรียบเทียบวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี					
- ยกตัวอย่างวิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีโดยมี					
รายละเอียดชัดเจน					
6. การดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการบรรเลง					
- เข้าใจวิธีการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ					
บรรเลง					
- บอกลักษณะวิธีการการดูแลรักษาเครื่องดนตรี					
ภายหลังการบรรเลง					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
6. การดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการบรรเลง (ต่อ)					
. - เปรียบเทียบการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลัง การบรรเลง					
- ยกตัวอย่างการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ บรรเลง					

ชื่อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง

ผู้เชี่ยวชาญ

**แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการตรวจพิจารณาความ
สอดคล้องต่อ“แบบประเมินทักษะดนตรีไทย”**

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการประเมินทักษะดนตรีไทย ระดับชั้น Grade 7 - 8 ของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินทักษะทางด้านดนตรีไทย วัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อหา ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียน Grade 7 – 8 ชมรมดนตรีไทย โรงเรียน นานาชาติเอกมัยให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดเห็น ของท่านมากที่สุด หากมีข้อแก้ไขกรุณาเติมข้อความลงในข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ให้ท่านพิจารณาการให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดขึ้นนั้น สามารถนำไปใช้เป็น เกณฑ์การให้คะแนนได้จริง

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดขึ้นนั้น สามารถนำไปใช้ เป็นเกณฑ์การให้คะแนนได้จริง

-1 เมื่อเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดขึ้นนั้น ไม่สามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์ การให้คะแนนได้จริง

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
1.	การอ่านโน้ตดนตรีไทย	มีครบทุก	☐ ดีมาก				
	- เข้าใจสัญลักษณ์โน้ตดนตรีไทย	ประเด็น					
	- สามารถบอก	ขาด 1 ประเด็น	☐ ดี				
	ลักษณะการแทนเสียง	ขาด 2 ประเด็น	☐ ปานกลาง				
	ตัวโน้ตดนตรีไทยได้	ขาด 3 ประเด็น	☐ พอใช้				
	โดยมีรายละเอียดชัดเจน	ขาด 4 ประเด็น	☐ ควรปรับปรุง				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
1.	การอ่านโน้ตดนตรีไทย (ต่อ) - สามารถยกตัวอย่าง สัญลักษณ์ตัวโน้ต ประกอบโดยมี รายละเอียดชัดเจน - อ่านโน้ตได้ถูกต้อง ตามเสียง - อ่านโน้ตตรงจังหวะ						
2.	ปรบมือตรงจังหวะ - ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม - ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควรปรับปรุง	ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดี เยี่ยม ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปาน กลาง ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควร ปรับปรุง	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
3.	การอ่านโน้ตดนตรีไทย - ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม - ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควรปรับปรุง	ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควรปรับปรุง	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปานกลาง ☐ พอใช้ ☐ ควรปรับปรุง				
4.	การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการแสดง เครื่องตี - รางตั้งอยู่โดยไม่มีเสียงไม่โคลง ขอแขวน พื้นระนาดอยู่ด้านใน ด้านนอกถูกต้อง - ลูกกระพรวนไม่ชิดติดกัน - ลูกกระพรวนเสียงสูงอยู่ทางขวามือของผู้ตี	ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม 1 ครั้ง หมายถึง ดี 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ พอใช้	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปานกลาง ☐ พอใช้				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
4.	การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการแสดง (ต่อ) - หัวไม้ตีไม้คลอน - ผ้าหุ้มหัวไม้ฆาต หลอดรุ่ม - ก้านไม้ตีไม้หักหรือ เดาะ - ความแข็งของหัวไม้ ต้องได้มาตรฐาน - ระยะห่างระหว่างลูก ระนาดห่างกันเหมาะสม เครื่องสี - กะโหลก/กระบองชอ ตั้งฉากกับแนวลูกบิด - หนังหน้าช้อนไม่ชำรุด - สายชอมี 2 สาย - คันชักไม้หย่อน - ตรวจสอบหมอน/ หย่อง บริเวณหย้าชอ - ตรวจสอบเสียงว่า เพี้ยนหรือไม่ โดยการสี สายเปล่าของสายเอก และสายทุ้ม	ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควร ปรับปรุง	☐ ควร ปรับปรุง				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
5.	ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ ลำตัวตรง - ไม่ก้มหรือเงยหน้า - ไม่นั่งเอียงเฉียงไป ทางใดทางหนึ่ง - นั่งถูกต้องเหมาะสม กับเครื่องดนตรี	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4 ประเด็น	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง				
6.	วิธีการจับไม้ตี/วิธีการ จับคันทักขอ เครื่องตี - หวายฝ่ามือจับไม้ข้าง ละอับให้พาดอยู่กลาง ร่องอุ้งมือ ใช้นิ้วกลาง นิ้วนางและนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียด นิ้วหัวแม่มือแตะข้าง ไม้ตี ปลายนิ้วชี้กดลง ด้านล่างของไม้ กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การ ควบคุมน้ำหนักของไม้ ตี - ระยะห่างระหว่างหัว แม่มือกับปลายนิ้วชี้	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4 ประเด็น	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
6.	วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทันซอก (ต่อ)						
	อยู่ในระยะเท่ากันแล้ว						
	คว่ำมือ						
	- แขนทั้งสองข้างอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอกเป็นมุมฉาก						
	เครื่องสีมือขวา						
	- หายฝ่ามือข้างขวาจับคันทัน						
	- คันทันขนานกับพื้น						
	- จับแบบสามหยิบ						
	- นิ้วไม่ชิดหมุดซอก						
	มือซ้าย						
	- มือซ้ายจับคันทัน						
	- มืออยู่ใต้รัศมี						
	- นิ้วหัวแม่มือประคองคันทัน นิ้วทั้ง 4 เรียงอยู่บนสาย						
	- มืออยู่ใต้รัศมี						
	- กระทบอกซอวางอยู่กึ่งกลางหน้าขาซ้าย						
	คันทันอยู่ในแนวตั้ง						

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
7.	วิธีการบรรเลงเครื่องตี	มีครบทุกประเด็น	☐ ดีมาก				
	- ตีตรงกลางลูกกระพรวน	ขาด 1	☐ ดี				
	- ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ	ขาด 2	☐ ปาน				
	- ตีฉาก/ตีเก็บคู่แปด	ประเด็น	กลาง				
	- ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องตี	ขาด 3	☐ พอใช้				
	- ใช้นิ้วและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้นให้	ประเด็น	ปรับปรุง				
	- สีสี่ให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ						
	- สีสี่คันทัก เริ่มต้นด้วยคันทักออก						
	- ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต						
8.	ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลงแนวการดำเนินทำนองและจังหวะ	ครบทุกประเด็น	☐ ดีมาก				
	- มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี						

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
8.	ความแม่นยำตาม	ขาด 1	☐ ดี				
(ต่อ)	ลักษณะการบรรเลง	ประเดิม					
	แนวการดำเนินทำนอง	ขาด 2	☐ ปาน				
	และจังหวะ	ประเดิม	กลาง				
	- ดำเนินทำนอง	ขาด 3	☐ พอใช้				
	ถูกต้องตามจังหวะ	ประเดิม					
	ความช้าเร็วตาม	ขาด 4	☐ ควร				
	จังหวะสามัญ จังหวะ	ประเดิม	ปรับปรุง				
	ฉิ่ง						
	- บรรเลงตัวโน้ตที่						
	กำกับมนบทเพลงได้						
	ถูกต้อง						
9.	คุณภาพเสียง และรส	มีครบทุก	☐ ดีมาก				
	มือ	ประเดิม					
	- บรรเลงเสียงหนัก	ขาด 1	☐ ดี				
	แน่นชัดเจน สม่่าเสมอ	ประเดิม					
	- มีความแม่นยำและ	ขาด 2	☐ ปาน				
	สม่่าเสมอ	ประเดิม	กลาง				
	- บรรเลงได้ถูกต้อง	ขาด 3	☐ พอใช้				
	ตามจังหวะเพลง	ประเดิม					
		ขาด 4	☐ ควร				
		ประเดิม	ปรับปรุง				

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	คะแนนการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
				+1	0	-1	
10.	การดูแลเครื่องดนตรีหลังการบรรเลงเครื่องดี	มีครบทุกประเด็น	☐ ดีมาก				
	- ปลดฝืนระนาดลง	ขาด 1 ประเด็น	☐ ดี				
	ขาดข้อด้านในทางซ้ายมือ	ขาด 2 ประเด็น	☐ ปานกลาง				
	- ใช้ผ้าสะอาดเช็ดเครื่องดนตรีและไม้ตี	ขาด 3 ประเด็น	☐ พอใช้				
	- จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย	ขาด 4 ประเด็น	☐ ควรปรับปรุง				
	เครื่องสี						
	- ลดสายซอ						
	- เลื่อนหย่อง/หมอนซอ						
	มาไว้ที่หน้าขอบซอ						
	- ใช้ผ้าสะอาดเช็ด						
	กระบอกซอ คันทวน						
	และคันชัก						
	- ตัดหางม้าที่ขาด						
	- จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค

- รายนามผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือ
- ผลวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินความสอดคล้องชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
- ผลวิเคราะห์ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินทฤษฎีดนตรีไทย
- ตารางวิเคราะห์ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินทักษะดนตรีไทย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นางสาวนิรมล ตระการผล

ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญ สาขาเครื่องสายไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์กระทรวงวัฒนธรรม

2. นางสุวิวรรณ์ ลิ้มปชัย

ตำแหน่ง ผู้ช่วยคณะบดีฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาดนตรีไทยศึกษา

3. นางสาวมณใจ จันทร์สุวรรณ

ตำแหน่ง อดีตหัวหน้าหมวดวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย, ครูภาษาและวัฒนธรรมไทยโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

ที่ อว 8718/1402

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 พฤษภาคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์นิรมล ตระการผล

เนื่องด้วย นางสาวชिरญา เกษสุภะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอ็กมัย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญ ในหัวข้อ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอ็กมัย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นางสาวชिरญา เกษสุภะ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 093 965 3914

ที่ อว 8718/1402

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 พฤษภาคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวิวรรณ์ ลิมปชัย

เนื่องด้วย นางสาวชिरฎา เกษสุภะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอกมัย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญ ในหัวข้อ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอกมัย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นางสาวชिरฎา เกษสุภะ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 093 965 3914

ที่ อว 8718/1402

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 พฤษภาคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์มณใจ จันทร์สุวรรณ

เนื่องด้วย นางสาวชिरญา เกษสุภะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอ็กมัย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญ ในหัวข้อ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนนานาชาติเอ็กมัย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นางสาวชिरญา เกษสุภะ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 093 965 3914

ตาราง 16 การวิเคราะห์ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินความสอดคล้องชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
1. เนื้อหาเหมาะสม					เหมาะสม
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	5	5	5	5.00	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระยะเวลา	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระยะเวลา	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้	5	5	5	5.00	สมมากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคีตศาสนา Give Thanks	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. ความถูกต้องของเนื้อหา					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	5	5	3	4.33	เหมาะสม สมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระนาดเอก	5	5	4	4.67	เหมาะสม สมมาก ที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระยะเวลา ท่อม	4	4	4	4.00	เหมาะสม สมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	4	4	4	4.00	เหมาะสม สมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	4	4	4	4.00	เหมาะสม สมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม	5	5	3	4.67	เหมาะสม ที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่อง ดนตรี	5	5	4	4.33	เหมาะสม สมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	5	5	4	4.67	เหมาะสม ที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	5	5	4	4.67	เหมาะสม ที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคีตศาสนา Give Thanks	5	5	4	4.67	เหมาะสม สมมาก ที่สุด
3. ความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหา					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย	5	5	4	4.67	เหมาะสม สมมาก ที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย	5	5	3	4.33	เหมาะสมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี กระจับปี่	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี กระจับปี่	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซออู้	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	5	5	3	4.33	เหมาะสมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์					
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของเครื่องดนตรีไทย					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลง ไทย					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระบาย เอก					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ระบาย ทุ้ม					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ซอด้วง					เหมาะสม
	5	5	4	4.67	สมมากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี ขิม	5	5	4	4.33	เหมาะสมมาก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี	5	5	3	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหนูมาลี	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เพลงพม่าเขว	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
5. คุณภาพของสื่อ					
1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบตัวอักษรเหมาะสม	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีขนาดตัวอักษรเหมาะสม	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ	1	2		
3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีภาพประกอบ เหมาะสม	5	5	5	5.00	เหมาะสม สมมาก ที่สุด
4. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความคมชัดของ ภาพ	4	4	5	4.33	เหมาะสม สมมาก
5. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยช่วยกระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากรู้	5	5	5	5.00	เหมาะสม สมมาก ที่สุด
6. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความถูกต้องและ ชัดเจน	4	4	3	3.67	เหมาะสม สมมาก
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีรูปแบบที่ เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	4.67	เหมาะสม สมมาก ที่สุด
8. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีเนื้อหาเหมาะสม กับผู้เรียน	5	5	4	4.67	เหมาะสม สมมาก ที่สุด
9. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีการจัดลำดับ เนื้อหาจากเนื้อหาง่ายไปหาเนื้อหายาก	5	5	3	4.33	เหมาะสม สมมาก
10. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยทำให้การเรียน การสอนบรรลุวัตถุประสงค์	5	5	3	4.33	เหมาะสม สมมาก
11. เนื้อหาในชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยมีความ เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน	5	5	3	4.33	เหมาะสม สมมาก

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3		
6. ภาพรวม					
1. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยชุดแบบฝึกมีความน่าสนใจ	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สามารถวัดความรู้และการปฏิบัติของผู้เรียนได้	5	5	3	4.33	เหมาะสมมาก
3. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสามารถนำไปใช้ได้จริงกับการเรียนการสอน	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
รวมค่าเฉลี่ย	4.92	4.92	3.97	4.60	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 17 การวิเคราะห์ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินทฤษฎีดนตรีไทย

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็น			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ				
	1	2	3		
1. จังหวะเพลงไทย เข้าใจจังหวะเพลงไทย - -สามารถบอกลักษณะจังหวะเพลงไทยได้โดยมี รายละเอียดชัดเจน สามารถยกตัวอย่างประกอบโดยมีรายละเอียด - ชัดเจน	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 17 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
2. การสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี					
- เข้าใจวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี					
- บอกลักษณะวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรีได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน	5	5	5	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
- เปรียบเทียบวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรีได้					
- ยกตัวอย่างการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรีโดยมีรายละเอียดชัดเจน					
3. ทาน้ำ					
- นิ่งพับเพียบ/ขัดสมาธิ					
- ลำตัวตรง	5	5	5	5.00	เหมาะสมที่สุด
- ไม่ก้มหรือเงยหน้า					
- ไม่นั่งเอียงเฉียงไปทางใดทางหนึ่ง					
- นิ่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี					
4. วิธีการจับเครื่องดนตรี (ไม้ตี, คันทักชอ)					
- เข้าใจวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันทักชอ					
- บอกลักษณะวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันทักชอได้โดยมีรายละเอียดชัดเจนเปรียบเทียบลักษณะวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันทักชอได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน	5	5	5	5.00	เหมาะสมที่สุด
- ยกตัวอย่างวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม้ตี/คันทักชอได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน					

ตาราง 17 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
	1	2	3		
5. วิธีการบรณรงเครื่องดนตรี					
- เข้าใจวิธีการบรณรงเครื่องดนตรี					
- บอกลักษณะวิธีการบรณรงเครื่องดนตรีได้โดยมี					เหมาะ
รายละเอียดชัดเจน	5	5	4	4.67	สมมาก
- เปรียบเทียบวิธีการบรณรงเครื่องดนตรี					ที่สุด
- ยกตัวอย่างวิธีการบรณรงเครื่องดนตรีโดยมี					
รายละเอียดชัดเจน					
6. การดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการบรณรง					
- เข้าใจวิธีการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ					
บรณรง					
- บอกลักษณะวิธีการการดูแลรักษาเครื่องดนตรี					เหมาะ
ภายหลังการบรณรง	5	5	5	5.00	สมมาก
- เปรียบเทียบการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลัง					ที่สุด
การบรณรง					
- ยกตัวอย่างการดูแลรักษาเครื่องดนตรีภายหลัง					
การบรณรง					
รวมค่าเฉลี่ย	5.00	5.00	4.83	4.94	เหมาะ สมมาก ที่สุด

ตาราง 18 การวิเคราะห์ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อ แบบประเมินทักษะดนตรีไทย

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				1	2	3		
1.	การอ่านโน้ตดนตรีไทย	มีครบทุกประเด็น	☐ ดีมาก	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	- เข้าใจสัญลักษณ์โน้ตดนตรีไทย	ขาด 1 ประเด็น	☐ ดี					
	- สามารถบอกลักษณะการแทนเสียงตัวโน้ตดนตรีไทยได้โดยมีรายละเอียดชัดเจน	ขาด 2 ประเด็น	☐ ปานกลาง					
	- สามารถยกตัวอย่างสัญลักษณ์ตัวโน้ตประกอบโดยมีรายละเอียดชัดเจน	ขาด 3 ประเด็น	☐ พอใช้					
	- อ่านโน้ตได้ถูกต้องตามเสียง	ขาด 4 ประเด็น	☐ ควรปรับปรุง					
	- อ่านโน้ตตรงจังหวะ							
2.	ปรบมือตรงจังหวะ	ถูกต้องทั้งหมด	☐ ดีมาก	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	- หมายถึง ดีเยี่ยม	ผิด 1 ครั้ง	☐ ดี					
	- หมายถึง ดี	ผิด 2 ครั้ง	☐ ปานกลาง					

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
				1	2	3		
2.	ปรบมือตรงจังหวะ (ต่อ) - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปาน กลาง- ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง ควร ปรับปรุง	ผิด 3 ครั้ง ผิด 4 ครั้ง	☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง					
3.	ร้องโน้ตถูกต้องตาม สัญลักษณ์ - ถูกต้องทั้งหมด หมายถึง ดีเยี่ยม - ผิด 1 ครั้ง หมายถึง ดี - ผิด 2 ครั้ง หมายถึง ปานกลาง - ผิด 3 ครั้ง หมายถึง พอใช้ - ผิด 4 ครั้ง หมายถึง ควร ปรับปรุง	ถูกต้อง ทั้งหมด ผิด 1 ครั้ง ผิด 2 ครั้ง ผิด 3 ครั้ง ผิด 4 ครั้ง	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
				1	2	3		
4.	การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการแสดงเครื่องตี	ถูกต้องทั้งหมด	☐ ดีมาก	+1	+1	+1	1	นำไปใช้ได้
	เครื่องดนตรีก่อนการแสดงเครื่องตี	ผิด 1 ครั้ง	☐ ดี					
		ผิด 2 ครั้ง	☐ ปานกลาง					
	- รางตั้งอยู่โดยไม่มีเสียงไม่โคลงขอ	ผิด 3 ครั้ง	☐ พอใช้					
	แขวนพื้นระนาดอยู่ด้านในด้านนอก	ผิด 4 ครั้ง	☐ ควรปรับปรุง					
	แขวนพื้นระนาดอยู่ด้านในด้านนอก							
	ถูกต้อง							
	- ลูกกระพรวนไม่ชิดกัน							
	- ลูกกระพรวนเสียงสูงอยู่ทางขวามือของผู้ตี							
	- หัวไม้ตีไม้คลอนผ้าหุ้มหัวไม้ไม่ขาดหลุดร่อย							
	- ก้านไม้ตีไม้หักหรือเดาะความแข็งของหัวไม้ ต้องได้มาตรฐาน							

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการ ประเมิน	เกณฑ์ การ ประเมิน	ระดับ การ ประเมิน	ค่าความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
				1	2	3		
				4.	การสำรวจความ พร้อมและปรับ เครื่องดนตรีก่อน การแสดง (ต่อ) เสียงเครื่องดี - ระยะห่างระหว่าง ลูกกระนาดแต่ละลูก ห่างกันอย่าง เหมาะสม สอดตั้งฉากกับแนว ลูกบิด หนึ่งหน้า ซอ- กะโหลก/ กระบอกไม้ซำรอด สายซอมี 2 สาย - คันชักไม่หย่อน - ตรวจสอบหมอน/ หย่อง บริเวณหน้า ซอ - ตรวจสอบเสียงว่า เพี้ยนหรือไม่โดย การสีสายเปล่าของ สายเอกและสาย ทุ้ม			

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล			
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ							
				1	2	3					
5.	ทำนัง	มีครบทุก	☐ ดีมาก	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้			
	- นังพับเพียบ/ ขัดสมาธิ	ประเด็น ขาด 1	☐ ดี								
	- ลำตัวตรง	ประเด็น									
	- ไม่ก้มหรือเงยหน้า	ขาด 2	☐ ปาน								
	- ไม่นั่งเอียงเฉียงไป ทางใดทางหนึ่ง	ประเด็น ขาด 3	☐ พอใช้								
	- นังถูกต้อง เหมาะสมกับเครื่อง ดนตรี	ประเด็น ขาด 4	☐ ควร ปรับปรุง								
	6.	วิธีการจับไม้ตี/ วิธีการจับคันทัก และคันทอ	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1	☐ ดีมาก ☐ ดี	+1	+1			+1	1	นำไป ใช้ได้
		เครื่องตี	ประเด็น								
		- หายฝ่ามือจับไม้	ขาด 2	☐ ปาน							
		ข้างละอันให้กำน	ประเด็น ขาด 3	☐ พอใช้							
ตะข่างไม้ตีปลาย นิ้วชี้กดลงด้านล่าง		ประเด็น									
ของไม้กำหนด ระยะห่างให้		ขาด 4	☐ ควร ปรับปรุง								
พอเหมาะแก่การ ควบคุมน้ำหนักของ ไม้ตี		ประเด็น									

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการ ประเมิน	เกณฑ์ การ ประเมิน	ระดับ การ ประเมิน	ค่าความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
				1	2	3		
				6.	วิธีการจับไม้ตี/ วิธีการจับคันทัก และคันทอ (ต่อ) - ระยะห่างระหว่าง หัวไม้กับปลายนิ้วชี้ อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ - แขนทั้งสองอยู่ ข้างลำตัวตาม ธรรมชาติและงอ ข้อศอกเป็นมุมฉาก เครื่องสี มือขวา - หายฝ่ามือข้าง ขวาจับคันทัก - หายฝ่ามือข้าง ขวาจับคันทัก - คันทักขนานพื้น มือซ้าย - จับแบบสามหยิบ - นิ้วไม่ชิดหมุดขอ - มือซ้ายจับคันทัก ทวนขอ - มืออยู่ในไร่ดอก			

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
				1	2	3		
6.	วิธีการจับไม้ตี/ วิธีการจับคันทัก และคันทอ (ต่อ) นิ้วหัวแม่มือ ประคองคันทวน นิ้วทั้ง 4 เรียงอยู่บน สาย- มืออยู่ใต้รัด อกกึ่งกลางของ หน้าขาซ้าย คันทวนอยู่ในแนวตั้ง							
7.	วิธีการบรรเลงเครื่องตี - ตีตรงกลางลูก ขนาดแต่ละลูก - ตีสองมือพร้อมกัน เป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ตีเก็บคู่ แปด - ตีกรอสลับมือได้ ตรงตามเสียง เครื่องตี - ใช้แขนและมือ ขวามันจับคันทัก ออก	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4 ประเด็น	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
				1	2	3		
7.	วิธีการบรรเลง (ต่อ) - เข้าให้ขนานกับ พื้น - สีให้มีเสียงดัง สม่ำเสมอเครื่องสี - สีคันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การ เริ่มต้นด้วยคันทัก ออก							
8.	ความแม่นยำตาม ลักษณะการ บรรเลง แนวการ ดำเนินทำนองและ จังหวะ - มีความแม่นยำ ตามหน้าที่ ลักษณะเฉพาะของ เครื่องดนตรี - ดำเนินทำนอง ถูกต้องตามความ ซ้ำเร็ว - จังหวะถูกต้อง ตามจังหวะสามัญ	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับการประเมิน	ค่าความ			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
				คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
				1	2	3		
8.	(ต่อ) จังหวะฉิ่ง - บรรเลงได้ถูกต้อง โน้ตที่กำหนด							
9.	คุณภาพเสียง และ รสมือ - บรรเลงเสียงหนัก แน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ - มีความแม่นยำ และบรรเลงได้ ถูกต้องตามจังหวะ เพลง	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4 ประเด็น	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้
10.	การดูแลเครื่อง ดนตรีหลังการ บรรเลง เครื่องดี - ปลอดภัยขนาดลง จากขอด้านในทาง ซ้ายมือใช้ผ้า สะอาดเช็ดเครื่อง ดนตรี - ใช้ผ้าสะอาดเช็ด ไม่ตี	มีครบทุก ประเด็น ขาด 1 ประเด็น ขาด 2 ประเด็น ขาด 3 ประเด็น ขาด 4 ประเด็น	☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปาน กลาง ☐ พอใช้ ☐ ควร ปรับปรุง	+1	+1	+1	1	นำไป ใช้ได้

ตาราง 18 (ต่อ)

ลำดับ	หัวข้อการ ประเมิน	เกณฑ์ การ ประเมิน	ระดับ การ ประเมิน	ค่าความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า เฉลี่ย	แปลผล
				1	2	3		
				10.	การดูแลเครื่อง ดนตรีหลังการ บรรเลง (ต่อ) - จัดเก็บเครื่อง ดนตรีเข้าที่ให้ เรียบร้อยเครื่องสี - ลดสายซอ เลื่อน หย่อง/หมอนซอมา ไว้ที่บนขอบหน้าซอ ใช้ผ้าสะอาดเช็ดคันทัน ซอและกระบอกซอ - เช็ดคันทันซอและ ตัดหางม้าที่ขาด - จัดเก็บเครื่อง ดนตรีเข้าที่ให้ เรียบร้อย			

ภาคผนวก ง

- แผนการจัดการเรียนรู้
- ตารางสรุปแผนการสอนที่สอดคล้องกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดทฤษฎี

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ประเภทของดนตรีไทย จำนวน 1 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1 เวลา 45 นาที ครูอชริญา เกษสุภะ

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

บอกหรือระบุความรู้เกี่ยวกับศิลปะไทย

นำศิลปะไทยมาใช้เพื่อเป็นสื่อในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของตนเอง การแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง และ / หรือการเป็นตัวแทนของชาติไทย ในบริบทพหุวัฒนธรรมของโรงเรียนนานาชาติ

นำเสนอข้อมูลด้วยการบรรยาย และ / หรือ อภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศิลปะไทย ในแง่มุมต่างๆ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจประเภทของเครื่องดนตรีไทย (K)
2. อธิบายประเภทและลักษณะของเครื่องดนตรีไทย (P)
3. เห็นคุณค่าร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

เครื่องดนตรีไทยแต่ละประเภทยังมีรูปร่าง ลักษณะ และเสียงที่แตกต่างกันเมื่อนำมาบรรเลงรวมกันจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน

5. สาระการเรียนรู้

ประเภทของเครื่องดนตรีไทย

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในกาหนังสือสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. เข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถามนักเรียนเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านดนตรีไทย เช่น นักเรียนเคยเรียนดนตรีไทยหรือไม่

2. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังเกี่ยวกับการประดิษฐ์เครื่องดนตรีในสมัยโบราณ (มนุษย์เป็นผู้คิดค้นในการประดิษฐ์สิ่งทำให้เกิดเสียงด้วยวิธีต่างๆ เช่น การผิวปาก การเป่าขลุ่ย การยิงธนู การตีเกราะเคาะไม้ และมนุษย์ได้สร้างเครื่องดนตรีขึ้นเพื่อความบันเทิงและความสนุกสนานขึ้น)

3. ครูเปิด Power Point ให้นักเรียนดูทีละภาพและตั้งคำถามกับนักเรียน เช่น รู้หรือไม่ว่าเครื่องดนตรีที่นักเรียนเห็นเป็นเครื่องดนตรีชื่อว่าอะไร

ขั้นสอน

4. ครูตั้งคำถามเพิ่มเติม จากภาพที่นักเรียนเห็น ทราบหรือไม่ว่ามีเครื่องดนตรีประเภทใดบ้าง

5. ครูอธิบายชนิดของเครื่องดนตรีโดยอาศัยหลักในการจำแนกตามวิธีการเล่น เป็น 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทเครื่องดีด ประเภทเครื่องสี ประเภทเครื่องตี ประเภทเครื่องเป่า

6. ครูอธิบายลักษณะของเครื่องดนตรีไทยในแต่ละประเภท

ประเภทเครื่องดีด เป็นเครื่องดนตรีที่ทำจากไม้ มีสายผูกติดกับไม้ขึงให้ตึง ใช้นิ้วมือหรือใช้ไม้ดีดที่สายให้เกิดการสั่นสะเทือนทำให้เกิดเสียง

ประเภทเครื่องสี เป็นเครื่องดนตรีที่ทำมาจากไม้ หนังสติ๊ก มีสาย มีกะโหลกเสียง ขนาดต่างๆทำให้เกิดเสียงโดยการเสียดสีกันของวัสดุในตัวเครื่องดนตรีจนเกิดเป็นเสียงดังกังวาลไพเราะ

ประเภทเครื่องตี เป็นเครื่องดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงด้วยการตีหรือเคาะ แบ่งออกเป็น เครื่องตีที่ทำจากไม้ เครื่องตีที่ทำจากโลหะ และเครื่องตีที่ขึงด้วยหนัง

ประเภทเครื่องเป่า เป็นเครื่องดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงด้วยการเป่า แล่งออกเป็น เครื่องเป่าที่มีลิ้น และเครื่องเป่าที่ไม่มีลิ้น

7. ครูให้นักเรียนทำใบงาน จำแนกเครื่องดนตรี
ชั้นสรุป

8. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เรื่อง ประเภทของเครื่องดนตรีไทย เครื่องดนตรีไทยสามารถแบ่งออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่ เครื่องดีด เครื่องสี เครื่องตี เครื่องเป่า โดยแต่ละเครื่องมีวิธีการบรรเลงและเสียงที่แตกต่างกัน เมื่อนำมาบรรเลงรวมกันจึงทำให้เกิดเป็นบทเพลงที่ไพเราะ

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง ประเภทของดนตรีไทย
2. ระบายสี
3. ขลุ่ยเพียงออ
4. ซอด้วง
5. จะเข้
6. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ใบงาน
2. เครื่องมือ
 - 2.1 ใบงาน
3. เกณฑ์การประเมิน

ผ่านตั้งแต่ 6 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

ชื่อ-นามสกุล _____ ระดับชั้น _____ ห้อง _____

ใบงานเรื่อง ประเภทของดนตรีไทย

คำชี้แจง : ให้นักเรียนบอกชื่อของเครื่องดนตรีที่กำหนดให้ต่อไปนี้พร้อมบอกประเภทของเครื่องดนตรีที่กำหนดให้

เครื่องดนตรี	ประเภท	ชื่อเครื่องดนตรี	ประเภท
	_____		_____
	_____		_____
	_____		_____
	_____		_____
	_____		_____

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย		จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นเกมของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจจังหวะเพลงดนตรีไทย (K)
2. ฝึกปฏิบัติปรบจังหวะเพลงดนตรีไทยในชุดแบบฝึก (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

บทเพลงประกอบด้วยจังหวะ ทำนอง และประโยคเพลง นำมารวบรวม เรียบเรียงเป็นบทเพลง ทำให้บทเพลงมีความไพเราะสมบูรณ์

5. สาระการเรียนรู้

จังหวะเพลงไทย

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. คุณครูเปิดคลิปวิดีโอ เดินขบวนพาเหรด และตั้งคำถามกับนักเรียน
ในขบวนพาเหรดนี้มีความพร้อมเพรียงกันหรือไม่
นักเรียนคิดว่าการเดินขบวนพาเหรดให้พร้อมเพรียงกันนั้นยากหรือไม่ อย่างไร
2. ครูให้นักเรียนปรบ/ตีหน้าขาเหมือนการย่าเท้าให้เข้าจังหวะมาร์ช
3. ครูเลือกตัวแทนนักเรียน 3 คน และให้ปรบที่หน้าขาให้เข้าจังหวะมาร์ช และให้นักเรียนที่เหลือในห้องเรียนร่วมกันสังเกตว่านักเรียนที่ถูกเลือกปรบจังหวะพร้อมเพรียงกันหรือไม่

ขั้นสอน

4. ครูอธิบายความหมายและความสำคัญของจังหวะให้นักเรียนฟัง
5. ครูอธิบายถึงจังหวะในดนตรีไทย โดยใช้สื่อ Power Point เรื่องจังหวะในดนตรีไทย
6. ครูอธิบายถึงลักษณะการให้อารมณ์ของจังหวะแต่ละประเภท พร้อมทั้งให้ดูตารางเปรียบเทียบรูปแบบจังหวะของเพลงไทย
7. ครูเปิดเพลงไทยต่อไปให้นักเรียนฟัง เพลงลาวดวงเดือน เพลงเขมรไทยโยค และเพลงลอยกระทงให้นักเรียนฟังและลองแยกจังหวะ พร้อมทั้งบอกอารมณ์ความรู้สึกของเพลงที่นักเรียนได้ฟัง
8. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบมือตามจังหวะ 2 ชั้น ให้ถูกต้อง โดยครูตีฉิ่ง

ประกอบ

ขั้นสรุป

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับ ความสำคัญของจังหวะ

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง จังหวะในดนตรีไทย
2. คลิปวิดีโอ

3. คลิปเสียง

4. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรมการตอบคำถามของนักเรียน

2. เครื่องมือ

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรม

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 การประเมินพฤติกรรมการตอบคำถาม

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

การให้คะแนนทักษะจังหวะเพลงไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. จังหวะเพลงไทย - เข้าใจจังหวะเพลงไทย - สามารถบอกลักษณะ จังหวะเพลงไทยได้โดยมี รายละเอียดชัดเจน - สามารถยกตัวอย่าง ประกอบโดยมีรายละเอียด ชัดเจน	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 4 ประเด็น
2. ปรบมือตรงจังหวะ	ถูกต้อง ทั้งหมด	ผิด 1 ครั้ง	ผิด 2 ครั้ง	ผิด 3 ครั้ง	ผิด 4 ครั้ง ขึ้นไป

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูตั้งคำถามกับนักเรียนเช่น นักเรียนรู้จักตัวโน้ตหรือไม่ ตัวโน้ตมีกี่เสียง ฯลฯ
2. ครูให้นักเรียนลองช่วยกันอ่านโน้ตใน โดยใช้สื่อ Power Point

ขั้นสอน

3. ครูอธิบายความสำคัญของตัวโน้ตให้นักเรียนฟัง โดยใช้สื่อ Power Point
5. ครูอธิบายถึงจังหวะในดนตรีไทย โดยใช้สื่อ Power Point เรื่องการอ่านโน้ตเพลงไทย
6. ครูให้นักเรียนลองอ่านโน้ตพร้อมกับปรบจังหวะโดยครูตีฉิ่งประกอบ
7. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตในชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย พร้อมกับปรบจังหวะโดยครูตีฉิ่ง

ประกอบ

ขั้นสรุป

9. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับการอ่านโน้ตเพลงไทยและนักเรียนฝึกทักษะปฏิบัติปรบจังหวะพร้อมอ่านโน้ตดังนี้

ด - - -	ม - ร -	ด - - -	ม - ร -	ฟ ช ล ช	ฟ ม ร ด	ม - - -	ด - ร -
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่องการอ่านโน้ตเพลงไทย
2. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
3. ฉิ่ง

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการตอบคำถามของนักเรียน
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบสังเกตพฤติกรรม

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 การประเมินพฤติกรรมการตอบคำถาม

ผ่านตั้งแต่ 2 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 1 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

การให้คะแนนการอ่านโน้ตดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
.1การอ่านโน้ตดนตรีไทย เข้าใจสัญลักษณ์ตัวโน้ต - ไทย สามารถบอกลักษณะตัว - โน้ตดนตรีไทยได้โดยมี รายละเอียดชัดเจน สามารถยกตัวอย่าง - สัญลักษณ์ตัวโน้ตประกอบ โดยมีรายละเอียดชัดเจน	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 4 ประเด็น
2. ปรบมือตรงจังหวะ	ถูกต้อง ทั้งหมด	ผิด 1 ครั้ง	ผิด 2 ครั้ง	ผิด 3 ครั้ง	ผิด 4 ครั้ง ขึ้นไป
3. ร้องโน้ตถูกต้องตาม สัญลักษณ์	ถูกต้อง ทั้งหมด	ผิด 1 ครั้ง	ผิด 2 ครั้ง	ผิด 3 ครั้ง	ผิด 4 ครั้ง ขึ้นไป

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. รักความเป็นไทย

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. เข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามนักเรียนเกี่ยวกับการบรรเลงดนตรี เช่น นักเรียนเคยเล่นดนตรีไทยหรือไม่

2. ครูให้นักเรียนเลือกเครื่องดนตรีที่สนใจพร้อมเตรียมเครื่องดนตรีให้เรียบร้อย

ขั้นสอน

3. ครูสาธิตวิธีการจับและองค์ประกอบของเครื่องดนตรีแต่ละประเภทจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามเครื่องดนตรีที่ตนเองเลือก

4. ครูสาธิตการกำเนิดเสียงและวิธีการบรรเลงด้วยการบรรยายและปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง เช่น เสียงเริ่มต้นของเครื่องดนตรีต่างๆ

5. ครูให้นักเรียนร่วมกันฝึกไล่เสียงนิ้ว

6. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบจังหวะ ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 1

7. ครูสาธิตชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกันทุกเครื่องดนตรี

8. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

9. นักเรียนฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 1 จนเกิดความชำนาญ

10. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบจังหวะ ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 2

11. ครูสาธิตชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกันทุกเครื่องดนตรี

12. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

13. นักเรียนฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 2 จนเกิดความชำนาญ

ขั้นสรุป

14. ครูให้นักเรียนอธิบายวิธีการบรรเลงและตัวโน้ตเริ่มต้นของเครื่องดนตรีที่ตนเองเลือกปฏิบัติ พร้อมกับทบทวนการอ่านโน้ตเพลงในชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี

--- ด	--- ร	--- ม	--- ฟ	--- ช	--- ล	--- ท	--- ดี
-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่องการปฏิบัติเครื่องดนตรีในการเตรียมบรรเลง และการบรรเลงเครื่องดนตรี

2. ระนาดเอก
3. ระนาดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ใบงาน
 - 1.2 แบบสังเกตพฤติกรรม
2. เครื่องมือ
 - 2.1 ใบงาน
 - 2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 การประเมินใบงาน
 - ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน
 - 3.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
 - ผ่านตั้งแต่ 7 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 6 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

ชื่อ-นามสกุล _____ ระดับชั้น _____ ห้อง _____

ใบงานเรื่อง ส่วนประกอบของดนตรีไทย 1

คำชี้แจง : ให้นักเรียนวาดรูประบายสีพร้อมอธิบายถึงส่วนประกอบของเครื่องดนตรีที่นักเรียน
เลือกเรียน

ชื่อ-นามสกุล _____ ระดับชั้น _____ ห้อง _____

ใบงานเรื่อง ส่วนประกอบของดนตรีไทย 2

คำชี้แจง : ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

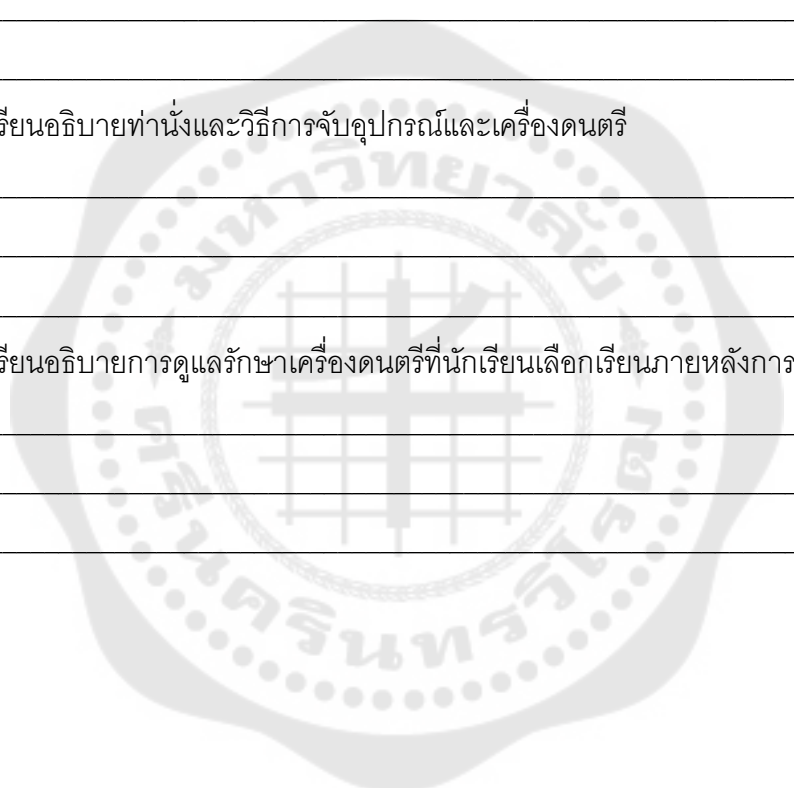
1. เครื่องดนตรีที่ที่นักเรียนเลือกเรียน มีชื่อว่า _____

2. เครื่องดนตรีที่ที่นักเรียนเลือกเรียนเป็นเครื่องดนตรีประเภท _____

3. ให้นักเรียนเขียนอธิบายวิธีการสำรวจความพร้อมของเครื่องดนตรี

4. ให้นักเรียนอธิบายทำนองและวิธีการจับอุปกรณ์และเครื่องดนตรี

5. ให้นักเรียนอธิบายการดูแลรักษาเครื่องดนตรีที่นักเรียนเลือกเรียนภายหลังการบรรเลง

การให้คะแนนทฤษฎีพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1. การสำรวจความพร้อมของ เครื่องดนตรี - เข้าใจวิธีการสำรวจความพร้อม ของเครื่องดนตรี, - บอกลักษณะ วิธีการสำรวจความพร้อมของ เครื่องดนตรีได้โดยมีรายละเอียด ชัดเจน, - เปรียบเทียบวิธีการ สำรวจความพร้อมของเครื่อง ดนตรีได้, - ยกตัวอย่างการสำรวจ ความพร้อมของเครื่องดนตรีโดยมี รายละเอียดชัดเจน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 4 ประเด็น
2. ทำนอง - นิ่งพับเพียบ/ ชัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดทางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
3. วิธีการจับเครื่องดนตรี (ไม่ดี, คั่นชักขอ) - เข้าใจวิธีการจับเครื่องดนตรี ไม่ ดี/คั่นชักขอ, - บอกลักษณะวิธีการ จับเครื่องดนตรี ไม่ดี/คั่นชักได้โดย มีรายละเอียดชัดเจน - เปรียบเทียบลักษณะวิธีการจับ เครื่องดนตรี ไม่ดี/คั่นชักได้โดยมี รายละเอียดชัดเจน, - ยกตัวอย่าง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทฤษฎีพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
4. วิธีการบรรเลงเครื่องดนตรี วิธีการจับเครื่องดนตรี ไม่ดี/คั่น ชักซอได้โดยมีรายละเอียด ชัดเจน- เข้าใจวิธีการบรรเลง เครื่องดนตรี, - บอกลักษณะ วิธีการบรรเลงเครื่องดนตรีได้โดย มีรายละเอียดชัดเจน, - เปรียบเทียบวิธีการบรรเลงเครื่อง ดนตรี, - ยกตัวอย่างวิธีการ บรรเลงเครื่องดนตรีโดยมี รายละเอียดชัดเจน	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
5. การดูแลรักษาเครื่องดนตรี ภายหลังการบรรเลง - เข้าใจวิธีการดูแลรักษาเครื่อง ดนตรีภายหลังการบรรเลง, - บอกลักษณะวิธีการการดูแล รักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ บรรเลง, - เปรียบเทียบการดูแล รักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ บรรเลง, - ยกตัวอย่างการดูแล รักษาเครื่องดนตรีภายหลังการ บรรเลง	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>1. การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการแสดงเครื่องดี</p> <p>- รางตั้งอยู่โดยไม่เอียงไม่โคลง ขอแขวนฝืนระนาดอยู่ด้านในด้านนอกถูกต้อง, - ลูกระนาดไม่ชิดกัน, - ลูกระนาดเสียงสูงอยู่ทางขวามือของผู้ตี, - หัวไม้ตีไม่คลอน ฝ่าหุ้มหัวไม้ไม่ขาดหลุดรูด ก้านไม้ตีไม่หักหรือแตก ความแข็งของหัวไม้ต้องได้มาตรฐานเสียง, - ระยะห่างระหว่างลูกระนาดแต่ละลูกห่างกันอย่างเหมาะสม</p> <p>เครื่องดี</p> <p>- กะโหลก/กระบองชอตั้งฉากกับแนวลูกบิด หน้าหน้าชอไม่ชำรุด สายชอมี 2 สาย, - คันทักไม่หย่อน</p> <p>- ตรวจสอบหมอน/หย่อง บริเวณหน้าชอ,</p> <p>- ตรวจสอบเสียงว่าเพี้ยนหรือไม่ โดยการสีสายเปล่าของสายเอกและสายทุ้ม</p>	มีครบทุกประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
2. ทำนอง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่ นั่งเอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง - นั่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่อง ดนตรี	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
3. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทักและคันทอ เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องอุ้งมือ ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือ แตะข้างไม้ตี - ปลายนิ้วชี้กดลงด้านล่างของไม้ กำหนดระยะห่างให้พอเหมาะแก่ การควบคุมน้ำหนักของไม้ตี - ระยะห่างระหว่างหัวไม้กับ ปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากันแล้ว คว่ำมือ - แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตาม ธรรมชาติและงอข้อศอกเป็นมุม ฉาก	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>4. วิธีการบรรเลงเครื่องดี</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตีตรงกลางลูกกระพอนแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ, - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สีสให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ - สีสันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต เครื่องดี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืออง ข้อมือ - นิ้วหัวแม่มือประคองคันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย- - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น 	<p>มีครบทุก ประเด็น</p>	<p>ขาด 1 ประเด็น</p>	<p>ขาด 2 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>5. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ</p> <p>- มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความรวดเร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะซิง, - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง</p>	มีครบทุกประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
<p>6. คุณภาพเสียง และรสมือ</p> <p>- บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจน ดังสม่ำเสมอ, - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง- มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มีความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน</p>	มีครบทุกประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรี สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>7. การดูแลเครื่องดนตรีหลังการบรรเลงเครื่องดี</p> <p>- ปลดฝืนขนาดลงจากขอด้านในทางซ้ายมือ, - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดเครื่องดนตรี, - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดไม้ดี, - จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย</p> <p>เครื่องดี</p> <p>- ลดสายซอ เลื่อนหย่อง/หมอนซอมาไว้ที่บนขอบหน้าซอ, - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดคันทซอและกระบอกซอ- เช็ดคันทซอและตัดหางม้าที่ขาด, - จัดเก็บเครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย</p>	<p>มีครบทุกประเด็น</p>	<p>ขาด 1 ประเด็น</p>	<p>ขาด 2 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ พื้นฐานเครื่องดนตรี 2		จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นเกมของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะในชุดแบบฝึก (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงชุดแบบฝึก (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

การบรรเลงดนตรีไทยให้มีความไพเราะนั้น ต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างบทเพลงกับบุคลิกลักษณะของนักดนตรี การบรรเลงดนตรีไทยที่ถูกต้องและไพเราะจำเป็นต้องมีการศึกษาทำความเข้าใจวิธีการบรรเลงตลอดจนการฝึกฝนปฏิบัติ ให้มีการประสานระหว่างการบรรเลงเครื่องดนตรีกับการเคลื่อนไหวร่างกาย

5. สาระการเรียนรู้

1. มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการจับเครื่องดนตรีที่ถูกต้อง
2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะวิธีการจับเครื่องดนตรีได้ถูกต้อง
3. สามารถจับและปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ถูกวิธี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทบทวนฝึกไล่เสียงโน้ตและชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีที่ 1 และ 2

ขั้นสอน

2. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบจังหวะ ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 3
3. ครูสาธิตชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกันทุก

เครื่องดนตรี

4. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
5. นักเรียนฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 3 จนเกิดความชำนาญ
6. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบจังหวะ ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 4

เครื่องดนตรี

7. ครูสาธิตชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกันทุก

8. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
9. นักเรียนฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี 4 จนเกิดความชำนาญ

ขั้นสรุป

10. ครูให้นักเรียนทบทวนการอ่านโน้ตเพลงในชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรีพร้อมกับปรบจังหวะ และพร้อมกันทบทวนการอ่านโน้ตเพลงในชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี

--- ด	- ด ด ด	--- ร	- ร ร ร	--- ม	- ม ม ม	--- ฟ	- ฟ ฟ ฟ
-------	---------	-------	---------	-------	---------	-------	---------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่องชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี
2. กระดาษเอก

3. ระบุขนาดท่อม
4. ระบุข้อด้อย
5. ระบุข้อดี
6. ระบุสิ่ง
7. ระบุรูปแบบฝึกปฏิบัติดนตรี

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
ผ่านตั้งแต่ 7 รายการถือว่า ผ่าน
ผ่าน 6 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>1. การสำรวจความพร้อมและปรับเครื่องดนตรีก่อนการแสดงเครื่องดี</p> <p>- รางตั้งอยู่โดยไม่เอียงไม่โคลง ขอแขวนฝืนระนาดอยู่ด้านใน ด้านนอกถูกต้อง, - ลูกกระพรวนไม่ ชิดกัน, - ลูกกระพรวนเสียงสูงอยู่ ทางขวามือของผู้ตี, - หัวไม้ตีไม่ คลอน ฟ้าหุ้มหัวไม้ไม่ขาด หลุดร่อน ก้านไม้ตีไม่หักหรือแตก ความแข็งของหัวไม้ต้องได้ มาตรฐานเสียง, - ระยะห่าง ระหว่างลูกกระพรวนแต่ละลูกห่าง กันอย่างเหมาะสม</p> <p>เครื่องดี</p> <p>- กะโหลก/กระบองชอตั้งฉาก กับแนวลูกบิด หน้าหน้าชอไม่ ชำรุด สายชอมี 2 สาย, - คันทัก ไม่หย่อน - ตรวจสอบหมอน/ หย่อง บริเวณหน้าชอ, - ตรวจสอบเสียงว่าเพี้ยนหรือไม่ โดยการสีสายเปล่าของสายเอก และสายทุ้ม</p>	<p>มีครบทุก ประเด็น</p>	<p>ขาด 1 ประเด็น</p>	<p>ขาด 2 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
2. ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่ นั่งเอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง - นั่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่อง ดนตรี	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
3. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทักและคันซอ เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องข้อมือ ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือ แตะข้างไม้ตี - ปลายนิ้วชี้กดลงด้านล่างของไม้ กำหนดระยะห่างให้พอเหมาะแก่ การควบคุมน้ำหนักของไม้ตี - ระยะห่างระหว่างหัวไม้กับ ปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากันแล้ว คว่ำมือ - แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตาม ธรรมชาติและงอข้อศอกเป็นมุม ฉาก	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>3. (ต่อ) เครื่องสี</p> <ul style="list-style-type: none"> - มือซ้ายจับคันทวนซอ , - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ - นิ้วหัวแม่มือประคองคันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น 	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
<p>4. วิธีการบรรเลง เครื่องตี</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ, - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียง เครื่องตี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้ มีเสียงดังสม่ำเสมอ - สี่คันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้ นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัว โน้ต 	มีครบทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>5. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ</p> <p>- มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี,</p> <p>- ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว,</p> <p>- จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง</p>	มีครบทุกประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
<p>6. คุณภาพเสียง และรสมือ</p> <p>- บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจน ดังสม่ำเสมอ, - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง</p> <p>- มีความแม่นยำและบรรเลงได้ถูกต้องตามทำนองเพลง- มีความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน</p>	มีครบทุกประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

การให้คะแนนทักษะพื้นฐานเครื่องดนตรีสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
<p>7. การดูแลเครื่องดนตรีหลังการ บรรเลง เครื่องดี</p> <p>- ปลดผืนระนาดลงจากขอด้าน ในทางซ้ายมือ, - ใช้ผ้าสะอาด เช็ดเครื่องดนตรี, - ใช้ผ้าสะอาดเช็ดไม้ตี, - จัดเก็บ เครื่องดนตรีเข้าที่ให้เรียบร้อย เครื่องดี</p> <p>- ลดสายซอ เลื่อนหย่อง/หมอน ซอมาไว้ที่บนขอบหน้าซอ, - ใช้ ผ้าสะอาดเช็ดคันทซอและ กระบอกซอ</p> <p>- เช็ดคันทซอและตัดหางม้าที่ ขาด, - จัดเก็บเครื่องดนตรี เข้าที่ให้เรียบร้อย</p>	<p>มีครบทุก ประเด็น</p>	<p>ขาด 1 ประเด็น</p>	<p>ขาด 2 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>	<p>ขาด 3 ประเด็น</p>

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ หนูมาลี		จำนวน 1 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

1. เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นของเด็กไทยและการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน
2. บอกหรือระบุความรู้เกี่ยวกับศิลปะไทย
3. นำศิลปะไทยมาใช้เพื่อเป็นสื่อในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของตนเอง การแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง และ / หรือ การเป็นตัวแทนของชาติไทย ในบริบทพหุวัฒนธรรมของโรงเรียนนานาชาติ
4. นำเสนอข้อมูลด้วยการบรรยาย และ / หรือ อภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศิลปะไทย ในแง่มุมต่างๆ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายความสำคัญของทำนองได้ (K)
2. จำแนกรูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองในรูปแบบต่างๆได้ (P)
3. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน (A)

4. สารสำคัญ

เพลงหนูมาลีนั้นได้นำทำนองจากเพลง "Mary had a little lamb" (หนูแมรีมีแกะตัวน้อย) ซึ่งเด็กฝรั่งเคยใช้เป็นบทกลอนท่องอาขยาน เนื้อหานำมาจากชีวิตจริงของเด็กหญิงอเมริกันคนหนึ่งชื่อว่า แมรี ซอร์เยอร์ (Mary Sawyer) แนนอน เธอมีสัตว์เลี้ยงเป็น "ลูกแกะ" แกะตัวนี้ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงธรรมดา เพราะแมรีรักมันมากจนต้องพาไปโรงเรียนด้วย บ้างก็ว่าเธอพามันไปตามที่

พี่ชายแนะนำ ซึ่งโรงเรียนที่ว่าคือ โรงเรียนเดอะเรดสโตน (The Redstone School) เมืองสเตอร์ลิง (Sterling) ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ การพาแกะไปโรงเรียนเป็นเรื่องประหลาด แต่เด็กๆ ก็ดูจะชอบกันมาก เพื่อนคนหนึ่งของแมรีชื่อ จอห์น โรลสโตน (John Roulstone) ชอบเจ้าแกะตัวนี้เช่นกัน ถึงขนาดลงมือแต่งกลอนให้แก่มัน ต่อมานักประพันธ์เพลงชื่อว่า ซาราห์ โจเซฟา เฮล (Sarah Josepha Hale) ได้นำมาแต่งต่อจนเป็นเพลงเผยแพร่ในปี 1830 ก่อนที่ลอเวล แมสัน (Lowell Mason) นักแต่งเพลงประจำโบสถ์จะนำมาดัดแปลงเป็นเพลงสำหรับเด็ก โดยแต่งบางท่อนเพิ่มเติม ปัจจุบันมีอนุสาวรีย์ลูกแกะของแมรี ตั้งอยู่ใจกลางเมืองสเตอร์ลิง เป็นประจักษ์พยานว่าที่นี่แหละคือต้นกำเนิดเพลง Mary had a little lamb ที่โด่งดังไปทั่วโลก

5. สารการเรียนรู้

1. รู้ประวัติเพลงหนูมาลี
2. อ่านและร้องโน้ตเพลงหนูมาลี
3. ปฏิบัติเพลงหนูมาลี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทบทวนลักษณะวิธีการจับ ทำนองเครื่องดนตรี
2. ครูให้นักเรียนทบทวนไล่เสียงโน้ตตามเครื่องดนตรี
3. ครูให้นักเรียนทบทวนชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ 1,2,3 และ 4
4. ครูเปิดวิดีโอเพลง หนูมาลี
5. ครูตั้งคำถามนักเรียนเกี่ยวกับการบรรเลงดนตรี เช่น นักเรียนรู้จักเพลงหนูมาลี

หรือไม่

ขั้นสอน

6. ครูอธิบายเกี่ยวกับประวัติที่มาของเพลงหนูมาลี
7. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและประจบจังหวะเพลงหนูมาลี
8. ครูสารถีเพลงหนูมาลีปฏิบัติดนตรีที่ละเครื่องดนตรี โดยเริ่มจาก ระนาดเอก ระนาดทุ้มซอด้วงและซออู้จากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามพร้อมกันทุกเครื่องดนตรี
9. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

ขั้นสรุป

10. ครูให้นักเรียนสรุปความรู้ประวัติเพลงหนูมาลี อ่านโน้ตหนูมาลีพร้อมประจบจังหวะโดยครูตีฉิ่งประกอบ
11. ครูให้นักเรียนปฏิบัติเพลงหนูมาลี

--- ม	- ร - ด	- ร - ม	- ม - ม	--- ร	- ร - ร	- ม - ซ	- ซ - ซ
-------	---------	---------	---------	-------	---------	---------	---------

9. สื่อการเรียนรู้

1. ฉิ่ง
2. ระนาดเอก
3. ระนาดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
 - ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงหมอลำ

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ชัดสมาธิ, - ลำตัวตรง , - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่งเอียงเฉียงไปทางใดมาง หนึ่ง, - นั่งถูกต้องเหมาะสมกับ เครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทัก และคันทอ เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องข้อมือ ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงด่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ , - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงหมอลำ (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลงเครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทักออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงหมอลำ (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภะ

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ แยกประเทศชั้นเดียว ท่อน 1		จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นเกมของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะในเพลงแยกประเทศชั้นเดียว (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลงแยกประเทศชั้นเดียว (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

เพลงแยกประเทศ เป็นเพลงที่พระประดิษฐ์ไพเราะ (มี ดุริยางกูร) นำเพลงแยกประเทศที่มีอัตราจังหวะ 2 ชั้น และชั้นเดียว ซึ่งเป็นเพลงประเภทสองไม้และเพลงเร็ว มาแต่งขยายขึ้นให้เป็นอัตราจังหวะ 3 ชั้นจนครบเป็นเพลงเถา เพลงแยกประเทศเป็นเพลงที่มี 2 ท่อน ใช้หน้าทับสองไม้ โดยปรกติเป็นเพลงที่นิยมขับร้องและบรรเลง ติดต่อกับเพลงเชิดจีน และในอัตราจังหวะ 2 ชั้นมักนิยมนำไปบรรเลงประกอบการแสดงโขน ละคร หรือการรำอวยพร

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง
2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. รักความเป็นไทย

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูเปิดวิดีโอเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว ให้นักเรียนดูพร้อมกับให้นักเรียนอ่านโน้ตและปรบจังหวะตามไปด้วย

2. ครูตั้งคำถามกับนักเรียน เช่น ท่อน 1 มีโน้ตที่เหมือนกันหรือไม่ ฯลฯ

3. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตดนตรีพร้อมปรบจังหวะเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว ท่อน 1 จากชุดแบบฝึกดนตรีไทย โดยครูตีฉิ่งประกอบจังหวะ

ขั้นสอน

4. ครูอธิบายเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 1

5. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 2 โดยมีครูเป็นผู้สาธิต

6. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

7. นักเรียนฝึกปฏิบัติเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 1 จนเกิดความชำนาญ

8. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 1

ขั้นสรุป

9. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียน ทบทวนประวัติเพลงและทบทวนทปฏิบัติรวมวงเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว ท่อน 1

ด ล ล ล	ด ล ล ล	ด ช ช ช	ด ล ช ม	ช ม ร ด	ช ด ร ม	ช ล ช ม	ช ม ร ด
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เลงแขกบรเทศชั้นเดียว
2. วีดีโอเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว
3. ระนาดเอก
4. ระนาดทุ้ม
5. ซอด้วง
6. ซออู้
7. ฉิ่ง
8. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
 - ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลงเครื่องดี - ดีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ดีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ดีฉาก/ ดีเก็บคู่แปด, - ดีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทักออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ, - สีคันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะ	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
สามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูกต้อง ตัวโน้ตที่กำหนดในบทเพลง					
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภะ

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ แยกประเทศชั้นเดียว ท่อน 2		จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะในเพลงแยกประเทศชั้นเดียว (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลงแยกประเทศชั้นเดียว (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

เพลงแยกประเทศ เป็นเพลงที่พระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร) นำเพลงแยกประเทศที่มีอัตราจังหวะ 2 ชั้น และชั้นเดียว ซึ่งเป็นเพลงประเภทสองไม้และเพลงเร็ว มาแต่งขยายขึ้นให้เป็นอัตราจังหวะ 3 ชั้นจนครบเป็นเพลงเถา เพลงแยกประเทศเป็นเพลงที่มี 2 ท่อน ใช้หน้าทับสองไม้ โดยปรกติเป็นเพลงที่นิยมขับร้องและบรรเลง ติดต่อกับเพลงเชิดจีน และในอัตราจังหวะ 2 ชั้นมักนิยมนำไปบรรเลงประกอบการแสดงโขน ละคร หรือการรำอวยพร

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง
2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. รักความเป็นไทย

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทบทวนปฏิบัติดนตรี เพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 1
2. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตดนตรีพร้อมปรบจังหวะเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว ท่อน 2

จากชุดแบบฝึกดนตรีไทย โดยครูตีจิ่งประกอบจังหวะ

ขั้นสอน

3. ครูอธิบายเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 2
4. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 2 โดยมีครูเป็นผู้
5. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
6. นักเรียนฝึกปฏิบัติเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 2 จนเกิดความชำนาญ
7. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงเพลงแขกบรเทศ ชั้นเดียว ท่อน 1 ท่อน 2

สาธิต

ขั้นสรุป

8. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปทเรียน ทบทวนประวัติเพลงและทบทวนปฏิบัติ
รวมวงเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว

ท่อน 1

ด ล ล ล	ด ล ล ล	ด ช ช ช	ด ล ช ม	ช ม ร ด	ช ด ร ม	ช ล ช ม	ช ม ร ด
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

ท่อน 2

ช ม ช ร	ม ร ด ล	ช ม ช ล	ช ล ด ร	ช ม ร ด	ช ด ร ม	ช ล ช ม	ช ม ร ด
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

สื่อการเรียนรู้ 9

1. Power Point เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว
2. ระนาดเอก
3. ระนาดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลง เครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับ มือได้ตรงตามเสียง เครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มี เสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก- เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทัก ออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิด เสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการ บรรเลง แนวการดำเนินทำนอง และจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำ เร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะ สามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูก ตัวโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงแขกบรเทศชั้นเดียว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ พม่าเขว จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1 เวลา 45 นาที ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะในเพลงพม่าเขว (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลงพม่าเขว (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

พม่าเขวเป็นเพลงไทยเดิมสำเนียงพม่า มีมาแต่เดิมไม่ปรากฏนามผู้แต่ง เป็นเพลงอัตราชั้นเดียว ครุบุญยงค์ เกตุคง ศิลปินแห่งชาตินำมาแต่งขยายจนครบเป็นเพลงเถา ตั้งชื่อว่า "ชเวดากอง เถา" เพลงพม่าเขว เป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศเมื่อคุณหญิงจีน ศิลปินบรรเลงได้ใช้ทำนองเพลงพม่าเขวแต่งเป็นเพลง "ซ้าง" เพื่อให้นักเรียนร้องตามโครงการวิทยุโรงเรียน โดยมีเนื้อร้องว่า "ซ้าง ซ้าง ซ้าง น่องเคยเห็นซ้างหรือเปล่า ซ้างมันตัวโตไม่เบา จมูกยาว ๆ เรียกว่าวง สองเขี้ยวได้วงเรียกว่าง่า มีหูมีตาหางยาว" เพลงพม่าเขวเป็นเพลงอัตราจังหวะ ชั้นเดียว ใช้หน้าทับ พม่า (โดยทั่วไปนิยมใช้กลองยาวบรรเลงกำกับจังหวะ)

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง

2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. รักความเป็นไทย

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. เข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถามกับนักเรียนเช่น นักเรียนเคยรู้จักเพลงข้างหรือไม๊ นักเรียนเคยร้องเพลงข้างหรือไม๊

2. ครูเปิดวิดีโอเพลงข้างให้นักเรียนดู

<https://www.youtube.com/watch?v=kMwodsPwrSQ>

ขั้นสอน

3. ครูอธิบายประวัติเพลงพม่าเขวโดยสังเขป

4. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตดนตรีพร้อมปรบจังหวะเพลงพม่าเขวจากชุดแบบฝึก

ดนตรีไทย

5. ครูให้นักเรียนตั้งข้อสังเกตเพลงพม่าเขว ใน บรรทัดที่ 1 และบรรทัดที่ 2

6. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติเพลงพม่าเขวโดยมีครูเป็นผู้สาธิต บรรทัดที่ 1 - 3 โดย

ค่อยๆต่อทีละ 2 ห้องโน้ต

7. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

8. นักเรียนฝึกปฏิบัติเพลงพม่าเขวจนเกิดความชำนาญ

9. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงเพลงพม่าเขว

ขั้นสรุป

10. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียน ทบทวนประวัติเพลงและทบทวนทฤษฎีบท
รวมวงเพลงพม่าเขา

----	---ค	---ค	---ค	----	-ค-ล	-ช-ล	-ค-ฟ
------	------	------	------	------	------	------	------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง เพลงพม่าเขา
2. ระเบิดเอก
3. ระเบิดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
 - ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลง เครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับ มือได้ตรงตามเสียง เครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มี เสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก- เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทัก ออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิด เสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการ บรรเลง แนวการดำเนินทำนอง และจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำ เร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะ สามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูก ตัวโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ พม่าเชว จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1 เวลา 45 นาที ครูอชริญา เกษสุภะ

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นเกมของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะในเพลงพม่าเชว (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลงพม่าเชว (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

พม่าเชวเป็นเพลงไทยเดิมสำเนียงพม่า มีมาแต่เดิมไม่ปรากฏนามผู้แต่ง เป็นเพลงอัตราชั้นเดียว ครุบุญยงค์ เกตุคง ศิลปินแห่งชาตินำมาแต่งขยายจนครบเป็นเพลงเถา ตั้งชื่อว่า"ชเวดากอง เถา" เพลงพม่าเชว เป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศเมื่อคุณหญิงชิ้น ศิลปินบรรเลงได้ใช้ทำนองเพลงพม่าเชวแต่งเป็นเพลง"ซ่าง"เพื่อให้ นักเรียนร้องตามโครงการวิทยุโรงเรียน โดยมีเนื้อร้องว่า "ซ่าง ซ่าง ซ่าง น้องเคยเห็นซ่างหรือเปล่า ซ่างมันตัว โตไม่เบา จมูกยาว ๆ เรียกว่า งวง สองเขี้ยวโค้งวง เรียกว่า งา มีหูมีตาหางยาว" เพลงพม่าเชวเป็นเพลงอัตราจังหวะ ชั้นเดียว ใช้หน้าทับ พม่า (โดยทั่วไปนิยมใช้กลองยาวบรรเลงกำกับจังหวะ)

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง

2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. รักความเป็นไทย

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนปฏิบัติทบทวนเพลงพม่าเขว

ขั้นสอน

3. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตและบรรเลงเพลงพม่าเขว บรรทัดที่ 4 โดยครูตีฉิ่งประกอบจังหวะ
 4. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตดนตรีพร้อมบรรเลงเพลงพม่าเขวจากชุดแบบฝึกดนตรีไทย
 5. ครูให้นักเรียนตั้งข้อสังเกตเพลงพม่าเขว ใน บรรทัดที่ 1 และบรรทัดที่ 2
 6. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติเพลงพม่าเขวโดยมีครูเป็นผู้สาธิต บรรทัดที่ 1 - 3 โดยค่อยๆ ต่อทีละ 2 ห้องโน้ต
 7. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
 8. นักเรียนฝึกปฏิบัติเพลงพม่าเขวจนเกิดความชำนาญ
 9. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงเพลงพม่าเขว
- ##### ขั้นสรุป
10. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียน ทบทวนประวัติเพลงและทบทวนทิวปฏิบัติรวมวงเพลงพม่าเขว โดยครูเป็นผู้ตีฉิ่งกำกับจังหวะ

(----	---ด	---ด	---ด	----	-ด-ล	-ช-ล	-ด-ฟ)
-------	------	------	------	------	------	------	-------

----	-ด-ล	-ช-ล	-ฟ-ช	-ฟ-ร	-ฟ-ฟ	-ร-ด	-ฟ--
------	------	------	------	------	------	------	------

-ฟ-ร	-ฟ-ฟ	-ฟ-ร	-ฟ--	-ด-ร	-ด-ล	---ช	---ฟ
------	------	------	------	------	------	------	------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง เพลงพม่าเขว
2. ขนาดเอก
3. ขนาดท่อม
4. ซอด้วง
5. ซอคู่
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล
 - 1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
2. เครื่องมือ
 - 2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. เกณฑ์การประเมิน
 - 3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี
 - ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน
 - ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนซอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลงเครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทักออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายยกคดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลงพม่าเขว (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11	หน่วยการเรียนรู้ที่ 7	ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ Give Thanks 1		จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1	เวลา 45 นาที	ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะเพลง (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลง (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

Give Thanks เป็นเพลงขอบคุณพระเจ้าที่ใช้ในการสรรเสริญต่อพระเจ้า

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง
2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. เข้าสู่บทเรียนโดย ครูเปิดวีดิโอเพลง Give Thanks และตั้งคำถามนักเรียน
เกี่ยวกับบรรเลงดนตรี

2. ครูให้นักเรียนทบทวนอ่านโน้ตดนตรีพร้อมปรบจังหวะเพลง Give Thanks ชุด
แบบฝึกดนตรีไทย

ขั้นสอน

3. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึก โดยมีครูเป็นผู้สาธิต ในท่อน intro

4. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน

5. นักเรียนฝึกปฏิบัติแบบฝึกหัดพื้นฐานจนเกิดความชำนาญ

6. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงตามชุดแบบฝึก

ขั้นสรุป

7. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนและทบทวนบทเพลง

- ด - ด	----	ด ล - ด	ล ด ล ร	ด ล --	- ด - ด	----	ด ล - ด
---------	------	---------	---------	--------	---------	------	---------

ล ด ล ร	ด ล --	----	----
---------	--------	------	------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง เพลงพม่าเขว
2. ระนาดเอก
3. ระนาดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง

7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรม

2. เครื่องมือ

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรม

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 การประเมินพฤติกรรมการตอบคำถาม

ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนชอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลงเครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับมือได้ตรงตามเสียงเครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทักออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก-เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทักออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิดเสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำเร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะสามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูกต้องโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภะ

.....

ครูผู้สอน

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทบทวนปฏิบัติเพลง Give Thanks จากชุดแบบฝึกทักษะดนตรี

ไทย

ขั้นสอน

2. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตเพลง Give Thanks ท่อน 1
3. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึก โดยมีครูเป็นผู้สาธิต ในท่อน 1
4. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
5. นักเรียนฝึกปฏิบัติแบบฝึกหัดพื้นฐานจนเกิดความชำนาญ
6. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงตามชุดแบบฝึก

ขั้นสรุป

7. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียน พร้อมทั้งฝึกปฏิบัติรวมวงดนตรีไทยเพลง

Give Thanks

- ล - ล	----	ซ ฟ - ซ	- ฟ - ร	- ซ - ฟ	----	ม ร - ม	- ด - ล
---------	------	---------	---------	---------	------	---------	---------

- ม - ร	----	ร ฟ ร ด	- ฟ - ฟ	- ล - ซ	----	- ฟ - ซ	----
---------	------	---------	---------	---------	------	---------	------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง เพลงพม่าเขว
2. ระเบิดอก
3. ระเบิดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล

1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

2. เครื่องมือ

2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัว ตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่ง เอียงเฉียงไปทางใดมางหนึ่ง, - นั่ง ถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนชอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลง เครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับ มือได้ตรงตามเสียง เครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มี เสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก- เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทัก ออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิด เสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการ บรรเลง แนวการดำเนินทำนอง และจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำ เร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะ สามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูก ตัวโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่ำเสมอ , - มีความแม่นยำและ บรรเลงได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง, - มี ความไพเราะและมีคุณภาพเสียงที่ ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภะ

.....

ครูผู้สอน

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ระดับชั้น Middle School
ชื่อหน่วยการเรียนรู้ Give Thanks 3 จำนวน 2 ชั่วโมง
ภาคเรียนที่ 1 เวลา 45 นาที ครูอชริญา เกษสุภา

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีไทย ประวัติศาสตร์ไทย และ วัฒนธรรมไทย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาไทย

2. ตัวชี้วัด

เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย การเล่นของเด็กไทย และการละเล่นพื้นบ้านที่จัดขึ้นภายในและ/หรือภายนอกโรงเรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เข้าใจโน้ตและจังหวะเพลง (K)
2. ฝึกปฏิบัติบรรเลงเพลง (P)
3. เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์และสืบทอดดนตรีไทย (A)

4. สาระสำคัญ

Give Thanks เป็นเพลงขอบคุณพระเจ้าที่ใช้ในการสรรเสริญต่อพระเจ้า

5. สาระการเรียนรู้

1. รู้ที่มาของบทเพลง
2. อธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบทเพลง
3. สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีและบรรเลงเพลงได้

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้

7. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ด้านความสามารถในการสื่อสาร
2. ด้านความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ด้านความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนทบทวนปฏิบัติเพลง Give Thanks จากชุดแบบฝึกทักษะดนตรี

ไทย

ขั้นสอน

2. ครูให้นักเรียนอ่านโน้ตเพลง Give Thanks ท่อน 2
3. นักเรียนฟังและฝึกปฏิบัติชุดแบบฝึก โดยมีครูเป็นผู้สาธิต ในท่อน 2
4. ครูอธิบายเพิ่มเติมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน
5. นักเรียนฝึกปฏิบัติแบบฝึกหัดพื้นฐานจนเกิดความชำนาญ
6. นักเรียนฝึกปฏิบัติการบรรเลงรวมวงตามชุดแบบฝึก

ขั้นสรุป

7. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียน พร้อมทั้งฝึกปฏิบัติรวมวงดนตรีไทยเพลง

Give Thanks

- ด - ด	----	- ด ด ด	- ฟ - ซ	- ล - ท	----	- ท ท ท	- ม - ฟ
---------	------	---------	---------	---------	------	---------	---------

- ซ - ล	----	- ล ล ล	- ร - ม	- ฟ - ซ	----	- ฟ - ซ	----
---------	------	---------	---------	---------	------	---------	------

9. สื่อการเรียนรู้

1. Power Point เรื่อง เพลงพม่าเขว
2. ระเบิดอก
3. ระเบิดทุ้ม
4. ซอด้วง
5. ซออู้
6. ฉิ่ง
7. ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

10. การวัดและประเมินผลการเรียนเรียนรู้

1. วิธีการวัดและประเมินผล

1.1 ประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

2. เครื่องมือ

2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

3. เกณฑ์การประเมิน

3.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

ผ่านตั้งแต่ 5 รายการถือว่า ผ่าน

ผ่าน 4 รายการถือว่า ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1.ท่านั่ง - นั่งพับเพียบ/ ขัดสมาธิ, - ลำตัวตรง, - ไม่ก้มหรือเงยหน้า, - ไม่นั่งเอียงเฉียงไปทางใดมาทางหนึ่ง, - นั่งถูกต้องเหมาะสมกับเครื่องดนตรี	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
2. วิธีการจับไม้ตี/วิธีการจับคันทวน และคันทวน เครื่องตี - หายฝ่ามือจับไม้ข้างละอันให้ ก้านพาดอยู่กลางร่องคันทวน ใช้ นิ้วกลาง นิ้วนาง และนิ้วก้อยจับ ก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะ ข้างไม้ตี, - ปลายนิ้วชี้กดลงต่าง ล่างของไม้กำหนดระยะห่างให้ พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนัก ของไม้ตี, - ระยะห่างระหว่างหัวไม้ กับปลายนิ้วชี้อยู่ในระยะเท่ากัน แล้วคว่ำมือ, - แขนทั้งสองอยู่ข้าง ลำตัวตามธรรมชาติและงอข้อศอก เป็นมุมฉาก เครื่องตี - มือซ้ายจับคันทวนชอ, - ฝ่ามือ หันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอ ข้อมือ,	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
3. (ต่อ) - นิ้วหัวแม่มือประคองทันทวน และนิ้วทั้ง 4 วางเรียงอยู่บนสาย, - มือขวาจับคันทักแบบสามหยิบ โดยคันทักขนานกับพื้น					
3. วิธีการบรรเลง เครื่องดี - ตีตรงกลางลูกกระนาดแต่ละลูก, - ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่างๆ - ตีฉาก/ ตีเก็บคู่แปด, - ตีกรอสลับ มือได้ตรงตามเสียง เครื่องดี - ใช้แขนและมือขวาบังคับคันทัก ออก-เข้า ให้ขนานกับพื้น, - สี่ให้มี เสียงดังสม่ำเสมอ, - สี่คันทักออก- เข้า, ลักคันทัก, การเริ่มต้นด้วยคันทัก ออก, - ใช้นิ้วมือซ้ายกดให้เกิด เสียงตามตัวโน้ต	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น
4. ความแม่นยำตามลักษณะการบรรเลง แนวการดำเนินทำนองและจังหวะ - มีความแม่นยำตามหน้าที่ ลักษณะเฉพาะของเครื่องดนตรี, - ดำเนินทำนองถูกต้องตามความซ้ำ เร็ว, - จังหวะถูกต้องตามจังหวะ สามัญ จังหวะฉิ่ง, - บรรเลงได้ถูก ตัวโน้ตที่กำหนดในบทเพลง	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

เกณฑ์การประเมินทักษะดนตรีไทยเพลง Give Thanks (ต่อ)

หัวข้อการประเมิน	ดีเยี่ยม (5)	ดี (4)	ปาน กลาง (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)
5. คุณภาพเสียง และรสมือ - บรรเลงเสียงหนักแน่นชัดเจนดัง สม่่าเสมอ - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามจังหวะเพลง - มีความแม่นยำและบรรเลงได้ ถูกต้องตามทำนองเพลง - มีความไพเราะและมีคุณภาพ เสียงที่ดี เสียงตัวโน้ตไม่เพี้ยน	มีครบ ทุก ประเด็น	ขาด 1 ประเด็น	ขาด 2 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น	ขาด 3 ประเด็น

บันทึกหลังการสอน

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....

แนวทางในการแก้ปัญหา

.....
.....
.....
.....
.....

นางสาวอชิรญา เกษสุภา

.....

ครูผู้สอน

การสอบที่สอดคล้องกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดทฤษฎี (ต่อ)

แนวคิดทฤษฎี		แผนการเรียนรู้อื่นๆ	แผนการเรียนรู้อื่นๆ	แผนการเรียนรู้อื่นๆ	แผนการเรียนรู้อื่นๆ
1	แผนการเรียนรู้อื่นๆ				
2	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
3	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
4	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
5	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
6	แผนการเรียนรู้อื่นๆ	✓	✓		
7	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
8	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
9	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
10	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
11	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
12	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
13	แผนการเรียนรู้อื่นๆ		✓		
	เรียนรู้จากภาษา - ชินอิชิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki)				
	การทำซ้ำ - แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori) - ชินอิชิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki)				
	ส่งเสริมให้มีการแสดงในที่สาธารณะ - ชินอิชิ ซูซูกิ (Shinichi Suzuki)				
	การจดจำ - แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี (Maria Montessori)				

ภาคผนวก จ

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย

**THAI TRADITIONAL MUSIC
PRACTICE EXERCISE
EKAMAI INTERNATIONAL SCHOOL**

Name: _____

Class: _____

Division: _____

คำนำ

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนี้จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะดนตรีไทยของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย ในวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักเรียนชมรมดนตรีไทย โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนตามลำดับการเรียนรู้ เริ่มจากประเภทของดนตรีไทย จังหวะและ การอ่านโน้ตเพลงไทย พื้นฐานเครื่องดนตรี ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary Had A Little Lamb), เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว, พม่าเขว ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา เพลง Give Thanks โดยชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยนี้ใช้เพื่อการเรียนการสอนสำหรับนักเรียน Grade 7 - 8 ระดับชั้น Middle School เป็นระยะเวลา 13 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ คาบละ 45 นาที เพื่อเป็นการนำความรู้ ความเข้าใจ มาพัฒนาปรับใช้กับการเรียนดนตรีไทยได้ดียิ่งขึ้น

ครูอชิรญา เกษสุภะ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำชี้แจงเกี่ยวกับชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย.....	ก
คำชี้แจงสำหรับนักเรียน.....	ก
จุดประสงค์ของแบบฝึกทักษะดนตรีไทย.....	ก
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย.....	1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย.....	4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี.....	9
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 บทเพลงพื้นฐานเพลงหุ่มาลี.....	38
- เพลงแขกประเทศชั้นเดียว.....	39
- เพลงพม่าเขว.....	40
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 บทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks.....	41
บรรณานุกรม.....	43

คำชี้แจงเกี่ยวกับชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย

ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย ประกอบด้วย

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประเภทของดนตรีไทย (1 ชั่วโมง)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย (2 ชั่วโมง)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 พื้นฐานเครื่องดนตรี (2 ชั่วโมง)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน เพลงหนูมาลี (Mary Had A Little Lamb), เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว, พม่าเขว (5 ชั่วโมง)
- หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงคริสตศาสนา Give Thanks (3 ชั่วโมง)

คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

การเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอกมัย จะบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้โดยผู้เรียนปฏิบัติตามนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย จะมีครูสอนให้คำแนะนำ อธิบายและช่วยเหลือผู้เรียนในการใช้ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย
2. หลังจากที่คุณเรียนครบทุกหน่วยการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะทำการทดสอบทุกหน่วยการเรียนรู้ตั้งแต่หน่วยที่ 1 ถึง หน่วยที่ 6

จุดประสงค์ของชุดแบบฝึกทักษะ

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องดนตรีไทย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติดนตรีไทยอย่างถูกต้องตามลำดับ
3. เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้และสามารถปฏิบัติดนตรีไทยได้อย่างถูกต้อง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
ประเภทของดนตรีไทย

ลักษณะของเครื่องดนตรีไทย

ดนตรีไทยสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท โดยแบ่งตามวิธีการบรรเลงคือ

1. ดีด (Plucked) เป็นเครื่องสายที่บรรเลงด้วยการดีด เช่น

จระเข้

ซึง

พินอีสาน

2. สี (Bowed) เป็นเครื่องสายที่บรรเลงด้วยการสี เช่น

ซอด้วง

ซออู้

ซอสามสาย

3. ตี (Striking) เป็นเครื่องดนตรีที่บรรเลงด้วยการนำวัสดุมากระทบกัน มีทั้งประเภทดำเนินทำนองและเครื่องกำกับจังหวะ ทั้งที่ตีด้วยไม้ และตีด้วยมือ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 เครื่องตีทำด้วยไม้ ได้แก่

กรับ

ระนาดเอก

ระนาดทุ้ม

3.2 เครื่องตีทำด้วยโลหะ ได้แก่

ฉิ่ง

ฆ้องวงเล็ก

ฆ้องวงใหญ่

3.3 เครื่องตีซึ่งด้วยหนัง ได้แก่

ตะโพน

โพน-รำมะนา

กลองยาว

4. เป่า (Blowing) เป็นเครื่องดนตรีที่ต้องใช้ลมเป่าให้เกิดเสียง ได้แก่

ขลุ่ย

ขลุ่ย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จังหวะและการอ่านโน้ตเพลงไทย

1. จังหวะ

หมายถึง การแบ่งช่วงระยะความสั้น ยาว ของทำนองเพลง ให้มีสัดส่วนเท่าๆกัน โดยใช้เครื่องดนตรีประเภทเครื่องกำกับจังหวะ ได้แก่ ฉิ่ง ฉาบ กรับ โหม่ง และกลองต่างๆ เป็นเครื่องวัด แบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

1.1 จังหวะสามัญ หมายถึง จังหวะที่ใช้ยึดเป็นหลักในการขับร้องหรือบรรเลงซึ่งกำหนดเป็นอัตราความช้าหรือเร็วของจังหวะ

1.2 จังหวะฉิ่ง หมายถึง จังหวะความสั้น-ยาว เร็ว-ช้า ที่กำหนดโดยจังหวะฉิ่ง โดยแบ่งเป็น 3 อัตราจังหวะได้แก่ อัตราจังหวะสามชั้น อัตราจังหวะสองชั้น และอัตราจังหวะชั้นเดียว

อัตราจังหวะสามชั้น

----	--- ฉิ่ง	----	--- ฉับ	----	--- ฉิ่ง	----	--- ฉับ
------	----------	------	---------	------	----------	------	---------

อัตราจังหวะสองชั้น

--- ฉิ่ง	--- ฉับ	--- ฉิ่ง	--- ฉับ	--- ฉิ่ง	--- ฉับ	--- ฉิ่ง	--- ฉับ
----------	---------	----------	---------	----------	---------	----------	---------

อัตราจังหวะชั้นเดียว

- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

1.3 จังหวะหน้าทับ หมายถึง จังหวะความสั้น ยาว เร็ว ช้า ที่กำหนดโดยเครื่องดนตรีที่ซึงด้วยหนัง เช่น โทน รำมะนา กลองแขก ตะโพน กลองทัด เป็นต้น

2. การใช้ตัวอักษรแทนเสียงโน้ต

โด Do	ด C
เร Re	ร D
มี Me	ม E
ฟา Fa	ฟ F
ซอล Sol	ซ G
ลา La	ล A
ที Ti (Si)	ท B

3. บรรทัดที่ใช้ทันทิกโน็ต

----	----	----	----	----	----	----	----
------	------	------	------	------	------	------	------

หมายเหตุ ในการบรรเลงเพลงของซิมและระนาดเอกจะมีการใช้โน้ตเสียงสูงต่ำ ในการบรรเลงดนตรีแต่ละเครื่องดนตรีจะมีความแตกต่างกัน จึงกำหนดให้ การใส่จุดด้านบนตัวโน้ตเป็น โน้ตเสียงสูง และการใส่จุดใต้ตัวโน้ตเป็นโน้ตเสียงต่ำ เช่น ด หมายถึง เสียงโดสูง, ด หมายถึง เสียงโดต่ำ เป็นต้น

4. การอ่านโน้ตเพลงดนตรีไทย

ใน 1 บรรทัด มี 8 ห้อง ใน 1 ห้อง บรรจุได้ 4 ตัว แบ่งออกได้เป็น 4 จังหวะ ตัวโน้ต 1 ตัว เท่ากับ 1 จังหวะย่อย โดยกำหนดให้ จังหวะที่ 1 และจังหวะที่ 3 เป็น จังหวะยก จังหวะที่ 2 และจังหวะที่ 4 เป็นจังหวะตก หรือมากกว่านั้นจะใช้ขีด (-) ต่อท้ายตัวโน้ต ชิดละ 1 จังหวะ

ชุดแบบฝึกการอ่านโน้ตที่ 1

---ค	---ร	---ม	---ฟ	---ช	---ล	---ท	---ตี
------	------	------	------	------	------	------	-------

-ค-ค	-ร-ร	-ม-ม	-ฟ-ฟ	-ช-ช	-ล-ล	-ท-ท	-ตี-ตี
------	------	------	------	------	------	------	--------

ชุดแบบฝึกการอ่านโน้ตที่ 2

---ค	-คคค	---ร	-รรร	---ม	-มมม	---ฟ	-ฟฟฟ
------	------	------	------	------	------	------	------

---ช	-ชชช	---ล	-ลลล	---ท	-ททท	---ตี	-ตีตีตี
------	------	------	------	------	------	-------	---------

ชุดแบบฝึกการอ่านไฉตที่ 3

--คค	คค--	--รร	รร--	--มม	มม--	--ฟฟ	ฟฟ--
------	------	------	------	------	------	------	------

--ซซ	ซซ--	--ลล	ลล--	--ทท	ทท--	--ตต	ตต--
------	------	------	------	------	------	------	------

ชุดแบบฝึกการอ่านไฉตที่ 4

---ค	-รรร	---ค	-ร-ม	ซซลซ	-ฟ-ม	-ดรม	-ร-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

--ลล	ซล--	ดลซล	-ค-ค	-ล--	มซ-ม	-ร-ค	-ล-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

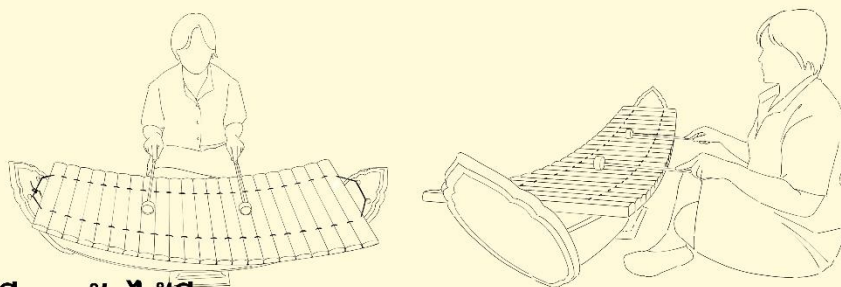
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
พื้นฐานเครื่องดนตรี
ระนาดเอก (Ra-Nad-Ek)

ส่วนประกอบของระนาดเอก

ทำนั่ง

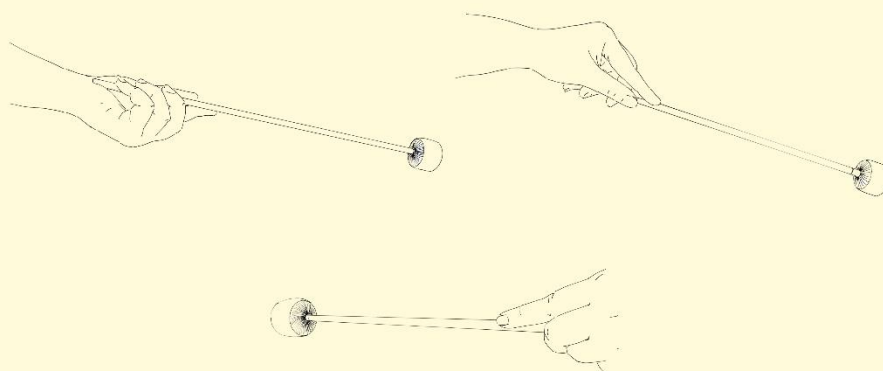
นั่งขัดสมาธิราบ ให้ขาขวาทับขาซ้าย ปลายเท้าขวาอยู่ใต้รางระนาดเอกด้านซ้ายหรือนั่งพับเพียบลำตัวตรง ให้ขาอยู่ห่างจากเท้าระนาดด้านชิดตัวของผู้ตี ประมาณ 4 นิ้วพุด หันหน้าเข้าหาทึ่งกลางของพืนระนาด

วิธีการจับไม้ตีระนาดเอก

การจับแบบปากกา

หงายฝ่ามือจับไม้ตีข้างละอัน ให้ก้านไม้ตีพาดอยู่ในร่องกลางอุ้งมือพร้อมกับใช้นิ้วกลาง นาง และก้อย จับก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะที่ด้านข้างไม้ตี ปลายนิ้วชี้กดที่ด้านล่างของก้านไม้ ณ ประมาณจุดกึ่งกลางของไม้ตีให้พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนักของไม้ ระยะห่างระหว่างหัวไม้กับปลายนิ้วชี้ กำหนดให้อยู่ในระยะเท่ากัน ทั้งข้างขวาและข้างซ้าย เพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่สมดุลกัน แล้วจึงคว่ำมือพร้อมที่จะเริ่มตี แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติ แลงงอข้อศอกเป็นมุมฉาก

ลักษณะและวิธีการตีระนาดเอก

ลักษณะการตีต้องตีตรงกลางของลูกระนาดเอกแต่ละลูกใช้กล้ำมเนื้อแขนเป็นหลัก และใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหวข้อมือร่วมด้วยเรียกว่า ครึ่งข้อแขน (เกร็งแขน ปล่อยข้อ) ในการตีด้วยความเร็ว จะใช้ส่วนของกล้ำมเนื้อตรงหัวไหล่ไว้ เป็นหลักเพื่อให้กล้ำมเนื้อแขนสามารถบังคับการตีให้คล่องตัว ตีโดยการจับไม้ให้แน่นและใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับยกไม้ตีสูงประมาณ 6 นิ้วพุด จากฝักระนาดเอก

วิธีการตีระนาดเอก

ตีสองมือพร้อมกันเป็นคู่ต่าง ๆ โดย

ตีฉาก คือวิธีการตีให้หัวไม้ระนาดทั้งสองลงพร้อมกัน และได้น้ำหนักสองมือประมาณกันเป็นการตีในลักษณะการตีแบบตีทั้งแขน ในขณะที่ยกแขนท่อนล่างขึ้นนั้นให้แขนท่อนบนขนานกับลำตัว แขนท่อนล่าง ทั้งสองยกขึ้นเกือบ ตั้งฉากกับพื้นหลังจากนั้นให้ตีลงอย่างสม่ำเสมอ ในลักษณะ "ยั้งมือ" จะได้เสียงเบากว่าปกติ ด้วยวิธีการตีเก็บคู่แปด คือการตี 2 มือพร้อมกันเป็นคู่ 8 อาจเป็นทำนองหรือไม่เป็นก็ได้

ตีกรอ คือการตีสองมือสลับกันเป็นคู่ต่าง ๆ ด้วยน้ำหนักสองมือประมาณกัน มือซ้ายลงก่อนมือขวา และจบด้วยมือขวา ยิ่งละเอียดเท่าใดยิ่งดี

ตีรัว คือการตีสลับมืออย่างรวดเร็วโดยเริ่มด้วยมือขวาแล้วจบด้วยมือซ้าย รัวลูกเดียว คือ การรัวยื่นเสียง ที่เสียงใดเสียงหนึ่ง

การดูแลรักษาขนาดเอก หลังการบรรเลง

1. ปลดเชือกออกจากขอแขวนผืนระนาดทั้งสี่ขอ
2. ใช้ผ้าสะอาดเช็ดบนผืนระนาดให้ทั่ว
3. ใช้ผ้าที่มีความกว้าง - ยาวเท่ากับผืนระนาดปูบนผืนระนาด แล้วม้วนผืนระนาด จากลูกยอดลงมา มัดเชือกตรงช่วงกลางผืนที่มีวนแล้วให้แน่นบรรจุใส่ถุงผ้าและผูกปากถุงให้เรียบร้อย
4. ส่วนผืนระนาดที่ไม่ได้ใช้งานให้แขวนไว้อย่าให้ถูกแดด
5. ใช้ผ้าทำความสะอาดรางให้เรียบร้อย
6. ใช้ผ้าสำหรับคลุมรางระนาดเอก คลุมให้เรียบร้อยแล้วเก็บเข้าที่

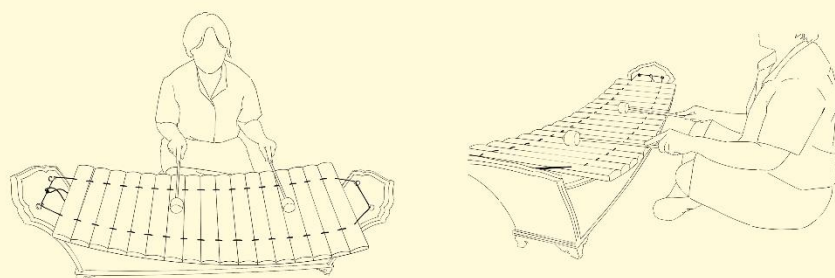
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
พื้นฐานเครื่องดนตรี
ระนาดทุ้ม (Ra-Nard-Tum)

ส่วนประกอบของระนาดทุ้ม

ทำนอง

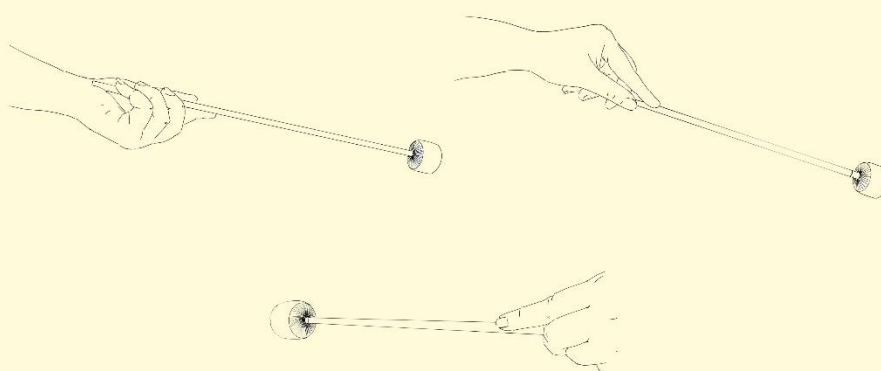
ขัดสมาธิราบ หรือนั่งพับเพียบ ลำตัวตรง นั่งอยู่ระหว่างกิ่งกลางรางระนาดทุ้มโดยขาของผู้บรรเลงอยู่ห่างจากรางระนาดทุ้มประมาณ 4 นิ้วฟุต

วิธีการจับไม้ตีระนาดทุ้ม

การจับแบบปากกา

หงายฝ่ามือจับไม้ตีข้างละอันให้ก้านไม้ตีพาดอยู่ในร่องกลางอุ้งมือพร้อมกับใช้นิ้วกลาง นาง และก้อย จับก้านไว้และเหยียดนิ้วหัวแม่มือแตะที่ด้านข้างไม้ตีปลายนิ้วชี้กดที่ด้านล่างของก้านไม้ ณ ประมาณจุดกึ่งกลางไม้ตีให้พอเหมาะแก่การควบคุมน้ำหนักของไม้แล้วจึงคว่ำมือลงเมื่อพร้อมที่จะเริ่มตี แขนทั้งสองอยู่ข้างลำตัวตามธรรมชาติ และงอข้อศอกเป็นมุมฉาก

ลักษณะและวิธีการตีระนาดทุ้ม

ลักษณะการตี

ต้องตีตรงกลางของลูกระนาดทุ้มแต่ละลูกโดยใช้กล้ำมเนื้อแขนเป็นหลักและใช้กล้ำมเนื้อที่บังคับการเคลื่อนไหวข้อมือร่วมด้วยเรียกว่า ครึ่งข้อแขน (เกร็งแขนปล่อยข้อ) ในการตีด้วยความเร็ว จะใช้ส่วนของกล้ำมเนื้อตรงหัวไหล่ไว้เป็นหลักเพื่อให้กล้ำมเนื้อแขนสามารถบังคับการตีให้คล่องตัวและรวดเร็วขึ้น โดยทั่วไปใช้น้ำหนักมือในการตีหนักกว่าระนาดเอกผู้ตีจึงต้องยกไม้ตีสูงกว่าพอประมาณ น้ำหนักในการตีด้วยมือซ้ายและมือขวา ส่วนใหญ่จะเท่ากัน ในบางประโยคอาจใช้น้ำหนักไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลวิธีการเล่นและท่วงทำนองของบทเพลง

วิธีการตีระนาดทุ้ม

ตีไล่เสียงทีละมือ จากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง และจากเสียงสูงลงมาหาเสียงต่ำ ได้เสียงดังเท่ากันและจังหวะสม่ำเสมอ

ตีสลับมือ ตีสลับมือเป็นเสียงคู่ต่าง ๆ ขึ้นลงหรือตีสลับมือเป็นเสียงเดี่ยว หรือยืนเสียงทั้งนี้ต้องได้เสียงเท่ากัน และจังหวะสม่ำเสมอ

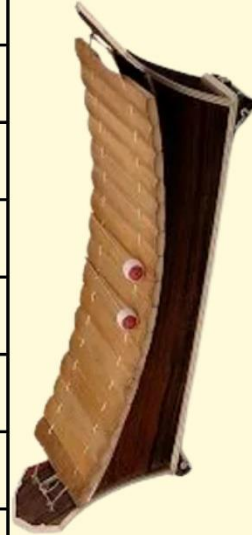
ตีกรอ คือ การตีมือซ้ายขวาสลับติดต่อกันด้วยพยางค์ถี่ ๆ เป็นคู่ต่าง ๆ

การดูแลรักษา ระนาดทุ้ม หลังการบรรเลง

1. ปลดเชือกออกจากขอแขวนฝืนระนาดทั้งสี่ขอ
2. ใช้ผ้าสะอาดเช็ดบนฝืนระนาดให้ทั่ว
3. ใช้ผ้าที่มีความกว้าง - ยาวเท่ากับฝืนระนาดปูบนฝืนระนาด แล้วม้วนฝืนระนาด จากลูกยอดลงมา มัดเชือกตรงช่วงกลางฝืนที่ม้วนแล้วให้แน่นบรรจุใส่ถุงผ้าและผูกปากถุงให้เรียบร้อย
4. ส่วนฝืนระนาดที่ไม่ได้ใช้งานให้แขวนไว้อย่าให้ถูกแดด
5. ใช้ผ้าทำความสะอาดรางให้เรียบร้อย
6. ใช้ผ้าสำหรับคลุมรางระนาดเอก คลุมให้เรียบร้อยแล้วเก็บเข้าที่

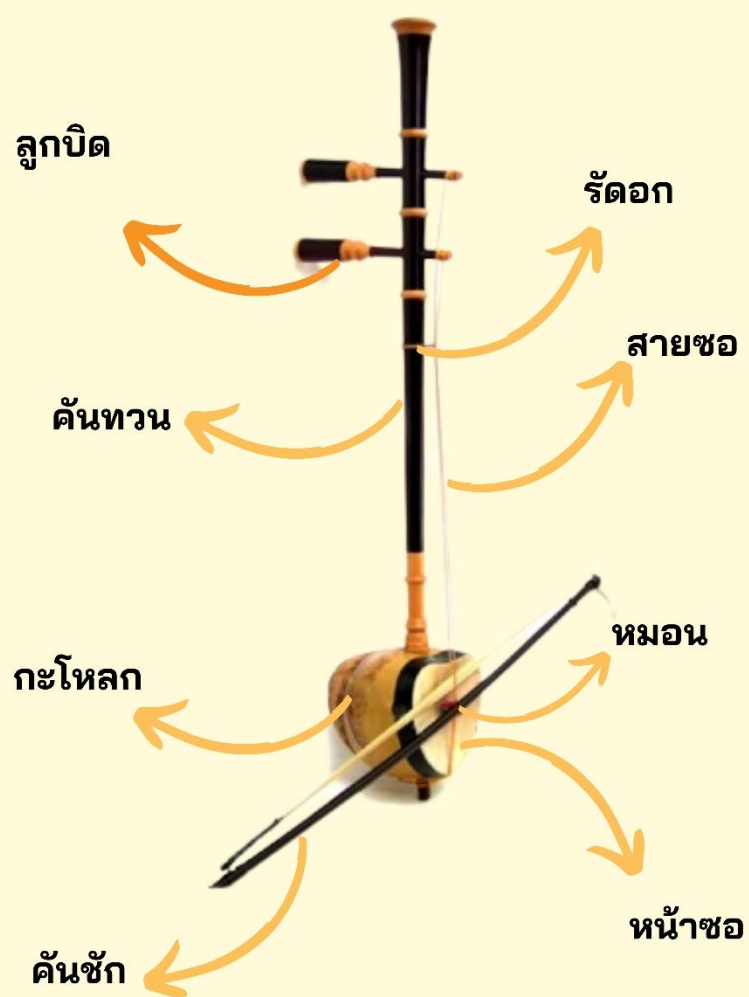
ระนาดทุ้ม (Ranad-Tum)

ฆ	E
ฟ	F
ช	G
ล	A
ท	B
ด	C
ร	D
ม	E
พ	F
ช	G
ล	A
ท	B
ด	C
ร	D
ม	E
ฟ	F
ช	G

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
พื้นฐานเครื่องดนตรี
ซออู้ (Saw - Ou)

ส่วนประกอบของซอฉู้

ทำนั่ง

นั่งพับเพียบโดยขาขวาต้องทับขาซ้าย ลำตัวตรง ไม่ก้มหรือเงยหน้า

การจับซอ

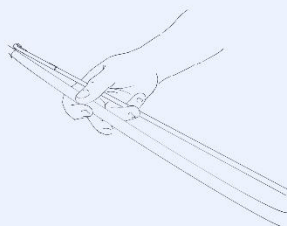
ตำแหน่งการจับมือซ้าย

ฝ่ามือหันเข้าหาลำตัว ไม่หักหรืองอข้อมือ มืออยู่ใต้รัดอก ต่ำกว่ารัดอกประมาณ 2.5 เซนติเมตร คันทวนอยู่ชิดง่ามนิ้วระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ นิ้วหัวแม่มืออยู่ในท่าประคองคันทวน นิ้วทั้งสี่เรียงอยู่บนสายกะโหลกซอวางอยู่ค่อนไปทางโคนหน้าขาซ้าย คันทวนอยู่ในแนวตั้ง เอียงไปด้านหน้าของผู้บรรเลงประมาณ 30 องศา แขนซ้ายอยู่ในท่างอข้อศอก ห่างจากลำตัวพองาม

ตำแหน่งการจับมือขวา

มือขวา หายมือจับคันทวนแบบสามหยีบ ให้คันทวนขนานกับพื้น วิธีจับแบบสามหยีบ คือมือขวาจับคันทวนห่างจากหมุดตรงหางม้าเข้ามาประมาณหนึ่งฝ่ามือ โดยใช้นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางจับก้านคันทวน และให้นิ้วหัวแม่มือวางอยู่บนคันทวน นิ้วชี้และนิ้วกลางรองรับอยู่ด้านล่าง ส่วนนิ้วนางสอดเข้าไปในระหว่างก้านคันทวนกับหางม้า นิ้วก้อยอยู่นอกหางม้า โดยเรียงลำดับนิ้วให้สวยงามหรือผู้บรรเลงอาจใช้นิ้วก้อยสอดเข้าไปคู่กันกับนิ้วนางเพื่อกาบังคันทวนสายทุ้มได้เหมาะสม แขนขวา ไม่หนีบหรือกางข้อศอกจนเกินงาม

การวางคั่นชัคอ

ใช้แขนและมือขวาบังคับคั่นชัก แบบครึ่งข้อครึ่งแขนให้ ออก – เข้า ในแนวขนานกับพื้นราบ ด้วยการตริ่งหัวไหล่ไว้แต่ไม่ใช่เกร็ง สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ

วิธีสีซออู๋

การใช้คั่นชัก

ใช้แขนและมือขวาบังคับคั่นชัก แบบครึ่งข้อครึ่งแขนให้ ออก – เข้า ในแนวขนานกับพื้นราบ ด้วยการตริ่งหัวไหล่ไว้แต่ไม่ใช่เกร็ง สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ

การใช้นิ้ว

มือซ้ายทำให้เกิดเสียงดังต่อไปนี้ ใช้ท้องปลายนิ้วของนิ้วชี้ กลาง นาง หรือก้อยของมือซ้ายกดลงบนสายให้ถูกต้องตามตำแหน่งเพื่อให้ได้ระดับเสียงต่าง ๆ ไล่เสียงตามที่ต้องการด้วยการลงนิ้วบนสายที่ละนิ้ว

การดูแลรักษาซอด้วงหลังการบรรเลง

ลดสายพอประมาณ ปลดหมอนออกแล้วหนีบไว้ระหว่างสายซอและขอบบนของกะโหลกซอหรือหนีบไว้ระหว่างสายเอกและสายทุ้มเหนือรัดอก ใช้ผ้าแห้งเนื้อนุ่มทำความสะอาดก้านคั่นชัก กะโหลกซอ คันทวน และเช็ดสายซอบริเวณใต้รัดอกลงมาไม่ให้มีคราบยางสนสั่งเกิดได้จากนิ้วสัมผัสจะรู้สึกเหนียว

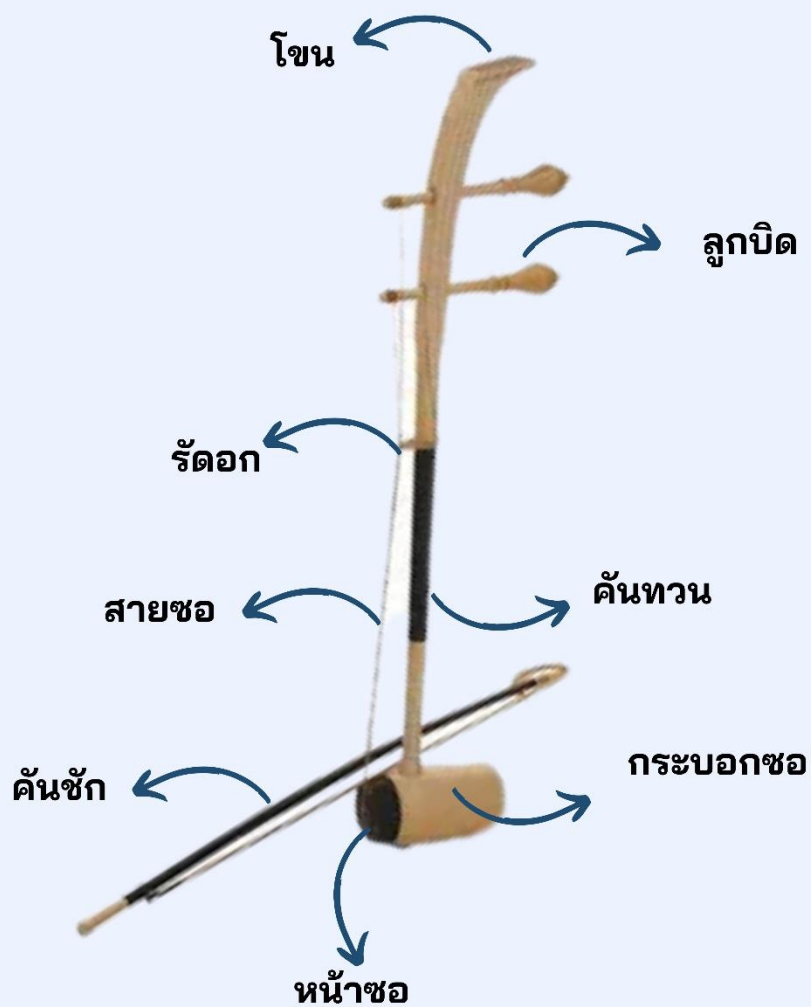
เก็บคั่นชักเข้าที่ให้ส่วนที่มีมือจับด้านขวามือขึ้นไปคล้องกับลูกบิด แล้วจัดระดับคั่นชักกับตัวซอให้เข้าที่ โดยให้ปลายคั่นชักเกือบจรดขอบบนของกะโหลกซอ นำเก็บเข้าถุงผ้าหรือกล่องซอที่เตรียมไว้ นำเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย ในลักษณะวางราบกับพื้นหรือแขวนไว้

ซออุ๋ (Saw-Au)

	สายทุ้ม	สายเอก
สายเปล่า Non	ด C	ซ G
นิ้วชี้ Point Finger	ร D	ล A
นิ้วกลาง Middle Finger	ม E	ท B
นิ้วนาง Ring Finger	ฟ F	ดํ ^๑ C ^๑
นิ้วก้อย	-	ง ^๑ D ^๑

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
พื้นฐานเครื่องดนตรี
ซอด้วง (Saw - Duang)

ส่วนประกอบของซอด้วง

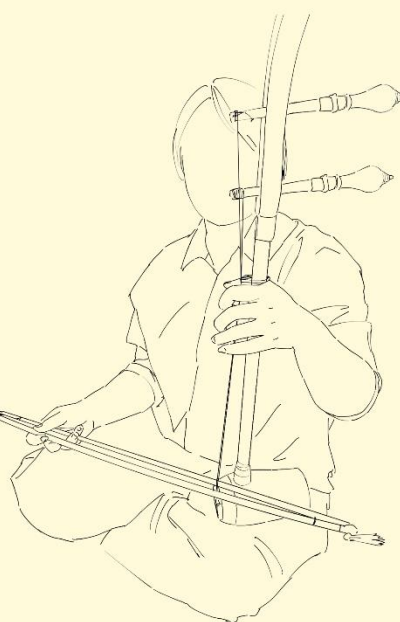
ซอด้วง

ทำนอง

นั่งพับเพียบโดยขาขวาต้องทับขาซ้าย ลำตัวตรง ไม่ก้มหรือเงยหน้า

การจับซอด้วง

มือซ้าย จับคันทวนซอฝ่ามือหันเข้าหา ลำตัว ไม่หักหรืองอข้อมือ มืออยู่ใต้รัดอก ต่ำกว่ารัดอกประมาณ 2.5 เซนติเมตร คันทวนอยู่ชิดง่ามนิ้วระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับ นิ้วชี้ นิ้วหัวแม่มืออยู่ในท่าประคองคันทวน นิ้วทั้งสี่เรียงอยู่บนสายกระบอกซอวางอยู่ ประมาณกึ่งกลางของหน้าขาซ้ายคันทวน อยู่ในแนวตั้ง แขนซ้าย อยู่ในท่างอข้อศอก ห่างจากลำตัวพองาม

การจับซอด้วง

มือขวา หงายมือจับคันชักแบบสามหยิบ ให้คันชักขนานกับพื้น วิธีจับแบบสามหยิบ คือ มือขวาจับคันชักห่างจากหมุดตรึงหางม้าเข้ามาประมาณหนึ่งฝ่ามือ โดยใช้นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางจับก้านคันชัก และให้นิ้วหัวแม่มือวางอยู่บนคันชัก นิ้วชี้ และนิ้วกลางรองรับ อยู่ด้านล่าง ส่วนนิ้วนางสอดเข้าไปในระหว่างก้านคันชักกับหางม้า นิ้วก้อยอยู่นอกหางม้า โดยเรียงลำดับนิ้วให้สวยงาม ผู้บรรเลงอาจใช้นิ้วก้อยสอดเข้าไปคู่กันกับนิ้วนางเพื่อการ บังคับการลีลสายทุ้มได้เหมาะสมตามที่ต้องการ แขนขวา ไม่หนีบหรือกางข้อศอกจนเกินงาม

การวางคันชักซอ

ใช้แขนและมือขวาบังคับคันชัก แบบครึ่งซอกครึ่งแขนให้ออก – เข้า ในแนวขนานกับพื้นราบ ด้วยการตรึงหัวไหล่ไว้แต่ไม่ใช่เกร็ง สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ

วิธีสีซอดัง

การใช้คันชัก

ใช้แขนและมือขวาบังคับคันชัก แบบครึ่งซอครึ่งแซนให้ ออก - เข้า ในแนวขนานกับพื้นราบ ด้วยการตริ่งหัวไหล่ไว้แต่ไม่ใช่เกร็ง สีให้มีเสียงดังสม่ำเสมอ

การใช้นิ้ว

มือซ้ายทำให้เกิดเสียงดังต่อไปนี้ ใช้ท้องปลายนิ้วของนิ้วชี้ กลาง นาง หรือ ก้อยของมือซ้ายกดลงบนสายให้ถูกต้องตามตำแหน่งเพื่อให้ได้ระดับเสียงต่าง ๆ ไล่เสียงตามที่ต้องการด้วยการลงนิ้วบนสายทีละนิ้ว

การดูแลรักษาซอดังหลังการบรรเลง

ลดสายพอประมาณ สัมและเลื่อนหย่องไปไว้ที่ขอบบนของกระบอกซอโดยไม่ให้หย่องหลุด ใช้ผ้าแห้งเนื้อนุ่มทำความสะอาดคันชัก กระบอกซอ คันทวน และเช็ดสายซอตั้งแต่บริเวณใต้รดอกลงมาให้สะอาด ไม่มีคราบยางสน สังกะตได้จากใช้นิ้วสัมผัสจะ ไม่รู้สึกเหนียว เก็บคันชักเข้าที่ให้ส่วนที่มีอับด้านขวามือขึ้นไปคล้อยกับลูกบิดแล้วจัดระดับคันซอกับตัวซอให้เข้าที่ โดยไม่ให้ปลายคันชักลงไปเลยขอบหน้าซอด้านบน นำเก็บเข้าถุงผ้าหรือกล่องซอที่เตรียมไว้ นำเก็บเข้าให้เรียบร้อยในลักษณะวางราบกับพื้นหรือแขวน

ซอด้วง (Saw-Duang)

	สายทุ้ม	สายเอก
สายเปล่า Non	ซ G	ร D
นิ้วชี้ Point Finger	ล A	ม E
นิ้วกลาง Middle Finger	ท B	ฟ F
นิ้วนาง Ring Finger	ด C	ซํ G°
นิ้วก้อย	-	ลํ A°

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
พื้นฐานเครื่องดนตรี
ขิม (Khim)

ส่วนประกอบของซิม

ท่านั่ง

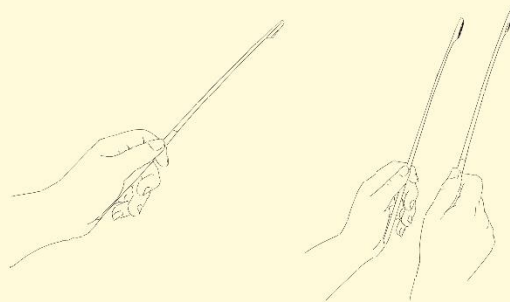
นั่งพับเพียบและห่างจากขิมเล็กน้อย ไม่ให้ติดขิมมากจนเกินไปเพื่อให้มือตีขิมได้อย่างถนัด ไม่ให้ยื่นไกลออกไปและใกล้จนเกินไป

วิธีการจับไม้ตีขิม

การจับไม้ตีขิม

ใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้เป็นนิ้วสำคัญในการจับไม้ ส่วนนิ้วชี้ นิ้วนางและนิ้วก้อย จะกำไม้ไว้ซึ่งจะไม่กำแน่น หางไม้จะต้องไม่ยาวเกินนิ้วก้อยและไม่สั้นจนเกินไป

ลักษณะและวิธีการตีขิม

ลักษณะการตี

1. ระหว่างช่องไม้จะเรียกว่าช่องไฟ การวางไม้จะใช้ช่องไฟที่มีความสม่ำเสมอ ไม้ให้หัวไม้ชิดเกินหรือห่างกันเกิน
2. การลงไม้ให้ลงด้วยมือซ้ายสลับกัน 4 ครั้ง โดยไม่ให้ไม้แตะกับสาย
3. ฟีกไลโน้ตเสียงแต่ละตัว

วิธีการตีขิม

ตีสลับมือ ตีสลับมือเป็นเสียงคู่ต่าง ๆ ขึ้นลงหรือตีสลับมือเป็นเสียงเดี่ยว หรือยืนเสียงทั้งนี้ต้องได้เสียงเท่ากัน และจังหวะสม่ำเสมอ

ตีกรอ คือ การตีมือซ้ายขวาสลับติดต่อกันด้วยพยางค์ที่ ๆ เป็นคู่ต่าง ๆ

การดูแลรักษาขิมหลังการบรรเลง

1. ใช้ผ้าสะอาดเช็ดไม้ขิม ฝาขิมและตัวขิม
2. หากบริเวณเสาขิมมีฝุ่นสามารถใช้แปรงปัดฝุ่นออกได้
3. เก็บขิมใส่กระเป๋าเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย

ขิม (Khim)

ซ้าย Left	กลาง Middle	ขวา Right
ล (A)	ร (D)	ซ (G)
ซ (G)	ด (C)	ฟ (F)
ฟ (F)	ท (B)	ม (E)
ม (E)	ล (A)	ร (D)
ร (D)	ซ (G)	ด (C)
ด (C)	ฟ (F)	ท (B)
ท (B)	ม (E)	ล (A)

ชุดแบบฝึกปฏิบัติดนตรี

ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ 1

---ค	---ร	---ม	---ฟ	---ช	---ล	---ท	---ค
------	------	------	------	------	------	------	------

---ค	---ท	---ล	---ช	---ฟ	---ม	---ร	---ค
------	------	------	------	------	------	------	------

ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ 2

-ค-ค	-ร-ร	-ม-ม	-ฟ-ฟ	-ช-ช	-ล-ล	-ท-ท	-ค-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

-ค-ค	-ท-ท	-ล-ล	-ช-ช	-ฟ-ฟ	-ม-ม	-ร-ร	-ค-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ 3

---ค	-คคค	---ร	-รรร	---ม	-มมม	---ฟ	-ฟฟฟ
------	------	------	------	------	------	------	------

---ช	-ชชช	---ล	-ลลล	---ท	-ททท	---ค	-คคค
------	------	------	------	------	------	------	------

ชุดแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ 4

--คค	คค--	--รร	รร--	--มม	มม--	--ฟฟ	ฟฟ--
------	------	------	------	------	------	------	------

--ชช	ชช--	--ลล	ลล--	--ทท	ทท--	--คค	คค--
------	------	------	------	------	------	------	------

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4
ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลงพื้นฐาน
เพลงหนูมาลี
เพลงแขกบรเทศชั้นเดียว
เพลงพม่าเขว

เพลงหนูมาลินี้้นได้นำทำนองจากเพลง “Mary had a little lamb” (หนูแมรีมีแกะตัวน้อย) ซึ่งเด็กฝรั่งเคยใช้เป็นบทกลอนท่องอาขยาน เนื้อหานำมาจากชีวิตจริงของเด็กหญิงอเมริกันคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า แมรี ซอว์เยอร์ (Mary Sawyer) แนนอน เธอมีสัตว์เลี้ยงเป็น “ลูกแกะ” แกะตัวนี้ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงธรรมดา เพราะแมรีรักมันมากจนต้องพาไปโรงเรียนด้วย บ้างก็ว่าเธอพามันไปตามที่พี่ชายแนะนำ ซึ่งโรงเรียนที่ว่าเป็นคือ โรงเรียนเดออะเรดสโตน (The Redstone School) เมืองสเตอร์ลิง (Sterling) ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ การพาแกะไปโรงเรียนเป็นเรื่องประหลาด แต่เด็กๆ ก็ดูจะชอบกันมาก เพื่อนคนหนึ่งของแมรีชื่อ จอห์น โรลสโตน (John Roulstone) ชอบเจ้าแกะตัวนี้เช่นกัน ถึงขนาดลงมือแต่งกลอนให้แก่มัน ต่อมานักประพันธ์เพลงชื่อว่า ซาราห์ โจเซฟา เฮล (Sarah Josepha Hale) ได้นำมาแต่งต่อจนเป็นเพลงเผยแพร่ในปี 1830 ก่อนที่ลอเวล แมสัน (Lowell Mason) นักแต่งเพลงประจำโบสถ์จะนำมาดัดแปลงเป็นเพลงสำหรับเด็ก โดยแต่งบางท่อนเพิ่มเติม

ปัจจุบันมีอนุสาวรีย์ลูกแกะของแมรี ตั้งอยู่ใจกลางเมืองสเตอร์ลิง เป็นประจักษ์พยานว่าที่นี้แหละคือ ต้นกำเนิดเพลง Mary had a little lamb ที่โด่งดังไปทั่วโลก

---ม	-ร-ด	-ร-ม	-ม-ม	---ร	-ร-ร	---ม	-ช-ช
------	------	------	------	------	------	------	------

---ม	-ร-ด	-ร-ม	-ม-ม	---ร	-ร-ม	-ร-ด	----
------	------	------	------	------	------	------	------

กลับต้น

แขกбрเทศชั้นเดียว

เพลงแขกбрเทศ เป็นเพลงที่พระประดิษฐ์ไพเราะ (มี ดุริยางกูร) นำเพลงแขกбрเทศที่มีอัตราจังหวะ 2 ชั้น และชั้นเดียว ซึ่งเป็นเพลงประเภทสองไม้และเพลงเร็ว มาแต่งขยายขึ้นให้เป็นอัตราจังหวะ 3 ชั้นจนครบเป็นเพลงเถา เพลงแขกбрเทศเป็นเพลงที่มี 2 ท่อน ใช้หน้าทับสองไม้ โดยปรกติเป็นเพลงที่นิยมขับร้องและบรรเลง ติดต่อกับเพลงเชิดจีน และในอัตราจังหวะ 2 ชั้นมักนิยมนำไปบรรเลงประกอบการแสดงโขน ละคร หรือการรำอวยพร

ท่อน 1

ด ล ล ล	ด ล ล ล	ด ช ช ช	ด ล ช ม	ช ม ร ด	ช ด ร ม	ช ล ช ม	ช ม ร ด
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

กลับต้น

ท่อน 2

ช ม ช ร	ม ร ด ล	ช ม ช ล	ช ล ด ร	ช ม ร ด	ช ด ร ม	ช ล ช ม	ช ม ร ด
---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

กลับต้น

พม่าเขว

ประวัติ

พม่าเขวเป็นเพลงไทยเดิมสำเนียงพม่า มีมาแต่เดิมไม่ปรากฏนามผู้แต่ง เป็นเพลงอัตราชั้นเดียว ครูบุญยงค์ เกตุคง ศิลปินแห่งชาตินำมาแต่งขยายจนครบเป็นเพลงเถา ตั้งชื่อว่า"ชเวดากอง เถา" เพลงพม่าเขว เป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศ เมื่อคุณหญิงจีน ศิลปินรเพลงได้ใช้ทำนองเพลงพม่าเขวแต่งเป็นเพลง "ซ้าง" เพื่อให้ นักเรียนร้องตามโครงการวิทยุโรงเรียน โดยมีเนื้อร้องว่า "ซ้าง ซ้าง ซ้าง น้องเคยเห็นซ้างหรือเปล่า ซ้างมันตัว โตไม่เบา จมูกยาว ๆ เรียกว่า งวง สองเขี้ยวได้งวง เรียกว่า งา มีหูมีตาหางยาว" เพลงพม่าเขวเป็นเพลงอัตราจังหวะ ชั้นเดียว ใช้หน้าทับ พม่า (โดยทั่วไปนิยมใช้กลองยาวบรรเลงกำกับจังหวะ)

----	---ด	---ด	---ด	----	-ด-ล	-ช-ล	-ด-ฟ
----	---ด	---ด	---ด	----	-ด-ล	-ช-ล	-ด-ฟ
----	-ด-ล	-ช-ล	-ฟ-ช	-ฟ-ร	-ฟ-ฟ	-ร-ด	-ฟ--
-ฟ-ร	-ฟ-ฟ	-ร-ด	-ฟ--	-ด-ร	-ด-ล	---ช	---ฟ

กลับต้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5
ปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยบทเพลง
คริสตศาสนา Give Thanks

ท่อน 1 Give thanks with a grateful heart
 Give thanks to the Holy One
 Give thanks because He's given
 Jesus Christ His son

ท่อน 2 And now let the weak say I am strong
 Let the poor say I am rich
 Because of what the Lord has done for us

ลงจบ Give thanks

Intro

-ค-ค	----	คค-ค	คคคค	คค--	-ค-ค	----	คค-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

คคคค	คค--	----	----
------	------	------	------

ท่อน 1

-ค-ค	----	คค-ค	-ค-ค	-ค-ค	----	คค-ค	-ค-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

-ค-ค	----	คคคค	-ค-ค	-ค-ค	----	-ค-ค	----
------	------	------	------	------	------	------	------

ท่อน 2

-ค-ค	----	-คคค	-ค-ค	-ค-ค	----	-คคค	-ค-ค
------	------	------	------	------	------	------	------

-ค-ค	----	-คคค	-ค-ค	-ค-ค	----	-คคค	----
------	------	------	------	------	------	------	------

บรรณานุกรม

<https://web.facebook.com/Satapornbooksfan/posts/839504966074759/> Satapornbooks สถาพรบุ๊คส์

https://www.youtube.com/watch?v=Bk_7wUR2Wdg

ทวีสิทธิ์ ไททวิจิตร, 2522. สังคตินิยม. โอเดียนสโตร์ : กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ฉ

- หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล
- หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง

ที่ อว 8718/1406

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

26 พฤษภาคม 2566

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้สถานที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย

เนื่องด้วย นางสาวชिरญา เกษสุภะ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทยสำหรับนักเรียนนานาชาติเอ็กมัย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเคราะห้เก็บข้อมูล โดยใช้ 1) แบบทดสอบการปฏิบัติ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ดนตรีไทย และ3) ชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย กับ นักเรียนระดับ Middle School ชั้น 7-8 จำนวน 35 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่ ห้อง 121 ระหว่างเดือนสิงหาคม 2566 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2566 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขออนุญาตเคราะห้ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 093 965 3914

หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : การสร้างและหาประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะดนตรีไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติเอ็กมัย
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวชัชฎา เกษสุภะ
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-247/2566X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยืนยัน : 26 ตุลาคม 2566
ยืนยันโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการรับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 26 ตุลาคม 2566

(ลงชื่อ).....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิรกุล)
กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....
(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/X/G-247/2566

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	อชิรญา เกษสุภะ
วัน เดือน ปี เกิด	13 พฤษภาคม พ.ศ. 2535
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2566 การศึกษามหาบัณฑิต สาขาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรม ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2559 ศิลปศึกษา (ดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา) สถาบันบัณฑิตพัฒน ศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พ.ศ. 2553 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ จาก วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
ที่อยู่ปัจจุบัน	58 หมู่ 5 บ้านกองแป่ม ตำบลหนองสวรรค์ อำเภอเมืองหนองบัวลำภู จังหวัดหนองบัวลำภู 39000

